

ஒரு
குடும்பத்தின்
கதை

செ. கணேசன்ங்கள்

200

704786

ஒரு
குடும்பத்தின்
கதை
(நாவல்)

449
612

செ. கணேசலிங்கன்

விற்பனை உரிமை :

பாரி நிலையம்

184 பிராட்வே :: சென்னை 600 108

704786

விலை ரூபா : 26/-

- Title :** ORU KUDUMPATHIN KATHAI
(Story of a Family)
- Pages :** 204
- Paper :** Creamwove 10.7 Kg.
- Types :** 10 Point
- Binding :** Duplex Board
- Price :** Rs. 26/-
- Publishers :** Kumaran Publishers
27, 2nd Street,
Kumaran Colony
Vadapalani, Madras-26.
- Printers :** Paavaanar Achagam, Madras-5.

நாவலைப் படிக்குமுன் சில குறிப்புகள்

குடும்பம் என்பது சமூக அமைப்பின் சிறு கூறு. இரு ஆண்களோ அல்லது இரு பெண்களோ ஒருமித்து வாழ்வது குடும்பமாகாது. அரசு, அங்கீகாரம் பெறாது. ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் இணைந்தே தனிக்குடும்பமாக சமூக அங்கீகாரம் பெறுகிறது. பாலுறவு அனுமதியும் இனப்பெருக்கமும் குடும்ப அமைப்பில் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. சமூகமும் அரசும் அவ்வாறே குடும்பத்தை ஏற்கிறது.

சொத்துரிமை இதன் வழியே நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது.

சொத்தற்றவரும் இதே வழியில்தான் குடும்ப அமைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனர். எவ்வாறாயினும் குடும்பம் ஒரு தனிப் பொருளாதாரக் கூறாக இயங்குகிறது. சமூக உற்பத்தி முறைகள், உறவுகள் இதற்குத் துணை போகின்றன.

இன்றைய சமூக அமைப்பில் ஆணும் பெண்ணும் குடும்பமாக இணைவதோ, இணைக்கப்படுவதோ இருவரதும் சமத்துவ நிலையில் அல்ல. இவ் இயைபற்ற நிலை குடும்ப அமைப்பில் அமைதியற்ற நிலையை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. வெளித்தோற்றத்தில் பரிசுத்த அமைப்பாகக் குடும்பம் பூசி மெழுகப்பட்டபோதும் உள்ளே பயங்கர நிலையாக, பகைமை உறவு கொண்ட சிறைபோல ஆகிவிடுகிறது. ஆணும் பெண்ணுமே அச்சிறையை உடைக்கமுடியாதவர்களாக வாழ்நாள் பூராவும் சுதந்திரத்தை இழந்தவர்களாக உழல்கின்றனர்.

ஆணும் பெண்ணும் குடும்பம் என்ற அமைப்பில் சமத்துவ மற்ற நிலையில் வெவ்வேறு நோக்கங்களுடனும் மாறுபட்ட காரணங்களுடனும் நுழையும்போது அல்லது நுழைக்கப் படும்போது வேலைப்பிரிவினையும் குடும்பத்தில் அடிநாதமாக அமைவதை அவதானிக்கலாம்.

திருமணத்தின் நோக்கங்களையும் திணிக்கப்படும் கடமைகளையும் வகைப்படுத்தப்படும்போது 'குடும்ப அமைப்பின் சமனற்ற ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் அதன் குரூர அமைப்பையும் எளிதில் காணலாம்.

ஒரு பெண் திருமணத்தில் நுழைவதற்கான முக்கிய நோக்கங்கள் மூன்று எனக் கூறலாம் :

- 1) பொருளாதாரத்துடனான பாதுகாப்பு,
- 2) சமூக அந்தஸ்து,
- 3) எதிர்பாலாருடனான பாலின்ப ஆரம்பம்,

(அத்துடன் ஒரு குழந்தை மட்டும், மலடு அல்ல என்பதை நிரூபிக்க)

ஓர் ஆணின் நோக்கங்களைப் பத்துவரை வகைப்படுத்தலாம் :

- 1) சமூக அந்தஸ்து
- 2) வீட்டில் நிரந்தர பாலின்பப் பொழுதுபோக்கு (வெளியேயும் அனுமதி உண்டு)
- 3) வாரிசுக்குக் குழந்தைகள், குழந்தை வளர்ப்பு.
- 4) கணவனின் ருசி, தேவைக்கேற்ற சமையல், உணவு.
- 5) வீட்டைச் சுத்தமாகவும் அழகாகவும் பேணல்.
- 6) உடைகளை தோய்ப்பது, தேய்ப்பது, தைப்பது.
- 7) தன் வீட்டிலுள்ள முதியவர்களைப் பேணல்.

- 8) விருந்தினர், நண்பர்களை உபசரித்தல்.
- 9) சீதனம் சீர்வரிசை மட்டுமல்ல குடும்பத்தின் மேலதிக பொருளாதாரத் தேவைக்கு வெளியேயும் உழைத்தல்.
- 10) அந்தஸ்துக்கேற்ப உடையணிந்து, கவர்ச்சியாக இருத்தல்.

கணவனுடைய பணிகள், உடைகள் மட்டுமல்ல அவளது உடைகளையும் அவளே கழுவித்தேய்த்து அழகாக இருக்க வேண்டும். வெளியே வேலை செய்யும் பெண்ணுக்கு இதனாலும் உழைப்பு அதிகரிக்கும்.

வீட்டுவேலைகளுக்காக வேலையாள் வைத்திருக்கும் வாய்ப்புள்ள குடும்பப்பெண்களும் இப்பணிகளின் பொறுப்புகளிலிருந்து தப்பிவிடமுடியாது. வீட்டு, எஜமான் வேலையாளிடமல்ல மனைவியிடமே குறை காண்பான்.

இச்சமனற்ற தேவைகளும் வேலைப்பிரிவினையும் குடும்பத்துள் பலவித முரண்பாடுகளையும் பகைமை உறவையும் ஏற்படுத்திவிடுகின்றன.

உலகச் சராசரியாக, ஆண்கள் ஏழரை மணிநேரம் உழைக்கும்போது பெண்கள் 15 மணிநேரம் உழைக்க தேரிடுகிறது. இவற்றால் கணவன் மனைவி உறவு எஜமான்-அடிமை உறவாக நிலவுகிறது. சமூக அந்தஸ்தில் மட்டும் மனைவி ஓரளவு உயர்வாகக் காட்டப்படுகிறாள். ஆணாதிக்க வன்முறை மூலம் குடும்பம் நிர்வகிக்கப் படுகிறது. ஆணை பெண்களின் வேலைகளையும் கடமைகளையும் தீர்மானிக்கிறான்.

பல பணிகளும் கடமைகளும் திணிக்கப்பட்ட பெண் அதிக வேலைப்பளுவால் அவற்றில் தவறிழைக்கவும் அதிகம்

வாய்ப்புகள் உள்ளன. அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி சண்டையிட்டு மேலும் ஒடுக்க வாய்ப்புகள் ஆணுக்கு அதிகமாக உள்ளன. கணவனுடைய உரிமைகளில் வெளிப்பாடின்மையுட்பட, மனைவி தலையிடும்போது அவளில் குறைகண்டு குற்றம் சுமத்த, வேலைப்பிரிவினையால் ஒதுக்கப்பட்ட மேலே குறிப்பிட்ட பல பணிகள் உள்ளன.

ஆண் செய்ய விரும்பாத விரக்தி, கடினமான வேலைகளையே அடிமைப்பெண்ணுக்குத் தருகிறான். பலமற்றவள், மெல்லியலார் என்ற பட்டம் வேறு.

திருமணத்தின் பின்னைய கற்பொழுக்கம் மட்டுமல்ல மனைவியின் திருமணத்திற்கு முன்னைய வாழ்வையும் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்தில் விமர்சித்துச் சண்டையிட, கணவன் உரிமை பெறுகிறான். பெண்ணுக்கு இவ்வுரிமை கிடையாது.

வேலைப்பளுத் துன்பத்துடன் திருமணம் மூலம் மனைவி எதிர்பார்க்கும் பாதுகாப்பு, அந்தஸ்து தக்கபடி கிட்டாது போதும் தன்னெழுச்சியாகவும் மனைவி சண்டையிடலாம். குடும்பத்தை உடைக்க முடியாத நிலையில் கணவனும் துன்புறலாம்.

மனைவி கணவனுக்கு மட்டுமல்ல, குடும்பத்தில் மூத்தவர், மதம், நிலப்பிரபுத்துவ ஒழுக்க வரம்புகளுக்கும் அடிமையாகிறாள். ஆணாதிக்கம் முதிய, மூத்த பெண்களுடாகவும் குடும்ப அந்தஸ்து என்ற பெயரில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. பெண்ணே மாமியார் என்ற பதவி பெற்றதும் மருமகளாகக் குடும்பத்துள் வரும் பெண்கள்மேல் ஆதிக்கம் செலுத்துவதைக் காண்கிறோம். மாமியார் என்பவள் ஆணாதிக்க குடும்ப அந்தஸ்தைப்பேணும் பொறுப்புள்ளவள். மருமகள் மாமியாராகும்போதும் அதே குடும்ப

நிறுவனத்தின் பதவிப் பொறுப்பை நடைமுறைப்படுத்துகிறாள். மருமகளுக்கு அவளால் முடிவுகர்ட்ட முடியாது.

இந்திரா காந்தியோ, ஜெயலலிதாவோ, பெணாளிரோ ஆணாதிக்க நிறுவனத்தின் தலைமைப் பொறுப்பையே ஏற்றுள்ளனர். அவர்களால் பெண்ணின் விடுதலைக்கு எதுவும் செய்யமுடியாது போய்விடுகிறது. மாமியாரின் நிலையும் அதுவே.

நகரில் குடியேறி, தனிக்குடித்தனம் நடத்தும்போது மட்டும் சில விதிவிலக்குகள் ஏற்படுகின்றன. ஆயினும் பெண்ணின் கடமைகள் வேலைப்பளு இங்கு மட்டும்ல்ல மேல்நாடுகளிலும் குறைந்துவிடுவதில்லை. நுகர் பண்டச் சந்தை மேலும் அதிக நேரம் பெண்ணை உழைக்கச் செய்திடுகிறது.

இன்றும் பெண்ணின் வாழ்வு கணவனின் வாழ்க்கைத் தரத்துள்ளேயே அடங்குகிறது. வறுமை, சத்தற்ற உணவு, சோபை, பாலியல் ஒடுக்குமுறை, பால்யவிவாகம், பாதுகாப்பற்ற கர்ப்பம், நீண்டகால மகப்பேறு, கணவன் விரும்பியபடி கர்ப்பமடைதல், கண்விழித்துக் குழந்தைகளை வளர்த்தெடுத்தல், உடல்களில் நீண்டநேர முதுகு வலிக்கும் உழைப்பு, அடுப்பங்கரை வெப்பம் யாவும் பெண்களுக்குத் துன்பம் தரும் பணிகளே.

மூதலாளித்துவ சமூகம் தோன்றிய பின்னரே வர்க்கங்களின் உள்முரண்பாடுகள் தெற்றெனத் தெளிவாகத் தொடங்கியது. அத்துமீறிய சுரண்டலை உணர்ந்து வர்க்க உணர்வு பெற்ற பாட்டாளி தனிச் சொத்துரிமையையும் அதைப் பேணும் அரசையும் தூக்கி எறியவேண்டும் என்ற புரட்சிகர கருத்தும் பாட்டாளிகளுக்கு எழுந்தது. அதே போன்றே இன்று குடும்ப அமைப்பில் பாலியல் உட்பட

உணழ்ப்புச் சுரண்டலும் உள் முரண்பாடுகளும் பெண்ணி
னத்தை விழிப்புணர்வு பெறத் தூண்டும் காலம் வந்து
விட்டது.

தொழிலாளி மூலதனத்தை ஆளும் முதலாளியால்
ஒடுக்கப்படுகிறான். கூலி விவசாயி நிலப்பிரபு வாலும்
பணக்கார விவசாயியாலும் அடக்கப்படுகிறான். பேரினம்
சிறுபான்மை இனத்தை மொழி, கலாச்சார ரீதியாக
ஒடுக்குகிறது. உயர்சாதிக் காரன் தாழ்ந்தவர் எனக் கூறப்
படுபவர்களை அடக்குகிறான். பெரும்பான்மை மதம்
சார்ந்தவர் சிறுபான்மையினரான மதத்தவரின் உரிமை
களைப் பறிக்க முயல்கின்றனர்; வெள்ளை நிறத்தவர்
கருப்பு நிறத்தவரை ஒடுக்குகின்றனர். அடக்கி ஒடுக்குபவ
னுக்கு எதிராகப் போராட உரிமை பெற்றவர்கள்.
உடலுறுப்புக்களின் வேறுபாட்டை வைத்து ஆண்
பெண்ணினத்தை அடக்கி ஒடுக்குகிறது. ஆகவே பெண்ணி
னமும் பால் வேறுபாட்டை வைத்து அடக்கி, ஒடுக்கும்
ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிராகப் போராட உரிமை
பெற்றுள்ளனர்.

பாலின வேறுபாடு இயக்கரீதியில் இன்னும் வலுப்
பெறவில்லை. எஜமான்—அடிமைப் போராட்டமாக
குடும்பத்தினுள்ளேயே நடைபெறுகிறது; நீண்ட கால
மாகவே நடைபெற்று வருகிறது. ஆயினும் தற்போதைய
முதலாளித்துவ சமூக வளர்ச்சிக் காலத்திலேயே பிரக்ஞை,
விழிப்பு நிலை பெற்ற உரிமைப் போராட்டமாக முகிழ்
ஆரம்பித்துள்ளது.

போராட்டம் தனிமையாகவும் இயக்கமாகவும் நடை
பெறும். அப்போது தனிமனித வாழ்விலும் சமூகத்திலும்
அமைதி ஏற்பட முடியாது. ஒடுக்கப்பட்ட பண்பாட்டு

வாழ்வில் சமூக அமைதியை எவ்வாறு எதிர்பார்க்க முடியும். ?

பண்பாடு உடலமைப்பிலா உள்ளது? உடலமைப்புக் காரணமாக சமூகத்தில் அரைப் பங்கினர் தாழ்ந்தவராக எவ்வாறு இருக்க முடியும்? பாதிக்குடித் தொகையினரான, பெண்கள் ஆண்களால் ஆளப்படுகின்றனர்.

தொழில் நுட்பம், விஞ்ஞானம் சார்ந்த பொருளாதாரம் ஆண்களின் ஆதிக்கத்தில் உள்ளது. அரசு, தை இயக்கும் சட்டங்கள், சட்டசபைகள். நீதித்துறை, நிர்வாகம், பொலிஸ் ஆயுதப் படைகள் யாவும் ஆணாதிக்கத்திடமே நிலைபெற்றுள்ளன. சித்தாந்தம், கடவுள், மதகுருமார், ஒழுக்கம், மதிப்பு, கலை, இலக்கியங்கள் கலாச்சாரம், நாகரிகம் யாவும் ஆண்களாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

அரசு குடும்பத் தலைவனையே ஏற்கிறது. பிறப்புப் பதிவு, வரிச்சலுகை, பாஸ்போர்ட் யாவிற்கும் குடும்பத் தலைவனே மதிக்கப்படுகிறான். மனித இனம் அனைத்துமே பெண்ணினத்தின் கருப்பையில் வளர்ந்து தாயின் மார்பையே முதலில் கண்டு பால் சுவைத்து வளர்ந்துள்ளது.

வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்ட ஆடல், நடிப்பு, இசைத்துறைகளில் பெண்கள் தலைசிறந்து விளங்க வில்லையா?

எங்கும் ஒதுக்கப்படும் பெண், பண்ட விற்பனை விளம்பரங்களில் மட்டும் மேலதிக இடம் பெறுகிறாள். அங்கும் ஆபாசமாகக் காட்டப்படுகிறாள். பெண்களை உற்றுப்பார்க்கும் (MALE GAZE) குறைபாட்டை முதலாளித்துவம் பண்ட விற்பனையில் பயன்படுத்துகிறது.

கடுமையான முரட்டு உழைப்பில் தொழிலாளி வர்க்கமே சூடுபட்டிருப்பதைக் காணலாம். அதே உழைப்பு+ளில் பாட்டாளிப் பெண்களும் சமனாக சூடுபட்டிருப்பதைப்

பார்க்கலாம். ஆண்களே பெண்களின் வேலைகளையும் தீர்மானிக்கின்றனர். தாம் செய்யவிரும்பாத விரக்தியான, முதுகுவலிக்கும் முரட்டு வேலைகளையும் செய்விக்கின்றனர்.

பெண்ணின் சுதந்திரம் முதலில் பாலியலால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. ஆணாதிக்க பண்பாட்டுச் சமூகத்தில் எவ்வாறு காதலையும் இன்பத்தையும் எதிர்பார்க்க முடியும்? காதலினால் ஏற்படும் மென்மையான இன்ப உணர்வுகள் ஆணாதிக்கத்தின் வன்முறையான பாலுறவுப் பலாத்காரம் மூலம் சிதைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு கணவன் மட்டுமே என கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பாலின்பத்திலும் பெண்குரூரப்படுத்தப்படுகிறாள். ஆணுக்குப் பாலின்பம் பொழுதுபோக்காகிறது. துன்பியல் நாடகம் போன்ற அனுபவமே பெண்ணிக்குக் கிட்டுகிறது.

“குடும்பம் என்ற அமைப்புக்குள் உடலுறவு ஆணின் பொழுதுபோக்காக இருக்கிறது. அதேவேளை அது பெண்ணின்மேல் வன்முறையாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது... பெண்ணுக்கு உடலுறவு தேவைப்படாத காலங்களிலும் கணவனை அவள் திருப்தி செய்தாக வேண்டியிருக்கிறது. இது அவள்மீது குடும்பம் என்ற அமைப்பு செலுத்தும் வன்முறை.”

டாக்டர் த. ச. இராசாமணி அவர்கள் அண்மையில் புதியசூரல் சஞ்சிகையின் நேர் காணலில் இவ்வாறு கூறுகிறார். பாலுறவு பொழுதுபோக்கோ, உடற்பயிற்சியோ ஆனாலும் அவற்றால் பாதிக்கப்படுபவள் பெண்ணே. தக்க பாதுகாப்பில்லாதபோது தற்காலிக உணர்ச்சிகள் அடங்கியபின் இன்று கர்ப்பத்திவிருந்து தப்பினேனா, தப்பினேனா என்ற அச்சம் மனதைக்குடைந்து கொண்டே

இருக்கும், திருமணத்தின்பின் மாதவிலக்குத் துன்பத்தைகூட மகிழ்ச்சியாகப் பெண் எதிர்பார்க்க நேர்டுகிறது.

எல்லா மதங்களுமே பெண் அழிவுக்கு, நரகத்துக்கு வழிகாட்டுபவள் என இழிந்துரைக்கின்றன. பாலின்பத்தை சிற்றின்பம் என எதிர்க்கின்றன.

பேரின்பம் மறு உலகில் என இந்துமதம்கூறும். எல்லா மதங்களும் ஆண்களால் சிருட்டிக்கப்பட்டு எழுதப்பட்டன. பாலின்பத்தில் திளைத்தால் மதத்தை ஒதுக்கிவிடலாம் என்ற அக்சம். மதவாதிகள் குழந்தைக்குமட்டுமே மதச்சடங்குடன் கூடிய திருமணம் என வலியுறுத்தினர். புராண, இதிகாசங்களும் மதப்பேற்றைப் புனிதமாக்கின. இதற்காகவும் அடிமை உழைப்பிற்காகவும் மட்டுமே சில வேளைகளில் பெண்களை தியாகிகளாகப் புகழ்ந்து அடிமைப்படுத்தினர். பொது வாழ்விலிருந்து ஒதுக்கும்போதும் தாய், தாய்மை என மதிப்பும் பேசினர்.

கலை, இலக்கியம் யாவும் பெண்ணடிமையையே இன்னும் இங்கு வலியுறுத்துகின்றன. வற்புறுத்திய திருமணம், பெற்றார் தீர்மானம், கற்பழித்த கயவனைத் தாலிகட்டச் செய்தல், கவர்ச்சி அழகு, சீதனம், கூட்டுக் குடும்பம், குடும்பச்சிறையை ஆதரித்தல், கர்ப்பம், மகப்பேறை புனிதமாக்கல், குடும்பத்திற்காகத் தியாகம் செய்தல், பெண்ணடிமைத்தனத்தைப் புகழ்தல் யாவையும் கலை, இலக்கியங்களில் காணலாம். குடிதான் குடும்பச் சண்டைகளுக்குக் காரணம் என்றுமட்டும் கலை இலக்கியங்களில் பிரச்சாரம் செய்கின்றனர். மற்றைய முக்கிய காரணங்கள் மழுப்பப்படுகின்றன.

பாலுறவு பெண்ணுக்கு நாடகம் போன்ற தீவிர அனுபவமே. பெண்ணின் அனுபவத்தைப் பொறுத்தவரை

முழுஇன்பமோ, பாலியல் சமத்துவமோ அல்ல. இதற்காகக் குடும்பத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு, அடிமைப்படுத்தப்பட்டு, கர்ப்பம் சுமந்து, குழந்தை பெற்று வளர்க்கும் பொறுப்பும் கஷ்டமும் பெண்ணுக்கு ஏற்படுகிறது. கணவன் இவையாவும் இயற்கையின் விதி எனக் கணிப்பது மட்டுமல்ல அவளைத் தன் தனிச் சொத்தெனக் கருதி கற்பொழுக்கத்தை கண்காணிப்பதோடு சந்தேகத்தைக் கிளப்புகிறான். திருமணத்தின் முன்னைய வாழ்க்கையைக் கூட ஆராய்கிறான். இந்தச் சந்தேக ஆயுதத்தோடு அவளை மேலும் ஒடுக்குவதோடு குடும்ப அமைதியையும் குலைக்கிறான்.

கற்பொழுக்கத்துடன் வாழும் பெண்ணும் திருமணத்தின் பின் கணவனையும் தன் சொத்தாக எண்ண முயல்கிறாள். அவளது கற்பொழுக்கத்தையும் வேண்டுகிறாள். அவன் மீறுவதை அறியும்போது அங்கும் குடும்ப அமைதி கெடுகிறது. அவள் சண்டைபோடுவதன் காரணங்கள் கணவனது காரணங்களைவிட வேறுபட்டவை. தன் பாதுகாப்பு மற்றொரு பெண்ணால் பறிக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சம். அவளது பாலியல் சுதந்திரத்தை மட்டும் கணவன் ஏன் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்ற வினாவோடு அதே சுதந்திரத்தை அவளும் மறைமுகமாக வேண்டுகிறாள்.

எப்படி இருப்பினும் பெண்ணின் பாலியல் ஒடுக்குமுறை குடும்பச் சண்டைக்கு முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாக விளங்குவதோடு உளவியல் ரீதியாக பல்வேறு குற்றங்களைப் பெண்மேல் சுமத்திச் சண்டையிடவும் வாய்ப்பளிக்கிறது என்பதை குடும்பங்களில் காணலாம்.

இன்று ஏகாதிபத்திய உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று அறியாத தொழிற்சங்கத் தலைவர்களும்

தொழிலாளிகளும் கற்பனை உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவரே. உள்நாட்டிலும் தரகுமுதலாளிகளின் ஆதிக்கம் நிலவுவதை அவர்கள் அறிய வேண்டும். கிராமத்தில் உழைக்கும் கூலி விவசாயி இன்றும் நிலப்பிரபுத்துவ ஒடுக்கு முறையிலேயே அடக்கப்படுவதை அறிந்துணராது இருப்பின் அவன் ஏமாற்றப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பான். அதே போலவே, இன்று ஆணாதிக்க உலகில், ஒடுக்குமுறையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உணராத பெண்கள் கற்பனை உலகில் வாழ்ந்து, தமது துன்பங்களின் அடிப்படைக் காரணங்களை அறியாது, விதியை நொந்து இன்னற்படுபவர்களே.

கூலிதரப்படாத விரக்தியான வேலைகள் மட்டும் ஒதுக்கப்படும் வேலைப்பிரிவினையால் பெண்களும் தமது மனித சமூகத்தின் உயர்வான நிலையை மறந்து தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் வாழ்கின்றனர். வாழ்நிலையே சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது என்பதே மார்க்சிய கோட்பாடு.

தனிச்சொத்துடன் பின்னப்பட்ட வேலைப்பிரிவினையே பெண்ணடிமைக்கு முதன்முதலாக வித்திட்டது. இன்றைய சமூக அமைட்பில் நிலை பெற்றுள்ள வேலைப்பிரிவினையிலிருந்தும் பாலியல் முறையின் குரூரத்திலிருந்தும் மனித இனம் விடுதலை பெறாது சமூகத்தில் அமைதி ஏற்படுவது இயலாது. அதற்கும் தனிச் சொத்துடமை முற்றாக ஒழிந்து சமூக உற்பத்தி முழுவதும் பால் வேறுபாடற்ற சமூக உடைமையாக மாற்றப்படவேண்டும்.

பெண்ணியம் சார்ந்து ஏற்கெனவே சில நாவல்களும் பெண்ணடிமைதீர்' என்ற கட்டுரை நூலும் எழுதி

யுள்ளேன். முன்னர் கூறுவதற்கு வாய்ப்புக்கிட்டாத சில கருத்துகளைக் கூறுவதற்காகவே இந்நாவலை எழுத முனைந்தேன். இக்கருத்துகளை மேலும் விரிவாக கட்டுரைகளாகவும் எழுதியிருக்கலாம். ஆயினும் நாவல்வடிவம் ஆர்வமாகப் படிக்கத்தூண்டும் இலக்கிய வடிவம் என்பதாலேயே இவ்வாறு எழுத முனைந்தேன்.

பெண்ணியம் பற்றிய கருத்துக்களைக் கூறுவதற்காகவே கதை பின்னப்பட்டது என்பதை அழுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். பெண்ணினத்தின் துன்பங்களைக் கூறும் பல கலை, இலக்கியங்கள் வெளிவரவே உள்ளன. ஆயினும் பெண்ணியம், பெண்விடுதலை சார்ந்த பிரக்ஞையுடன் அவை பெரும்பாலும் எழுதப்படுவதில்லை. அவ்வாறு எழுதும்போது அவர்களின் அடிமை நிலையின் அடிப்படைக் காரணங்களையும் அறியமுடியும். அப்போதே வழக்கமாகப் பெண்களைப் பற்றி அனைவரும் கொண்டுள்ள கருத்தியல்கள் அடிப்பட்டுப்போகும் புதிய சிந்தனைக்கும் தூண்ட வல்லது. சில விவாதங்களுக்குரிய கருத்துகளையும் நாவலில் காணலாம். விவாதங்கள் முரண்பாடுகளுக்கு விளக்கம் தரலாம். தனிச் சொத்துடைமையுடன் ஆரம்பித்த வேலைப் பிரிவினைக்கு எவ்வாறு தீர்வு காண்பது என்பதே அடிப்படைப் பிரச்சனை.

இன்று தலித் இலக்கியம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. அவ்விலக்கியப் படைப்புகள் குறைவாக இருப்பினும் அதே நோக்கில் கலை, இலக்கியங்களை விமர்சிக்க முடியும். அதே போன்று இன்று படைக்கப்படும் கலை, இலக்கியங்கள் பெண் விடுதலைக்குத் தக்க வழிகாட்டாதபோதும் பெண்ணியம் சார்ந்த மதிப்பீட்டுணர்வுடன் விமர்சிக்கும் முறை வளர்க்கப்படவேண்டும். டால்ஸ்டாய் முற்போக்கான புரட்சிகர எழுத்தாளராக இல்லாதபோதும் லெனின்

அன்னாரது நாவல்களை விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தில் கணித்துக் கூறினார்: “டால்ஸ்டாயின் எழுத்துகள் மூலமே ரஷ்யாவின் நிலப் பிரபுத்துவக் கொடுமைகளைக் கண்டறிந்தேன்.”

இதே போன்ற விமர்சனநோக்கு பெண்ணியம் சார்ந்து விமர்சனம் வளர்க்கப்படவேண்டும். கலை, இலக்கியம், சினீமா, டி.வி., ரேடியோ நிகழ்ச்சிகளில் பெண்ணடிமைத் தனம் எத்தனை குரூர முறையில் காட்டப்படுகிறது என்பதையும் கவனிப்பது மட்டுமல்ல கண்டிக்கப்படவேண்டும்.

நடுத்தரவர்க்கத்தவரே பெரும்பாலும் நாவல் சிறுகதை. களைப் படிக்கின்றனர். அவர்களிடே பெண்ணியம் பற்றிய சரியான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதுமே என் நோக்கமாகும்.

பெண்கள் மதச் சாமிகளையும், சினீமா நடிக, நடிகளையும் வழிபட்டுப் போற்றிப் பேசுவதை விட்டு தமது விடுதலைக்காக எழுதுபவர், போராடும் தலைவியரைப் பாராட்டுவதோடு அவர்களுடன் இணைந்து தமது விடிவுக்காக, விடுதலைக்காகப் போராடல் வேண்டும்.

பாட்டாளிகளின் விடுதலைக்காக மார்க்சம் எங்கெல்கம் ‘உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுங்கள்’ என்று குரல் எழுப்பினர். இன்று ‘உலகப் பெண்ணினமே ஒன்றுபடுங்கள்’ எனக் குரல் எழுப்பும் காலம் வந்துவிட்டது.

இந்நாவலின் கையெழுத்துப் படிக்களைப் படித்துத் திருத்தங்கள் செய்துவதிய டாக்டர் ந. தெய்வசுந்தரம், செ. யோகநாதன் இருவருக்கும் என் நன்றி. ஆயினும் கருத்துகள் யாவுக்கும் நானே பொறுப்பாவேன்.

வலிநன் பாத்திரங்களை விளக்குவதோடு அட்டையை அழகுபடுத்தவும் ஓவியம் தீட்டித்தந்த நண்பர் மணியம் செல்வனுக்கும் என் அன்பு. விரைவில் அச்சடுவதில் உதவிய பாவாணர் அச்சக உரிமையாளர் திரு. இளவழகன், அச்சகத் தொழிலாளர் அனைவருக்கும் என் நன்றியும் பாராட்டுகளும்.

சென்னை

செ. கணேசலிங்கன்

ஒரு குடும்பத்தின் கதை

I

கற்பகத்துக்கு இரவு முழுவதும் தூங்கமுடியவில்லை. தூக்கம் நெஞ்சை அடைக்க பாயில் புரண்டாள். விம்மி அழவேண்டும் போலிருந்தது. தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தைகள் எழுந்துவிடலாம் என்ற அச்சத்தில் முந்தானைச் சேலையால் வாயைமூடி இடையிடையே விம்மலோடுவந்த அழகையையும் அடக்கிக் கொண்டாள். நிசப்தமான இரவு. அழகை அடுத்த வீட்டிற்குச் கேட்டு விடுமோ என்ற அச்சம் வேறு.

பகலெல்லாம் உழைத்த உடற் சோர்வுவேறு. ஆயினும் தூக்கம் வரமறுத்தது. மனத்துன்பமே மேலெழுந்து நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இரவு பூராவும் அவளைத் திட்டித்தீர்த்த சங்கரனும் தூங்கிவிட்டான். மூச்சின் ஒலி குறட்டையுடன் வந்து கொண்டிருந்தது. என்ன மனிதன்? வாயில் வந்தபடியெல்லாம் திட்டித் தீர்த்துவிட்டு நிம்மதியாகத் தூங்கிவிட முடிகிறதே. அவன் எய்த சொல்லம்புகள் அவளது இதயத்தைக் குடைந்து கொண்டே இருந்தன.

வாய்விட்டுப் பேசுவதென்ன, அழுவதற்குக்கூட அவளுக்கு உரிமையில்லை.

“என்னடி நாடகம் போடுகிறாய், இப்படி அழுது பிள்ளைகளின் இரக்கத்தைப் பெறப் பார்க்கிறாயாடி. அடுத்த வீட்டாருக்கு நான் உன்னைக் கொடுமைப்படுத்துகிறேன் என்று காட்டப் பார்க்கிறாயா?”

வீட்டுக்குள்ளே என்ன கொடுமை நடந்தாலும் அடுத்த வீட்டார் எதுவும் கேட்கப்போவதில்லை என்பதைக் கற்பகம் அறியாமலில்லை. ஆனாலும் அடுத்த வீட்டாருக்கு அழகைக்குரலோ, சண்டைச் சத்தமோ கேட்க நேரிட்டால் தன் சமூக அந்தஸ்து குறைந்து விடும் என்பதையும் சங்கரன் அறிவான். கற்பகமும் இதை அறிவாள். ஆனாலும் பிள்ளைகளுக்கு முன்பாகத் தன்னைத் திட்டுவதையும் எதிர்த்துப் பதில் கூறும்போது, சிலவேளையில் பிள்ளைகள் முன்பாகவே தன்வன்முறையைக் காட்டி அடித்து விடுவதையும் அவள் விரும்பவில்லை. அதைப் பலதடவை வலியுறுத்திச் சொல்லியும் சங்கரன் கேட்பதாயில்லை.

சண்டை தொடங்குவதற்குப் பெரிய காரணம் எதுவும் வேண்டியதில்லை.

அன்று பாலர் வகுப்பில்படிக்கும் பையனின் பள்ளிக்கூட ரிப்போட் வந்திருந்தது. கணக்குப்பாடத்தில் 30 மார்க்கு. வீட்டில் அதிக கவனம் எடுக்கவேண்டும் என்ற குறிப்பு. ரிப்போர்டைப் பார்த்ததும் சங்கரனுக்கு கோபம்.

“ஆம்பிளைப் பிள்ளை படிக்கணும். நீ டியூஷன் சொல்லிக் கொடுத்தால் என்னடி”

“நீங்க ஆபீஸிலிருந்து கொஞ்சம் சீக்கிரம் வந்து டியூஷன் சொல்லிக்கொடுத்தால் என்ன? என்னால் முடிந்ததைத்தானே செய்யலாம்”.

“உன் மக்குமுளையில் இருப்பதைத்தானே சொல்லிக் கொடுத்திருப்பாய்”.

சங்கரனின் சீற்றம்.

“உங்க விவேகமான மூளையில் கொஞ்சம் பிள்ளைக்கும் கொடுப்பதுதானே.” கற்பகம் அந்த வார்த்தைகளை கூறிக்

விட்டு தனது துணிவை எண்ணி, தனக்குள்ளாக ஆனந்தப் பட்டாள்.

“என்னடி எதிர்த்துப் பேசுகிறாய்? நக்கல் வேறு” அவள் அதைக்கேட்டு மனதினுள் புன்னகை செய்தவாறு நிதானமாக அவனைப் பார்த்தாள்.

“என் நியாயத்தைத்தானே சொல்லுகிறேன். அதற்கும் உரிமையில்லையா? நாள் பூராவும் வீட்டு வேலை இருக்கிறது. அத்தோடு இந்தப்பொறுப்பு வேறு. நீங்க கொஞ்சம் சீக்கிரம் வந்து உதவும்படிதானே கேட்கிறேன்”.

“உனக்கு வரவர வாய் கொஞ்சம் நீளுகிறது”.

கோபத்தில் சீறியபடியே கையை வீசினான்.

கன்னத்தில் ‘பளார்’. அதைத் தொடர்ந்த சண்டை. எதுவும் புரியாத நிலையில் பிள்ளைகள் இருவரும் பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். பையன் மிரள மிரளப் பார்த்தபடி ஒரு மூலையில்; மூத்தபெண் கமலா தாயின் பின்புறத்தில்; தூங்கியிருந்த கடைசிப்பெண் குழந்தை சத்தம்கேட்டு எழுந்து கத்தினாள். கற்பகம் ஓடிச் சென்று குழந்தையின் முதுகில் தடவி தூங்கச் செய்தாள்.

கற்பகத்தால் இரவு சாப்பிடவே முடியவில்லை. உடல் வலியைவிட மனச்சோர்வும் துக்கமும் மேலோங்கி பசியையே மறைத்துவிட்டது. தண்ணீரை மட்டும் குடித்து வயிற்றை நிரப்பிவிட்டுப் படுத்தவள்தான். தூக்கம் வராத போதும் பசியே எழவில்லை. சாப்பிடும்படி கேட்கவே எவருமில்லை.

முன்னர் ஒரு காலத்தில் சண்டைக்குப்பின் சாப்பிடாமல் படுத்தால் சங்கரன் வற்புறுத்தியாவது எழச் செய்து சாப்பிடச் செய்வான். இப்போது அதுவுமில்லை.

துன்ப வாழ்வு நீண்டு செல்லச் செல்ல மனித உணர்வுகளே மரத்துப்போய்விடுகிறதா? அற்றுவிடுகிறதா?

மூத்த பெண் விழித்திருந்தால் 'அம்மா சாப்பிட்டாயா?' என்று கேட்பாள். அவளும் தூங்கிவிட்டாள்.

பகலென்ன, இரவெல்லாம் வேலை, வேலை. ஓய்வாகத் தூங்கவும் முடியாது. அடிக்கடி சண்டை, சச்சரவுவேறு. இத்தனை தொல்லைக்குள் வாழ்வு வேறா?

உயிராசை என்பது மரக்கட்டை போன்றது; துன்பக் கடலில் எத்தனை ஆழமாக அழுத்தியபோதும் மிதந்து கொண்டே இருக்கும் என எங்கோ படித்ததும் அவள் நினைவில் வந்து மிதந்தது. விரக்தியோடு சிரித்தாள்.

காலமும் நேரமும் கூட உடல் நோவையும் மனத் துன்பத்தையும் சிறிது சிறிதாக ஆற்றிவிடுகிறது. மனம் ஆறுவதற்காக முன்னைய பசுமை நினைவுகளை மனதில் வலிந்து ஏற்றி ஆறமுயன்றாள். முடியவில்லை.

இதற்கிடையில் குழந்தை அருண்டுவிட்டாள். 'அம்மா' என அழைத்தாள். குறிப்பறிந்து பாத்ரூமுக்குக் கூட்டிச் சென்றாள். பின்னர் அழைத்துவந்து அவளைக்கட்டி அணைத்தபடி முடியைக்கோதி, முதுகைத்தடவி அவளைத் தூங்கச் செய்யமுயன்றாள். அத்தோடு சிறிது நேரம் அயர்ந்துவிட்டாள்.

திடீரென்று விடிந்துவிட்டது போன்ற பரபரப்போடு எழுந்துவிட்டாள். காலைப் பணிகள் அரைமணிநேரம் பிந்திவிட்டது. சுறு சுறுப்போடு இரவுத் துன்பங்களை எண்ணிப்பார்க்கவே முடியாத நிலையில் வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

இரவு நிகழ்ச்சிகள் மனதில் நிழலாடின. சங்கரனுடன் பேசுவதற்கே மனம்வரவில்லை. அவனது காலை உணவைத் தருவதற்கு மூத்த பெண்ணிடம் சொல்லி அழைத்தாள்.

காலைக் காப்பி, வெந்நீர் வழக்கம் போல் அழைப்பின்றி நடந்தது. நண்பகல் உணவை டிபன் பாக்களில் போட்டு 'மோப்பெட்' சீட்டில் வைத்து விட்டாள்.

இரவில் நடந்த யாவையும் மறந்து விட்டது போல 'கற்பகம்' 'கற்பகம்' என தன் பணிகளுக்காக சங்கரன் அழைத்தபோதும் அவளால் சமாதானமாக முடியவில்லை. தண்ணீர், வெந்நீர், டவல்... எல்லாவற்றிற்கும் உதவி வேண்டும். சோம்பேறிகள். வாய்வீரமும், வன்முறையும் வேறு.

மூத்தவளையும் பையனையும் பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்லும் சைக்கிள் டிக்கிளாவில் இருவரையும் டிபன் பாக்கஸ்களுடன் ஏற்றிவிட்ட பின்னரே ஒருவித நிம்மதி. அப்பாடா என்ற பெருமூச்சுடன் சிறிது நேரம் ஆறுவதற்காக நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள். இரவு நடந்த சம்பவத்தால் ஏற்பட்ட நெஞ்சப் பொருமல் இன்னும் ஆறிவிடவில்லை. அடுத்து என்ன செய்வது?

மனம் ஆறுவதற்கு தோழி மாலதியைச் சென்று ஒருதடவை பார்த்துப் பேசவேண்டும் போலத் தோன்றியது. சிறிய பெண் குறுநடையுடன் வந்து அவளது கால்களிடையே நுழைந்து, மடியில் படுத்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரம் தலையையும் முதுகையும் வருடிவிட்டாள்.

பின்னர் எழுந்து குழந்தையுடன் சென்று இரவுப் பசியும் ஆற நாலு இடலியைச் சாப்பிட்டாள். குழந்தையின் வாயிலும் சிறு துண்டுகளைப் பிய்த்து ஊட்டினாள்.

தண்ணீரைக் குடித்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டாள். அன்று துவைக்க வேண்டிய துணிகளை எடுத்து நீரில் ஊறப் போட்டாள். வீட்டில் ஒரு லாண்டரி. தோய்ப்பது, தேய்ப்பதன் தரத்தைக் கண்காணிக்க ஒரு எஜமான். தன் சேலையை மாற்றிக் கட்டிக் கொண்டு கற்பகம் தலையை வாரி முடிந்தாள். குழந்தையின் உடையையும் மாற்றினாள்.

சன்னல்களையும் வாயிற்கதவையும் சாத்திவிட்டு கதவுச் சாவியை பையில் போட்டுக் கொண்டு பிளாஸ்டிக் பையுடன் குழந்தையோடு புறப்பட்டாள்.

அவசரமாக வெளியே வாங்க வேண்டியவை அதிகம் இருக்கவில்லை. எப்படியும் மாலதியைப் பார்த்துப் பேசி ஆறுதல் அடைய வேண்டும். அவளது அனுதாபத்தை யாவது பெற வேண்டும் என்பதே அவளது உள் மனதின் நோக்கமாக இருந்தது. மாலதி நிச்சயமாக அவ்வேளை வீட்டிலிருப்பாள் என்ற நம்பிக்கை.

வழக்கமாக அவள் பத்திரிகை அலுவலகம் புறப்பட நண்பகலாகிவிடும்.

2

மாலதி தினப்பத்திரிகையில் பணியாற்றுவதால் நண்பகலின்மேல் தான் வேலைக்குச் செல்வாள் என்பது கற்பகத்துக்குத் தெரியும். அவளது வீடு அதிக தூரத்திலில்லை. மளிகைக்கடை, காய்கறி வாங்குமிடம் கடந்து சிறிது தூரமே செல்ல வேண்டும்.

கூடையை மளிகைக் கடையில் வைத்துவிட்டு மாலதியின் வீட்டை நோக்கி குழந்தையையும் தூக்கியபடி நடந்தாள். இரவு நடந்த சம்பவங்கள், கணவன் கூறிய அம்பு

போன்ற வார்த்தைகள் அவளது நெஞ்சைத் துளைத்துக் கொண்டே இருந்தன.

மாலதி அவளது கிராமத்தைச் சேர்ந்தவள். திருச்சியைச் சார்ந்த தெண்ணூர் கிராமம். ஒரே தெரு அடிக்கடி சந்தித்து பழகியவள். திருமணத்தின் பின்னர் இருவருமே சென்னைமாநகரில், அதுவும் அசோக் நகரில் குடியிருக்க நேரும் எனக் கனவிலும் அவள் எண்ணியிருக்க வில்லை.

திருச்சியில் கல்லூரிப் படிப்பு முடித்து மாலதி சென்னைப் பத்திரிகையில் வேலை தேடிக் கொண்டாள். பெண்கள் விடுதியில் தங்கியிருந்தாள்.

கற்பகம் ஏற்கெனவே சென்னையில் குடியேறிய போதும் மாலதியைக் கண்டதில்லை. கிராமத்துக்குச் செல்லும் வேளையே அவளைப் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டறிவாள். மாலதி இரண்டு வருடங்கள் மூத்தவளான போதும் அவளது திருமணம் பிந்தியே நடைபெற்றது. கற்பகம் மூன்றாவது பிரசவத்திற்கு ஊருக்குச் சென்ற போதே மாலதியின் திருமணம் பற்றி எல்லோரும் பேசிக் கொண்டனர். மாலதியின் உறுதியான தீர்மானத்திலேயே அவளது திருமணம் மிக அடக்கமாக நடைபெற்றது. அதைப் பற்றிப் பலர் பலவிதமாகப் பேசிக்கொண்டனர்.

காதல் திருமணம் என்று சிலரும், எவனோ ஒரு கலியாண புரோக்கர் ஏமாற்றி விட்டான் என்றும் பலவித குசுகுசுப் பேச்சுகள். அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் மாலதி கவலைப்படவில்லை. உண்மையை அறிந்தவர்கள் சிலரே.

மாலதியின் அக்காவின் திருமணத்தைப் பெருமையோடு ஆடம்பரமாக அவள் அப்பா செய்து வைத்தார். எஞ்சினியர் மாப்பிள்ளை. அப்பா ரெயில்வேயில்

கிளார்க்காக இருந்து அவர் சிக்கனமாகச் சேர்த்த பணமெல்லாம் சீதனத்திலும் திருமண ஆடம்பரத்திலும் செலவானது.

சீதனமாக இருபது பவுனுக்கு ஒப்புக்கொண்டுவிட்டனர். பின்னர் மாப்பிளை வீட்டார் பெரிய கலியாணமண்டபத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, தங்களுடைய உறவினர் ஐ நூறுபேருக்கு சாப்பாடு, தங்கும் வசதியெல்லாம் கேட்டனர். அதற்கேற்படி அந்தஸ்தில் மாலதி வீட்டாரும் கலியாணத்திற்கு பரவலாக உறவினர், நண்பர்களை அழைக்க நேரிட்டது. கடன்பட்டே கலியாணம் முடிந்தது. தீர்க்கமுடியாத கடன்; மனதை ஓயாமல் அரிக்கும் வட்டி வேறு.

மாலதியின் கல்விக்கும் வேலைக்கும் ஏற்ற இடத்தில் கலியாணம் பேச தந்தையால் முடியவில்லை. இடையில் தங்கை—நிர்மலா கலியாண வயதை எட்டியிருந்தாள். தம்பி சரவணன் ஒன்பதாவது படித்துக் கொண்டிருந்தான். வீட்டுச் செலவிற்கே அப்பாவின் பென்சன் பணம் போதாத நிலையில் மாலதியே மாதந்தோறும் பணம் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

மாலதிக்கு வயதேறுகிறது, தங்கையொருத்தி காத்திருக்கிறாள் என்பதே மாலதியின் தாயாரின் ஒரே கூக்குரலாயிருந்தது. திருமணமாகாமல் வயதுக்குவந்த பெண்களை வைத்திருப்பது சமூக அந்தஸ்தையே கிராமத்தில் குறைத்து, சந்தேகப் பேச்சுகளை எழுப்பும் நிலையே வந்துவிட்டது.

மாலதி இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் அறியாமலில்லை. அவள் சீதனம், திருமணம், குடும்பம், குழந்தைகள் பற்றியெல்லாம் புதுமையான, புரட்சிகரமான கருத்துகள் கொண்டவள்.

பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டால் இன்றைய சமூக அமைப்பில் ஏத்தனையோ கொடுமைகள், சாபக்கேடுகள் காத்திருக்கின்றன. அதில் ஒன்றே சீதனக் கொடுமை. அதை வெறும் சட்டத்தாலும் வெற்றுப்பேச்சாலும் பிரசங்கத்தாலும் ஒழித்துவிடமுடியாது. பெற்றார் தங்கள் தராதரத்திற்கு மேலாகப் மாப்பிளை பார்த்து பேரம்பேசி சீதனப் பொறியில் மாட்டிக் கொள்கிறார்கள். பெண்களும் தமது பாதுகாப்பிற்காக அந்தஸ்தான மாப்பிளையைக் தேடி தமக்கு வாழ்க்கைச் சிக்கல்களையும் தன்குடும்பத்திற்குத் தொல்லைகளையும் மாப்பிளை வீட்டார் அதிகரித்து விடுகிறார்கள். சீதனம் கேட்பதற்கு எல்லையேயில்லை. பேரம்பேசியதைக் கொடுத்தாலும் இது என்ன, இன்றும் கூட வாங்கியிருக்கலாம் என்ற பேச்சுமட்டுமல்ல 'தீபாவளிக்குப் பரிசு என்ன.' பிரசவச்செலவைப் பார்த்துக் கொள்' என்று தொடர்ந்து தொல்லைகொடுத்துக் கொண்டே இருப்பார்கள். அக்காவிடமாக உள்ளதெல்லாம் கொடுத்தும் 'என்னடி இருபது பவுணைக் கொண்டுவந்து விட்டு நூறுபவுண் சீதனம் கொண்டுவந்தவள்போல வாய் காட்டுகிறாய்' என்று மாமியார்மட்டுமல்ல மாப்பிளையே திட்டினாராம். அவள் மாலதியிடம் கூறி அழுதாள்.

எப்போதும் வானத்தைப் பார்க்காமல் பூமியைப் பார்த்து சாதாரணமாக உழைக்கத்தக்க மாப்பிளையைப் பார்க்க வேண்டும்; தானே விரும்பி வருபவர்களை கட்டி விட்டால் இப்பிரச்சனையினிருந்து ஓரளவு தப்பிவிடலாம் என்பதே மாலதியின் கருத்து. பெண் உழைத்து தனக்கும் குடும்பத்திற்கும் பாதுகாப்புத் தேடுவதில் என்ன தவறு?

தன் திருமணத்தை, அப்பா விரும்பும் மாப்பிளையைத் தேடிக் கட்டிவைக்க முடியாது என்பது மாலதிக்குத் தெரியும். அவரது ஆற்றா நிலைவரும்வரை மாலதியும் காத்திருந்தாள்.

திருமணத்திற்காக அவள் ஏங்கிக்கொண்டிருக்கவுமில்லை. ஆனாலும் பெற்றாரின் சமூக அந்தஸ்து, அவளது சமூக மதிப்புக்காக எப்படியும் திருமணம் என்ற சமூக நிறுவனத்தினுள் தானும் நுழைந்தே தீரவேண்டும் என்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். பொருளாதார பலத்தில் தன்காலிலே தனித்து நிற்கத்தக்க பலம் பெற்றிருந்ததும் அவளுக்கு ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது. பத்திரிகை அலுவலகத்தில் அவளுக்குப் போதிய வேலையும் பொறுப்பும் இருந்தன. ஓய்வு நேரமெல்லாம் படிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் ஏராளமாக இருப்பதாக எண்ணுவாள்.

பொழுதுபோக்க விடுதித் தோழியர், சினிமா, நாடகம், இசைக்கச்சேரிகள் இருந்தன. அவற்றில் பத்திரிகைத் தொழில் ரீதியில் மட்டுமல்ல தனிப்பட்ட முறையிலும் ஆர்வம் இருந்தது.

மற்றொரு தங்கைக்கும் திருமணகாலம் வந்துவிட்ட நிலையும் அவளை நெருக்கிக் கொண்டிருந்தது. மாலதியின் திருமணம் ஒரு துன்பச் சமையாக வீட்டில் உணரப்பட்டது. அதேவேளை வீட்டுச் செலவைச் சரிப்பண்ண அவளது உதவியும் தேவைப்பட்டது. ஆனாலும் தந்தையார் அவ்வுதவியை இழந்து மேலும் கடனாளியாகி மாலதியின் திருமணத்தை முடிக்கவேண்டிய சமூகச் சூழலும் நெருக்கிக் கொண்டுவந்தது.

“மாலதிக்கு எங்காவது மாப்பிளை பார்க்கவில்லையா? வயதாகியிருக்குமே. நல்லபெண்ணு” என்று நாள்தோறும் காண்பவர்கள் கேட்கும் நிலை வந்துவிட்டது. உறவினர், நண்பர்களின் திருமண அழைப்புகளுக்குச் செல்வதெல்லாம் தாய்தாந்தையருக்கு சோக நிகழ்வாகிவிட்டது. திருமண விழா முடிந்து வந்து வீட்டிலே தாயும் தந்தையும் சண்டை போட்டு பிணக்காக இருப்பார்கள்.

வீட்டுச் சண்டைகளைப் பற்றியும் மாலதி அறியாமலில்லை. சிறிய பெண்ணாக இருந்த காலத்திலிருந்தே நாள்தோறும் நடைபெறும் வீட்டுச் சச்சரவுகளை அவள் அறிவாள். அப்பாவின் வன்முறையுடன் அம்மாவாழ்வதைக் கண்டிருக்கிறாள். அதற்குரிய அடிப்படையான காரணங்கள் பற்றியெல்லாம் அவள் தேடிப்படிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், சிந்தித்தும் வந்தாள். தாயார்படும் துன்பங்களைக்கண்டு வேதனைப்படுவாள்.

அப்பாவின் வற்புறுத்தலுக்காக ஒருவார விடுமுறையில் கிராமத்திற்கு வந்திருந்தாள். புரோக்கர் ஒருவன் பெண்பார்ப்பதற்காக இரண்டு இடங்களை ஏற்பாடு செய்திருந்தான். மாலதியும் தந்தையின் வற்புறுத்தலுக்குப் பின்னே உள்ள நிகழ்ச்சிகளை ஊகித்திருந்தாள்.

மறுநாள் மாலையில் மாப்பிளை வீட்டார் பெண்பார்க்க வருவதாக ஏற்பாடு. டெல்லி மாப்பிளை; டெல்லியிலிருந்து கிராமத்திற்கு மாப்பிளையின் அப்பா, அம்மா வந்திருந்தனர். வசதியான குடும்பம். மாப்பிளை அரசுப்பணி; படித்தபெண், டெல்லியிலுள்ள வளர்ச்சியடைந்த சமூகத்தில் பழகத்தக்க பெண் வேண்டும் என்பதே அவர்களது கோரிக்கை. மாலதி எம். ஏ. படித்த பெண், சென்னையில் வேலைபார்க்கும் பெண் என்ற அளவில் போட்டோவையும் பார்த்து அவர்களுக்குப் பெண்ணைப் பிடித்திருந்தது. டெல்லி சமூகத்திற்கு ஏற்றவளாக எண்ணினர். பட்டிக்காட்டு கிராமமானாலும் படித்தபெண், நகர நகாகரிகம் அறிந்த பெண் என விரும்பினர். கிராமத்திற்கு வந்து விசாரித்த பின்னரே பெண் வீட்டாரின் பொருளாதார நிலைபற்றி மாப்பிளை வீட்டாரால் அறிய முடிந்தது. ஆனாலும் அவர்களது நயமான வேண்டுகல் புரோக்கரையே சிந்திக்கவைத்தது.

“பெண் பிடித்துக்கொண்டால் சீதனம் பற்றிய பேச்சே வேண்டியதில்லை. படுக்கை, பர்த்திரங்களை நாங்கள் டில்லிக்குச் சமக்கப் போவதில்லை. தங்கள் பெண்ணுக்காக தரக்கூடிய பவுணைப் போட்டும். ஆனால் திருமணத்தை திருச்சியில் நல்ல ஓட்டலில் அல்லது கலியாண மண்டபத்தில் சிறப்பாக நடத்திவைக்கட்டும். ஊரிலுள்ள எங்கள் உறவினரையெல்லாம் நாங்கள் அழைப்பதற்கும் உறவு கொண்டாடவும் இதுதான் ஒரே சந்தர்ப்பம். மகனுடைய நண்பர்களும் டில்லியிருந்து வருவார்கள்”

மாப்பிளையின் தந்தையார் புரோக்கரிடம் மென்மையாகவே கூறினார்.

“அவர்களுக்கும் படிச்சபெண்தான் வேண்டும். ஜாதகம் எல்லாம் பொருத்தமாக இருக்கிறது. போட்டோ கூடப்பிடித்துவிட்டது. செலவில்லாமல் எல்லாம் முடித்து விடலாம்” என்று மாலதியின் தகப்பனாருக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்திய நிலையில் தற்போது டில்லிக்காரரின், வேண்டுதல் சிக்கல் ஏற்படுத்துவதைக் கண்ட புரோக்கர் மாலதி வீட்டுக்கு ஓடிவந்தான்.

மாலதியே அவரை வரவேற்றாள். அவளது இளம் பச்சை நிறச் சேலையும் எடுப்பானதோற்றமும் அவருக்கு நன்குபிடித்துக் கொண்டது. ஒரு சின்னப் பிரச்சனை, அப்பாவை ஒருதடவை பார்க்கவேண்டும் என்று கூறினார்.

அப்பாவோடு ‘சின்னப் பிரச்சனை’ பற்றிப்பேசுவதை மாலதியும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். புரோக்கரின் பார்வை அவர்கள் பேச்சை அவளும் கேட்பதை விரும்பாதபோதும் அப்பா தடைசெய்யவில்லை. அவளுடைய சிறு சேமிப்பே ஓரளவு பொருளாதாரபலமாக இருந்தது தவிர அவளது

தீர்மானங்களுமே அனைத்திற்கும் முக்கியமாகவும் இருப்பதை அப்பா அறிவார்.

புரோக்கர் கூறிய 'சின்னப் பிரச்சனை' மாலதியின் அப்பாவுக்கு இடிவிழுந்தது போலானது. மாலதிக்காக அம்மாவின் நகைகள் சில இருந்தன. ஆனால் திருமணச் செலவு அவரைப் பயமுறுத்தியது. முதல் திருமணத்தில் பட்ட அனுபவச் சூட்டை அவர் இன்றும் முற்றாக மறந்து விடவில்லை.

அப்பா வேஷடித் தலைப்பால் நெற்றியிலும் கழுத்திலும் தோன்றிய வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டார். அப்பாவுக்கும் புரோக்கருக்குமிடையில் சிறிது நேரத்தில் சூடான வாக்குவாதமே ஏற்பட்டுவிட்டது.

“என்ன சார், முன்னர் பேசிய பேச்சுக்களுக்கும் இப்போது சொல்லுவதற்குமிடையில் எத்தனை முரண்பாடு. முதல் கலியாணத்திலேயே நான் பட்ட பாட்டை முன்னரேயே சொல்லியிருந்தேன். சின்ன விஷயம் என்று இப்போது சொல்லுகிறீர்... நான் பிள்ளையைக் கூட லீவு போட்டு இங்கே வரப் பண்ணி விட்டேன்.”

மாலதிக்கு அக்கலியாணம் பற்றிக் கூறி நம்பிக்கை ஏற்படுத்திய வாக்குறுதிகளெல்லாம் காற்றில் பறக்கும் கொதிப்பு அவரது வார்த்தையில் தொனித்தது.

“டில்லியிலிருந்து பெண் பார்க்க வந்துவிட்டார்கள். மகளென்ன பக்கத்திலே சென்னையிலிருந்து தானே வந்திருக்கிறாள். பெரிய இடம். ஐம்பது நூறு பவுண் போடுங்கோ என்று கூட சீதனம் கேட்கவில்லை. கலியாணச் செலவைக் கூடப் பார்க்க முடியாது என்றால் அவர்கள் உங்களைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்.” மாலதியையும்

இடையிடையே பார்த்துக் கொண்டே புரோக்கர் சொன்னார்.

“அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்பதல்ல சார் எங்கள் பிரச்சனை. எங்களால் இத்தனை செலவான பொறுப்பை ஏற்க முடியாது சார். இயலாததை ஒப்புக் கொண்டுவிட்டுப் பின்னர் மனஸ்தாபப் படுவதிலும் பார்க்க எங்க நிலைமையைச் சொல்லி எங்காவது கோவிலில் சிம்பிளாக முடிக்கும் வேலையைப் பாருங்க.”

அப்பா யதார்த்தமாகவே பேசுகிறார்.

“என்ன சார். கலியாணம் என்றால் அங்கும் இங்குமாய் கையில் உள்ளதோடு கடன் பட்டுத்தான் சமாளிக்க வேண்டும். நீங்க பிறகு ஒன்றானால் பிள்ளையின் கெட்டிக் காரத்தனத்தாலே பட்ட கடன்களை ஒரு வகையாக அடைக்கப் பார்ப்பதுதானே.”

புரோக்கரின் கற்பனைப் பேச்சை மாலதியால் மட்டுமல்ல அப்பாவாலும் நன்கு உணர முடிந்தது. மூத்த பெண்ணின் கலியாணத்தின் போது பட்ட கடனுக்கு மூத்த மகள் மூலம் பின்னர் ஓரளவு உதவி கிடைக்கலாம் என எதிர்பார்த்து ஏமாந்தது நினைவில் வந்தது. திருமணத்தின் பின்னரும் செலவுகள் வந்தது தவிர எவ்வித உதவியும் கிட்டவில்லை. தீபாவளி, பிரசவச் செலவுகள் ஏற்பட்டன. தற்போது மாலதியின் திருமண விஷயமாகக் கூட அவள் எவ்வித உதவியும் செய்யமாட்டாள் என்பதையும் அவர் அறிவார்.

“அது எதுவும் நடைமுறையில் சாத்தியமில்லை சார். நீங்கள் போய் அவர்களிடம் நிலைமையைச் சொல்லுங்கள். அத்தனை பெரிய ஏற்பாடுகளை உடனடியாகச் செய்ய முடியாது என்றும் கூறி சமாளிக்கலாம் தானே.”

புரோக்கர் தனது இக்கட்டான நிலைமையை எண்ணிக் கொண்டார். மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் சென்று பேரம் பேசுவதிலுள்ள சிரமம் அவரது பேச்சில் தொனிக்கத் தொடங்கியது. மாலதி மனக்கொதிப்போடு தன் கலியாணப் பேரம் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நெஞ்சில் எழுந்த கோபத்தைத் தணிப்பதற்காகப் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டாள். இப்படியும் ஒரு கலியாணமா, குடும்ப அமைப்பா எனவும் நொந்து கொண்டாள்.

“அவர்களிடம் சொல்லி என்ன சார் செய்கிறது. வாசல் வரை தேடி வந்த பெரிய இடத்துக் கலியாணத்தைக் கைகழுவிவிடப் பார்க்கிறீர்கள்.”

“நான் சொன்னபடி நீங்க முதலில் சொல்லுங்க. பிறகு பாக்கலாம்.”

அப்பா மேலும் நப்பாசையுடன் சொன்னார்.

“பிறகு என்ன சார் பார்க்கிறது. உங்கள் தராதரத்தையும் மன நிலையையும் முழுமையாகத் தெரியாமல் பெரிய இடத்தில் மதிப்பானவர்களிடையே, டில்லி மாப்பிள்ளை ஒன்றைப் பார்த்துப் பேசினேனே. என் மூளையைத்தான் செருப்பாலடிக்க வேண்டும். வாசலில் வந்த சீதேவியைத் தூக்கி எறிகிற மாதிரிப் பேசுறீங்க” என்று கூறிக் கொண்டே புற முதுகு காட்டியபடி எழுந்த புரோக்கர் தன் ஏமாற்றத்தை வைத்து அப்பாவையும் குடும்பத்தையும் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகவும் முணு முணுத்தார். “அந்த ஆலடி அருணாசலத்தின் மகன் மாதவன் வந்திருக்கிறான். மெட்ராஸில் மெக்கானிக்காயிருக்கிறான். பெண் பார்க்கிறார்கள். அப்படிக் கலியாணத்தைத் தான் உங்களுக்குக் கெல்லாம் பேசியிருக்க வேணும். ஜாதகம் கூட நல்ல பொருத்தம்.

எம். ஏ. படிச்ச பெண் என்று நான் தான் முட்டாள் தனமாக டில்லி மாப்பிள்ளை தேடிக் கொண்டிருந்தேன்...”

“இந்த வீண் பேச்சுக்களை விட்டு விட்டு நீர் போய் கலியாணச் செலவு விஷயமாக எங்க நிலைமையைச் சொல்லிவிட்டு நாளைக்கு நாலு மணிக்கு பெண் பார்க்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வாருங்க”

அப்பாவின் பேச்சில் புரோக்கரின் அவமரியாதைப் பேச்சுக்குக் கண்டிப்பும் தொனித்தது.

“பேசிப் பார்க்கிறேன். கை நழுவிப் போனால் அதற்கெல்லாம் நீங்கதான் பொறுப்பு. என் மேலே தப்புச் சொல்லக் கூடாது...”

புரோக்கர் கூறியபடியே கேட்டை நோக்கித் தலை குனிந்தபடி காலடி வைத்தார். தன் பின்னே அப்பா வந்து ஏதாவது கலியாணச் செலவு பற்றி உறுதி கூறுவார் என கடைக்கண்ணால் பார்த்தபடியே நடந்தார். அப்பா அசையவில்லை. படிக்கட்டில் குழம்பிய நிலையில் நின்றார்.

“சார்,” என்ற மாலதியின் குரல் கேட்டு புரோக்கர் திரும்பி, குனிந்த தலையை நிமர்த்திப் பார்த்தார்.

“இங்கே ஒருதடவை வாங்க” மாலதிகையையும் காட்டி அழைத்தாள். கலியாணப் பெண் மூலம் தனக்கு உறுதி மொழி கிடைக்கப் போகிறது என்ற ஆவலோடு புரோக்கர் அவளை நோக்கி நடந்து வந்தார்.

“சார் டில்லி எங்களுக்கு எட்டாத தூர இடம். நீங்க சொன்னீங்களே அருணாசலத்தின் பையன் மாதவன் என்று. அதையே பேசி முடிவு செய்யுங்க.”

“என்னம்மா சொல்லுறீங்க?”

புரோக்கர் வியப்போடு அவளது பேச்சை நம்பமுடியாத நிலையில் சொன்னார்.

‘சார் கொஞ்சம் பொறுங்கள்’ என அப்பா புரோக்கருடன் பேச வந்ததை மாலதி தடுத்து விட்டு மீண்டும் சொன்னாள்.

“எனக்குத்தான் கலியாணம். உள்ளூரில் அருணாசலம் குடும்பத்தவருக்கு எங்களை நல்லாய் தெரியும். டில்லி மாப்பிள்ளையை நான் பார்த்ததில்லை. மாதவன் எங்க உயர் நிலைப்பள்ளியில்தான் இரண்டு வகுப்பு மேலே படித்தவர். அவரும் என்னைப் பார்த்திருக்கிறார். அவர்களது விருப்பத்தைக் கேட்டுப் பாருங்கோ...”

“டில்லிக்காரரை முதலில் கேட்டுக் கொண்டு வாருங்க. பிறகு அருணாசலம் பகுதியைப் பார்க்கலாம்...”

அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியாது அப்பா இடைமறித்துப் பேசினார், மகளையும் சமாதானப்படுத்துவதற்காக.

“அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டாலும் டில்லி மாப்பிள்ளைக்கு நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். இதுதான் என் உறுதியான முடிவு. நீங்க போய் அருணாசலத்தாரை பாருங்க அல்லது மாதவன் வந்திருந்தால் சொல்லுங்க.”

சச்சரவான சத்தங்கள் வாயிற்புறத்தில் கேட்பதைக் கண்டதும் உள்ளே மறுநாளுக்காக பலகாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த மாலதியின் தாயும் தங்கையும் மாவு ஒட்டிய கைகளுடன் ஒடிவந்தனர்.

பா—3

வெளியே தன் உணர்வுகளைக் காட்டாத போதும் டில்லிக்காரர் நல்ல பெண்ணை இழக்கப் போகிறார்கள் என்றே புரோக்கர் எண்ணிக் கொண்டார்.

3

கற்பகம் இடுப்பில் குழந்தையுடன் மாலதியின் அறையை அடைந்தாள். கம்பிபோட்டு அடைந்த குறுகிய ஹால் பகுதியில் எட்டிப் பார்த்தாள். நாற்காலியில் கால் களை மடித்துப் போட்டபடி புத்தகப் படிப்பில் ஈடுபட்டிருந்தாள் மாலதி.

கதவைத் தட்டியதும் தலையை நிமிர்த்தி, கற்பகத்தைக் கண்டதும் சிரித்தபடி ஓடி வந்து திறந்துவிட்டாள். வெள்ளை நிறத்தில் முழு நீளச் சட்டை அணிந்திருந்தாள். எத்தனை வசதியான உடை. அவள் தூங்கும்போது சேலையே கட்டவேண்டும். 'வாடி வா. என்ன மளிகைக் கடைப் பக்கம் வந்தாயா' என்று கேட்டபடியே குழந்தையை வாங்கி முத்தமிட்டாள். கற்பகம் எதுவுமே பேசவில்லை. மார்பில் குழந்தையுடன் மாலதி உள்ளே இருந்து ஒரு கையால் இழுத்து வந்து நாற்காலியில் உட்காரும்படி வேண்டியபோதும் அச்சிறிய ஹாலில் கற்பகம் நடந்தபடி வெளியே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். மங்கல் நிற 'காட்டன்' சேலையின் முந்தானையை உதடு வரை இழுத்துப் பிடித்திருந்தாள்.

ஒரு பழைய வீட்டின் பின்புறப் 'போஷன்' அது. ஒரு அறை, அதை ஒட்டிய சிறிய சமையற்பகுதியும் குளியலறை யும். சமையலை எளிதாக்குவதற்காக 'காஸ் சிலிண்டர், பிரெஸ்ஸர் குக்கர்' வைத்திருந்தாள். மாதவன் சைக்கிளி லேயே கிண்டியிலுள்ள தனியார் பாக்டரிக்குச் செல்வான். மாலதி பஸ்ஸிலே பத்திரிகை அலுவலகத்திற்குப் போய்

வருவாள். சமையல், அதிகாலையிலேயே ஆகிவிடும். பின்னர் இரவு அவன் வந்த பின்னர்தான் சமையல் நடைபெறும். இருவரிடமும் தனித்தனி சாவிகள்.

மாலதி சில வேளைகளில் மாலையில் கூட்டங்கள் எதற்காகவாவது ரிப்போட்டிக்குச் செல்ல நேர்ந்தால் திரும்ப நேரமாகும் செய்தியை எழுதி வைத்துவிட்டுச் செல்வாள். அவனே இரவுச் சாப்பாட்டைக் கவனித்துக்கொள்வான். அவனுக்கு இரவு 'ஷிப்டு' ஆகின் சாப்பாட்டு ஒழுங்குமுறைகளில் சிறிது மாற்றம் ஏற்படும்.

“கற்பகம், ஏன்டி இங்கே திரும்பிப் பாரனடி. இங்கே உட்கார். டீ தரட்டுமா”?

அப்போதும் அவள் திரும்பாததைக் கண்ட மாலதி குழந்தையை கீழே இறக்கி விட்டு கற்பகத்திடம் சென்று அவளது தோள்களைப் பிடித்துத் திருப்பிக் கொண்டே “என்னடி எதுவும் பேசாமல் நிற்கிறாய்” என்று கேட்டாள்.

“அது அக்கா இராத்திரி முழுவதும்”... அதன் மேல் வார்த்தைகள் வராமல் நெஞ்சு அடைத்துக் கொண்டது போல விம்மி அழத் தொடங்கி விட்டாள்.

மாலதி வியப்படைந்தவளாக அவளைத் தன் மார்போடு அணைத்து முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தாள். விம்மல் சிறிது ஓய்ந்ததும் அறைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்த கட்டிலில் உட்காரச் செய்தாள். குழந்தையும் அவர்களைத் தொடர்ந்து குறுநடை போட்டு உள்ளே வந்தது.

நெஞ்சுப் பாரம் அழுகையால் ஓரளவு ஆறியதும் இரவு வீட்டில் நடைபெற்ற சண்டை பற்றிக் கற்பகம் விம்மலுடன் கூறினான். அவளது துன்ப உணர்ச்சிகள் ஆறும்வரை அவளது முறையீடுகளை. மாலதி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

மாலதி இடையில் எழுந்து சென்று ஒரு வாழைப் பழத்தைக் கொண்டுவந்து குழந்தையிடம் கொடுத்தாள். அதை உரித்துச் சாப்பிடுவதில் குழந்தை ஆர்வமாக இருந்தாள்.

“ஏனக்கா நான் அவரிடம் பேசியதில் ஏதாவது தப்பு இருக்கிறதா?”

கற்பகம் கேட்டாள்.

“நீ கேட்டதில் ஒரு தப்புமில்லை. ஊமையாக இருந்து அடிவாங்கக் கூடாது. தக்கபதில் கூற முடியாத போதே ஆண்கள் வன்முறை மூலம் தங்கள் பேச்சு, செயல்களை நீதிப் படுத்தப் பார்க்கிறார்கள்”.

மாலதியின் வார்த்தைகள் முற்றும் சரியாகவே அவளுக்குப் பட்டன; தர்க்க ரீதியாகப் பதில் கூற முடியாதபோதே கரங்களால் ஒடுக்குகிறார்கள்.

“பிள்ளைகள் வளர்ந்து விட்டனர். அவர்கள் பார்க்கிற மாதிரி திட்டுவது, கை வைப்பதெல்லாம் சரியில்லை என்று மென்மையாகச் சொன்னாலும், நீயாடி எனக்குச் சரி தப்பு சொல்லித் தருவது என்று சிறுகிறார்.”

ஆணாதிக்க சமூகம்; கலியாணமே எஜமான்—அடிமை உறவைக் குடும்பத்தில் ஏற்படுத்துவதே அடிப்படைக் காரணம் என்பதை மாலதி நன்கு அறிவாள். ஆனாலும் கற்பகத்தின் உடனடிப் பிரச்சனை வினாக்களுக்கு எப்படித் தீர்வு காண்பது, சமாதானம் கூறுவது என்பதே மாலதியின் சிந்தனையாயிருந்தது.

“மிஸ்டர் சங்கரன் மட்டுமல்ல. பெரும்பாலான கணவன்மார்களே இப்படித்தான் நடந்து கொள்ளுகிறார்கள்...”

“மாதவன் அண்ணாவையும் சொல்லுவீர்களா?”

மாலதி பொதுமைப்படுத்தியதை இடைமறித்துக் கற்பகம் கேட்டாள்.

“அவரை விட்டுவிடு. என்னுடைய கலியாணமே விதி விலக்கானது. அவர் சாதாரண கிராமப் பெண்ணைக் கட்டியிருந்தால் சிலவேளை சங்கரனைப் போலவே நடந்திருக்கலாம். அவரும் ஆண்தானே. ஆணாதிக்கம் அவரது நரம்பிலும் இரத்தத்திலும் ஓடத்தானே செய்யும்”.

மாலதி கூறிய சமாதானத்தை அவள் ஏற்பதாக இல்லை.

“மாதவன் அண்ணாவா? அவர் எத்தனை அமைதியாயிருக்கிறார்...”

“அப்படித்தானடி, பெரும்பாலாக எல்லா ஆண்களும் மற்றவர் முன் நடிப்பார்கள். அவர்களது ஆதிக்கமும் அந்தஸ்தும் நிலைப்பதாக நாடி மதித்து நடக்க வேண்டும். நடிக்க வேண்டும். அப்போது பிரச்சனை இருக்காது...”

“என்னக்கா நீங்களும் இப்படியா...”

“அவரது நண்பர்கள், உறவினர்கள் வருகிறார்கள் என்றால் நான் கூட ஓரளவு அடக்க, ஒடுக்கமாக, பணிவான மனைவியாகக் காட்டிக் கொள்ளவேண்டும். இல்லென்னா அவருக்கே கோபம் வந்துவிடும்...”

“அவருமே சண்டை போடுவாரா...”

“அதுதானே சொல்லுகிறேனே. சண்டை ஏற்படாத விதமாக நடித்துக் கொள்ளுகிறேன் என்று...”

கற்பகத்திற்கு அவளது பேச்சு வியப்பாகவே இருந்தது. முகத்தில் அந்த வியப்பு அசையாமல், நின்றது. அவளை ஊடுருவிப்பார்த்தாள்.

‘வாடி முதலில் டி போட்டுச் சாப்பிடுவோம்’ எனச் சமாளிக்கின்ற குரலில் கூறி சமையற்கட்டுப் பக்கம் அழைத்துச் சென்றாள். காய்ச்சியிருந்த பாலில் நீரும் விட்டு தேயிலையையும் கொட்டி அடுப்பை மூட்டினாள்.

“நீங்க இல்லாத வேளை அண்ணாவே சமைத்துச் சாப்பிடுவார் என்றும் முன்னர் கூறினீர்களே...”

“ஆமாம், அவர் தனியா இருந்த வேளை ‘ஸ்டவ்’விலே சமைத்துச் சாப்பிட்டதாகச் சொன்னார். இப்போது தானே காஸ் சிலிண்டர் இருக்கே லேசாகச் சமைக்கலாம் என்று சொல்லி நான் இல்லாத வேளையில் வேலை வாங்குவேன். ஆண்களுக்கு அளவு மீறி அடிமையாகப் பெண்கள் உதவி அவர்களைச் சோம்பேறிகளாக்குவதும் பெண்கள் தான்...”

மாலதி சொன்னாள்.

“உங்கள் அளவில் எல்லாம் சரி. மாதவன் அண்ணா எவ்வளவோ மேல், நம்ம வீடுகளில் நடைமுறையில் இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. சமைத்த சாப்பாட்டைப் பக்கத்தில் நின்று பரிமாறாவிட்டாலே கோபம் வந்து விடும்...”

“சமூக அமைப்பில் மட்டுமல்ல, பெண்கள் நன்றியுள்ள நாய்கள் போலத் தம்மை ஆச்சத்தினால் காட்டிக்கொள்ளும் அடிமைத்தனத்தாலுமே இதுபோல நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. சந்தர்ப்பம் பார்த்து அவர்களைத் தொடர்ந்து சோம்பேறிகளாக்காது வேலை வாங்கி, உங்கள் வேலைச் சமைகளைக் குறைத்துக்கொள்ளப் பார்க்கவேண்டும். உடல் நலமில்லாத வேளை, மகப்பேற்றுக்குச் செல்லும் வேளையெல்லாம் அவர்கள் தங்கள் வேலையைத் தாங்களே செய்ய வில்லையா? அதை ஏன் பின்னர் தொடர விடக் கூடாது.”

மாலதியின் கூற்றில் உண்மை இருப்பதை கற்பகம் உணராமலில்லை. வேறு உறவினரை, வேலைக்காரியை வைத்து இவ்வேலைகளைச் செய்விப்பார்கள் என்பதைச் சொல்ல இருந்தாள். பேச்சை நீட்டாது தடுத்துக் கொண்டாள்.

மாலதி டயை வடிகட்டி அவளுக்கும் குழந்தைக்கும் கொடுக்கும்படி தந்தாள். பின்னர் மீண்டும் அறைப் பக்கமாக வந்து கட்டிலிலே உட்கார்ந்தனர். குழந்தையை மடியில் வைத்து தேநீரைச் சிறிது சிறிதாகக் கற்பகம் பருகக் கொடுத்தாள்.

‘என்னக்கா, விட்டுக்கு வீடு வாசற்படி; எல்லா வீடுகளிலும் இப்படித்தான் என்று நம்ம கஷ்டங்கள், துன்பங்களுக்கு வழி சொல்லாது பொதுமைப்படுத்துறீங்கள். இப்படியே வாழ்நாள் முழுவதும் கஷ்டப்படச் சொல்லுறீங்களா?’

‘அப்படி இல்லடி, ஒவ்வொருவரது குடும்பச் சண்டைக்கும் சில சில வேறுபாடிருக்கும். உன் அம்மா, அப்பா, சண்டை, சச்சரவில்லாமலா குடும்பம் நடத்தினார்கள்? அதற்கும் உனது பிரச்சனைகளுக்கும் சில வேறுபாடிருக்கவே செய்யும். நீ படித்தவள். நகரத்தில் வாழுகிறாய். ஏழு வருஷ குடும்ப வாழ்வில் மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்று விட்டாய். ஓரளவு பொருளாதார கதந்திரம் தந்த வேலையையும் விட்டுவிட்டு குடும்பத்திலே அழுந்திக்கொண்டிருக்கிறாய்...’

‘மூன்று குழந்தைகளோடு எப்படி வேலைக்கும் போய் உழைக்க முடியும்க்கா. நீங்களே எண்ணிப் பாருங்களேன்’.

கற்பகம் இடைமறித்துச் சமாதானம் கூறினாள்.

‘அது சரிதான். வேலையை விட்டதன்பின் உன் வீட்டுப் பிரச்சனைகள் கூடியிருக்கா? குறைந்திருக்கா?’

கற்பகத்துக்கு உடனடியாகப் பதில் கூறுவது கஷ்டமாகவே இருந்தது.

“கூடியிருக்கிறது” என்று கற்பகத்தால் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. நா முனையில் வந்ததை சிந்தனை மேலிடத் தடுத்துக் கொண்டாள். கற்பகம் பதில் கூறக் கஷ்டப் படுவதைக் கண்டு மாலதியே சொன்னாள்.

“சரி உன்னால் உடனே பதில் கூற முடியவில்லை. பொதுவாக சில விஷயத்தில் உனக்கு வேலையை விட்டது வாய்ப்பாக இருக்கலாம். வேறு திசையில் தோல்வி ஏற்பட்டிருக்கலாம். எப்படியும் ஆணாதிக்கம் ஆணாதிக்கம்தான். அது இன்று சமூக நிறுவனமாக நிலைத்துள்ளது. அதை உன்னால் முற்றாக வெற்றி கொள்ள முடியாது”

“நீங்க மட்டும்...”

கற்பகம் இழுத்தாள்.

“என் நிலையும் அப்படித்தான். ஆனால் நான் அதன் குரூரப் பிடியிலிருந்து ஓரளவு விதி விலக்காக, எத்தனையோ எதிர்ப்புகளிடையே என் குடும்பத்தை அமைத்துக் கொண்டேன்...?”

“நாங்க எதிர்த்துப் பேசக்கூடாது. நீதி நியாயம் கேட்கக் கூடாது என்று நீங்க சொல்லுகிறீங்களா...?”

கற்பகம் உரமாகவே கேட்டாள்.

“அப்படி இல்லையடி. நமது உரிமைக்காகப் போராடிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்படிப் போராடுவதில் தவறு எதுவுமில்லை. இல்லாவிட்டால் நாம மனித இனமே இல்லாமல் அடிமை நாயாகி விடுவோம். போராடுவதன் மூலம்தான் சில சில உரிமைகளாவது பெற முடியும். இத்தகைய உணர்வு நினைவில் எப்போதும் இருந்தால் நீ

வீணாக அழுது, கவலைப் பட்டுக்கொண்டே இருக்க மாட்டாய். அடக்கி, ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், இனத்தவர் யாவரும் நாட்டினது, மக்களது சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுகிறோம் என்ற பிரக்ஞை, உணர்விலேயே தாம்படும் துன்பம், சிறை வாழ்வு, கொடுமைகளையெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்கிறார்கள்...”

மாலதியின் பேச்சில் புதிய உண்மை ஒன்று கற்பகத்தின் சிந்தனையில் ஊடுருவி ஒளி பாய்ச்சியது.

கற்பகத்தின் துன்பத்தை ஆற்றிப் பேசியபடியே மாலதி வேலைக்குப் புறப்பட சேலையை மாற்றிக் கட்டத் தொடங்கினாள். நகைகள் எதுவும் அணியாதபடி எளிமையான நீல வர்ண காட்டன் சேலை. கைக்கடிகாரத்தை மட்டும் கட்டிக் கொண்டாள்.

திடீரென நினைவு வந்தவளாக கண்ட ‘கற்பனைக் கதைகளையெல்லாம் படித்து நேரத்தைக் கொல்லாதே இந்த நூலைப்படி’ எனக் கூறி பெண்ணியம் பற்றிய நூல் ஒன்றைக் கொடுத்தாள்.

வாரிய மயிரை அள்ளி முடிந்து கொண்டை போட்டுக் கொண்டாள். பொதுநிறம், ஓரளவு நெட்டையான உயரம். ஏதாவது கவர்ச்சி என்றால் உடையிலா, தோல் அழகிலோ அல்ல. தன்நம்பிக்கை கொண்ட ஆளுமை எவரையும் கவரக் கூடியதாக இருந்தது.

“சரி வாடி, குழந்தையை எடுத்துக்கொள். மளிகைக் கடை வரை பேசிக்கொண்டே போகலாம்.”

மாலதி கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

மளிகைக் கடையில் பிரியும் போது “அடிக்கடி விட்டுக்கு வந்து விடு. மனச்சோர்வை விட்டுவிடு” என்றும் கூறி நம்பிக்கை ஊட்டினாள், மாலதி.

கற்பகம் மளிகைக் கடையில் சில பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டாள்.

ஓரளவு ஆறுதலும் தெம்பும் பெற்ற மனதுடன் கற்பகம் குழந்தையுடன் வீட்டை நோக்கிச் சென்றாள்.

இத்தனை அன்பான தோழியிடம் குடும்பச் சண்டையின் அடிப்படையான ஒரு விஷயத்தை மறைத்து விட்ட குற்ற உணர்வு ஓரளவு மனதை உறுத்தவே செய்தது.

“எப்படியும் ஆணாதிக்கம் ஆணாதிக்கம் தான். அது இன்றைய சமூக நிறுவனமாக நிலைத்துள்ளது. அதை உன்னால் முற்றாக வெற்றி பெற முடியாது” என்ற மாலதியின் கூற்றின் உண்மை அவளைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதேவேளை வர்க்கத்தால், சாதியால், மதத்தால், இனத்தால் அடக்கப்படுபவர்களெல்லோரும் தமது ஓடுக்கு முறைக்கெதிராகப் போராட உரிமையுள்ள வர்கள் ; அதே போலவே ஆணாதிக்க ஓடுக்கு முறைக்கெதிராகப் போராடப் பெண்களும் உரிமை பெற்றவர் என்ற புதுமைக்கருத்தும் அவளுக்குத் தெம்பூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

4

கற்பகம் தன் வாழ்க்கைமட்டுமே விசித்திரமாக, வேதனையாக அமைந்துவிட்டது என அடிக்கடி எண்ணிக் கொள்வாள். பொதுமையாகப் பெண்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களே தனக்கும் ஏற்பட்டிருப்பதாக அவளால் காண முடியவில்லை.

சிறுவயதிலிருந்தே சினிமா பார்ப்பதில் அவளுக்கு ஆர்வம் இருந்தது. வீட்டில் அனுமதிபெற்றோ, திருட்டுத் தனமாகப் பிறதோழியருடன் சேர்ந்தோ தமிழ் சினிமாக்

களைப்பார்த்து கற்பனையான காதல் உலகத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள். உயர் நிலைப் பள்ளியிலும் கல்லூரியில் கற்றகாலத்திலும் மற்றத் தோழியர் சிபார்சு செய்யும் அல்லது தந்துதவும் காதல் கதைகள், பாக்கெட் நாவல் களையெல்லாம் ஆவலோடு இரவிரவாகப் படிப்பாள். அவளது பாஸின்ப எண்ணங்களுக்கும் கற்பனைக் காதலுக்கும் அவை தீனிபோட்டு வந்தன.

இவை தந்த தெம்பில் கல்லூரியில் படிக்கும் வேளையில் அவளோடு தமிழிலக்கியம் கற்றுவந்த முகுந்தனை அவளுக்கு நன்கு பிடித்திருந்தது. கல்லூரிக் கிசு கிசுக்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல் காதல் கோட்டையை மனதில் கட்டி வந்தாள்.

பஸ்ஸிலே விடுமுறை காலச் சுற்றுலா; மாணவர்களும் மாணவியரும் சுற்றுலா செல்ல ஏற்பாடு செய்த விடுதித் தலைவி தாரா வரலாறு, சமூகக் கல்வி விரிவுரையாளர், மாணவ, மாணவியர் சேர்ந்து பழகுவதைச் சாதாரண நிகழ்வாகவே கொண்டார். கல்லூரியில் படிக்கும் பெண்கள் பொறுப்புள்ளவராக நடப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை.

பங்களூரில் கல்லூரி விடுதி ஒன்றில் மூன்று நாட்கள் தங்க ஏற்பாடு, நகரைச் சுற்றிப்பார்ப்பதோடு சிறுவரை உழைப்பில் ஈடுபடுத்துவது பற்றிய கருத்தரங்கில் பங்குபற்றுவதும் பணியாக இருந்தது.

முதல் தடவை வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்த சுதந்திர உணர்வு கற்பகத்திற்குப் புத்துணர்வுதந்தது. முகுந்தனோடு நெருக்கமாகப் பேசிப் பழக வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இருவரும் தனித்தனியே உறவினர் நண்பர்களைப் பார்ப்பதாகக்கூறிகருத்தரங்கு சுற்றுலாவிலிருந்து நழுவிக்கொண்டனர். தம்மை அறியாதவர் வாழும் நகரில் சுதந்திரமாகச் சுற்றினர்.

கல்லூரியில் கல்வியிலும் கற்பகம் மாணவர்களைவிட திறமையாக விளங்கியதால் உள்ளூற ஓரளவு உயர்வு மனப்பான்மை அவளுக்கு நிலவவே செய்தது. முகுந்தனோடு சமத்துவ நிலையிலேயே பழகினாள். இருவரும் ஆட்டோவில் பங்குனர் நகரெங்கும் சுற்றினர்.

கப்பன் பார்க்கின் பசுமையான மரங்களின் கீழே இருந்து, பொரித்த சோளன் பொத்திகளைத்தின்றனர். ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டனர். தியேட்டர் நகரமான பெங்களூரை வியந்து பகல் காட்சி பார்த்தனர். அந்திப் பொழுதில் மின்விளக்குகளால் உயிரும் வசீகரமும் பெறும் நகரில், சிறு அலங்காரப் பொருட்களை வாங்கினர். பார்த்த பகல் காட்சியில் தன்னை அடையாளம் கண்டாள் கற்பகம். அதுவே மயக்கமாகி, மனதை நிறுத்தி அவன் ஸ்பரிசத்தில் ஆனந்தம் கொள்ளவைத்தது. தன்னையறியாமல் சிரிக்கச் செய்தது... விதன்சபா மகாத்மாகாந்தி ரோடு யாவும் சுற்றிப்பார்த்துப் பொழுதுபோக்கினர்.

வெவ்வேறு ஓட்டல்களில் சாப்பிட்டு மகிழ்ந்தனர். கற்பகமும் தான் சேர்த்துவைத்த பணத்துடன் அம்மா விடமும் வாங்கிவந்தாள்.

தூய்மையும் பசுமையுமான, நகரம். இதமான சுவாத்தியம். நாகரிகமான முன்னேறிய, நகரம். மத்தியதர வர்க்கத்தின் கனவுலகம்.

அங்கே பார்க்குகளில் முகுந்தனோடு சுற்றும்போது அவள் பார்த்துமகிழ்ந்த சினீமாக் காட்சிகள் அவளது நினைவில் மீண்டும் மீண்டும் விளையாடும் வழியிலும் பார்க்குகளிலும் பழங்களும்கடலையும் வாங்கிப்பகிர்ந்து உண்டனர். காதல் வார்த்தைகளில் ஒருவரை ஒருவர் புகழ்ந்துகொண்டனர். சமத்துவம் பேசினர். இன்ப உணர்வான பொழுதுபோக்கு.

கருத்தரங்கிலும் கலந்து கொள்வதாகக் காட்ட வேண்டும் எனவும் எண்ணிக்கொண்டனர். ஆகவே காலையிலும் மாலையிலும் அரைமணி நேரம் மண்டபத்தின் பின்புற வரிசையில் இருவரும் வெவ்வேறு இடத்தில் உட்கார்ந்து விவாதங்களைக் கேட்டனர். முகுந்தன் வெளியேறிய சில நிமிடங்களிற் பின்னர் கற்பகமும் நழுவி வந்து அவனுடன் இணைந்து கொள்வாள். மீண்டும் கருத்தரங்கு முடியும் வேளைக்கு சிறிதுநேரம் முன்னராக தனித்தனியே இருவரும் வந்து சேர்ந்து கொள்வார்கள்.

அன்று மாலையில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் மற்றொரு கல்லூரி மாணவன் துடிப்போடு பேசினான்.

“குழந்தைகள் கூலி உழைப்பில் ஈடுபடுவதை இந்த நாட்டில் சட்டத்தால் ஒழித்துவிடமுடியாது. பெரிய நகரங்களிலும் சிவகாசி போன்ற சிறு நகரங்களிலும் கைத் தொழில்கள், ஓட்டல்கள், கடைகளில் குறைந்த கூலி உழைப்பிலும் கொத்தடிமை உழைப்பிலும் ஈடுபட்டிருப்பதையே சமூகவியலாளர்கள் கணக்கிலெடுத்து இங்கே பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“கிராமப் புறங்களிலே பள்ளிக்கூடம் போகமுடியாத வறுமை நிலையிலும், ஆரம்பப் பள்ளிக்குப்போய் வந்து வயல்களிலும் தோட்டங்களிலும் பிற கிராமிய பணி மனைகளிலும் ஆடுமாடுமேய்ப்பது தொடக்கம் பல்வேறு வகையாக உழைக்கும் பலகோடிக் கணக்கான பாலர்கள் பற்றியும் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். நடுத்தர விவசாயக் குடும்பங்களில் சிறுவர்கள் சிறுமியர் வீட்டிலும் வெளியேயும் உழைக்கவே செய்கின்றனர். ஆடு, மாடுமேய்ப்பவரும் அவர்களே. லேபர் சட்டத்தை முன்வைத்து குழந்தைகளின் கூலி உழைப்பை ஒழித்துவிட முடியும் என எண்ணுவது பகற்கனவே. விபசாரமும் இன்று பெண்களின்

உடலுழைப்புத் தொழிலாக நடைபெறுகிறது. அதற்கு எதிராக சட்டங்கள் இருந்தபோதும் ஒழிக்க முடிந்ததா?

சட்டம் ஆக்கியவரே சட்டத்தை மதிப்பதில்லை குழந்தைகளின் உழைப்பை ஆளும்வர்க்க முதலாளிகளே குறைந்த கூலியில் வாங்குகின்றனர். குழந்தைகளால் தொழிற்சங்கம் அமைத்து கூலி உயர்வுக்குப் போராட முடியாது. வறுமை முற்றாக ஒழியவேண்டும். மக்களது வாழ்க்கைத்தரம் உயரவேண்டும். மனீத உரிமைகளை மதித்து சிறுவர்க்குரிய உரிமைகள் வழங்கப்படவேண்டும். ஆணும், பெண்ணும் வேலைப்பிரிவினையின்றி அனைவரும் சுதந்திரமாக, சமத்துவமாக வாழ்வதன்மூலமே விபசாரத்தை ஒழிக்கமுடியும். இன்றைய சமூக அமைப்பிலும் உற்பத்தி முறையிலும் குழந்தைகள் உழைப்பைதடுத்து கல்வியூட்ட முடியும். சிறுவரைவேலையில் ஈடுபடுத்துவது, விபசாரம் ஆகிய இவ்விரண்டு தவறுகளுக்கும் இன்றைய சமூகமே பொறுப்பேற்கவேண்டும்.”

அம்மாணவனது பேச்சில் உண்மை இருப்பதாகக் கற்பகம் எண்ணிக்கொண்டாள். கிராமத்தில் பெண் குழந்தைகள் கூட வயலுக்குச் செல்வது மட்டுமல்ல பள்ளி செல்லாமல் வீட்டில் மற்றைய குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பையும் கவனிப்பதை நன்கு அறிவாள்.

இரவில் மட்டும் மற்றைய மாணவ மாணவியருடன் சாப்பிட்டு தங்களது வரவைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். ஆனாலும் ஒருசிலர் அவர்களிருவரது தனிச் சுற்றுலாவை கவனித்தே வந்தனர்.

கற்பகம் தன்னை அலங்கரிப்பதிலும் தன்னை அறியாமலே அதிக கவனம் செலுத்தினாள். ஒருநாள் சேலை, மறுநாள் சுரிதார். கல்லூரிக்குச் சுரிதார் போடு

வதே குறைவு. முன்னர் ஆர்வமாக வாங்கிவைத்திருந்த மூன்று வெவ்வேறு வர்ண சுரிதாரையும் தன்விடமுள்ள புதிய சேலைகளையும் எடுத்து வந்திருந்தாள்.

“உங்க செலக்ஸினெல்லாம் நல்லாயிருக்கிறது. ரொம்ப அழகாயிருக்கிறாய்”

“வெறும் புகழ்ச்சியெல்லாம் வேணாம்”

கற்பகம் கூறியபோதும் உள்ளூற அவனது பாராட்டை வேண்டியே தன்னை அலங்கரித்ததை எண்ணிக்கொண்டாள். கண்ணாடியில் பார்க்கும்போது தனது நிறம் இன்னும் கொஞ்சம் சிவப்பாக இருந்திருக்கலாம் என அங்கலாய்ப்பாள். பொது நிறமானபோதும் கன்னங்கள் உப்பி மென்மையாக இருந்தன. அகன்ற கண்கள், கருமையான புருவங்கள், பாதிமுதுகுவரை அசையும் கூந்தல்.

“உண்மையைத்தானே சொல்லுகிறேன்”

“இப்படித்தான் எல்லா ஆண்களும் சொல்லுவார்கள்”

உதட்டைச் சுழித்துக்கொண்டாள் கற்பகம்.

“வேறுயார் சொன்னார்கள்?”

முகந்தன் இடைமறித்துக் கேட்டான். கண்களில் கேலி தொனித்தது.

“என்தோழி அடிக்கடி சொல்லுவாள்”

கற்பகம் சமாளிக்க முயன்றாள்.

“என்ன சொல்லுவாள்.”

“ஆண்களெல்லாம் பாராட்டி வென்றுவிடப் பார்ப்பார்கள் என்று.”

கற்பகம் சிரித்தபடியே : சொன்னாள். “ஆண்களின் யாராட்டு வேண்டாமென்றால் பெண்கள் எதற்காக அளவுக்கு மீறித்தம்மை அலங்கரிப்பதில் முயலவேண்டும்.”

“நாஸிஸம், தற்காதல் என்றே சைக்கோலோஜிஸ்ட் கூறுவார்கள். ஆண்கள் எதற்காக தம்மை அலங்கரிக்கிறார்கள் அதுவும் தற்காதல் தானே.”

கற்பகம் எங்கோ படித்ததை நினைவு கூர்ந்து சொன்னாள்.

“இல்லை. அவர்கள் தமது ஆண்மையைக் காட்டுவதற்காகவே தங்களை அழகுபடுத்துகிறார்கள்”

முகுந்தனின் பேச்சில் ஆணாதிக்க பெருமை மேலோங்கி நின்றது. உதட்டிலே புன்சிரிப்பு. அவனது வெள்ளை சர்ட்டையும் நீலநிறபான்டையும் கற்பகம் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“பாரதி கூறிய சமத்துவத்தை நீங்க ஆதரிக்க மாட்டீர்களா?”

கற்பகம் திடீரெனக் கேட்டாள்.

“இதெல்லாம் பேச்சளவில் சரி. நானும் ஆதரிக்கிறேன். ஆனால் நடை முறையில் பெண்களால்தான் சமத்துவமாக வாழமுடியாது போய்விடும்.”

“ஏனப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“வேலைப்பிரிவினை, குடும்பம் என்றால் குழந்தை பெறவேண்டும், வளர்க்கவேண்டும்.”

“பெறாவிட்டால்.”

“அது வேறுவிஷயம்... இப்போது இந்த விவாதம் எல்லாம் எதற்கு...?”

முகுந்தன் முரண்பாடான பேச்சை முடிக்க விரும்பினான்.

மைசூரிலும் கல்லூரி விடுதி ஒன்றிலேயே தங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ஓவியக்கலைக் கூடத்திற்கு முதலில் அழைத்துச் சென்றனர். கற்பகமும் முகுந்தனும் அந்தக் கூட்டத்தில் இணைந்து கொண்டனர்.

விளக்கு அணையாமல் கூப்பி விரித்தகையால் காற்றைத் தடை செய்யும் பெண்ணின் ஓவியம் கற்பகத்தைக் கவர்ந்தது. கூப்பியகை விரல்களுக்கூடாக ஒளியின் வர்ணம். பெண்ணின் முகத்திலும் நெஞ்சிலும் ஒளி ஏற்படும் மாற்றங்கள். விளக்கு அணைந்துவிடுமோ என்ற அச்சம். யாவும் பார்க்கும் அனைவரதும் உணர்வுகளைக் கவர்ந்தன.

மகாராஜாக்களது அரண்மனைக் கட்டிடமும் அலங்காரங்களும் அம் மகாராஜாக்களது ஆடம்பரத்தைக் காட்டின. அதைத்தொடர்ந்து மன்னர்களே கட்டி ஆதரித்த சாமுண்டேஸ்வரி கோவிலுக்குச் சென்றனர்.

சுற்றுலாவுக்கு அழைத்து வந்த சமூகவியல் புரொளபெஸருக்கு அருகாமையில் பஸ்ஸில் உட்கார்ந்திருந்த கற்பகம் அவரிடம் கேட்டாள்.

“ஆடம்பரமாகத் தங்களுக்கு அரண்மனைகளைக் கட்டிய அரசர்கள் மக்களுக்குச் சாதாரண வீடுகளாவது கட்டித்தராமல் கோவில்களையும் கோபுரங்களையும் கட்டி விட்டிருக்கிறார்களே. அவர்களுக்குச் சமுதாய உணர்வே இருக்க வில்லையா?..”

“நல்ல கேள்விதான். நிலப்பிரபுக்களாக இருந்து மன்னர்களாக ஆதிக்கம் பெற்றவர்களின் கொடுமைகள்

தாங்கமுடியாத நிலையிலேயே மாந்திரீகர்களும் மதகுருமார் களும் கடவுளைப்படைத்து மன ஆறுதல் தரமுயன்றனர். மக்கள் அனைவரும் கடவுளின் முன்சமம். அனைவருக்கும் ஒரே ஆத்மாதான் உள்ளது. கடவுளை நம்பி வழிபடிந் துன்பம், வேதனை, இன்னல் அவலம் யாவும் நீங்கும் எனப் போதித்தனர். பின்னர் மன்னர்களும் கோவில்களைக் கட்டி மதகுருமாரையும் தம்முடன் கூலிகளாகச் சேர்த்துக் கொண்டனர்”

புரௌபெஸரின் விளக்கம் புதுமையானதாகவே இருந்தது. கற்பகம் தொடர்ந்து கேட்டாள்.

“கடவுளின் தோற்றமும் மதமும் மக்களுக்கு ஆறுதலும் நன்மையும் தருவதாகத்தான் நீங்களும் கூறுவீர்களா?..”

“அப்படியில்லை. மக்களுக்கு மதத்தால்கிடைப்பது பொய்மையான இன்பமும் ஆறுதலுமே. இப்பொய்மைத் தேவை நீக்கப்படவேண்டும்”

குன்றிலிருந்த கோவிலை அனைவரும் சுற்றிப் பார்த்தனர். நண்பகல் உணவு முடிந்ததும் ஓய்வு. கற்பகமும் முகுந்தனும் அக்கூட்டத்திலிருந்து நழுவிக்கொண்டனர். ராட்சத உருவில் படுத்திருந்த கருங்கல் நந்தியைப் பார்த்து வியந்தனர். பஸ்ஸிலே பிருந்தாவனப் பூந்தோட்டத்திற்குச் சென்றனர். சுதந்திரப் பறவைகளாகப் பூந்தோட்டத்தைச் சுற்றிப்பார்த்துப் பூரித்தனர். கிருஷ்ணராஜசாகர் நீர்த்தேக்கத்திலிருந்து ஓடும் நீரை வேடிக்கை பார்த்தனர். மரநிழலிலிருந்து ஓய்வெடுத்தனர். தத்தமது குடும்ப விபரங்களைக் கூறிப்பரிமாறிக் கொண்டனர்.

தமது காதல், திருமணம் பற்றி அவர்கள் எவ்வித உறுதிமொழியையோ எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. திருமணம் என்பதிலுள்ள பிரச்சனைகளை இருவரும் அறிவார்கள்.

தமது சுற்றுலாவும் தனிமையும் புதுமையான பொழுது போக்கின்பமாகவே உணர்ந்து கொண்டனர்.

கற்பகத்தைப் பொறுத்தவரை பல மாதங்களாக முகுந்தனை நினைவில் வைத்து மகிழ்ந்த ஏக்கத்தை ஓரளவு யதார்த்தமாகத்தீர்க்க முடிந்த பெருமிதமே. முகுந்தனது மன ஓட்டத்தை அவளால் முற்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

இருவரும் எடுத்துவந்த பணத்தைத் தாராளமாக ஆட்டோ, பஸ்ஸில் சுற்றுவதற்கும் பெரிய ஓட்டல்களில் சாப்பிடுவதற்குமாகச் செலவு செய்தனர். தங்களது சுற்றுலாவின் நினைவாக முகுந்தன் ஆங்கில நூலொன்றையும் ஒரு சேலையையும் வாங்கி பிரஸண்ட் பண்ணினான். கற்பகம் அவனுக்கு ஒரு கைக்கடிகாரமும் சர்ட்டும் வாங்கித்தந்தாள்.

ஊட்டியில் அவர்களால் பிரிந்து அதிகமாகச் சுற்றித் திரியமுடியவில்லை. மழைவேறு தூறிக்கொண்டிருந்தது. குளிர்வேறு. நண்பகல் உணவின் பின்னர் யாவரும் ஓய்வெடுக்கும் போது நழுவி ஒரு ஓட்டலில் டீ சாப்பிட்டு தங்களது இறுதிப் பேச்சுகளை முடித்துக் கொண்டனர். கடிதங்கள் எழுதுவதில்லை எனவும் இடையிடை சந்தித்துப் பேசும் ஒழுங்குகளையும் பற்றி முடிவு செய்து கொண்டனர்.

சுற்றுலா நினைவுகள் கற்பகத்தின் நெஞ்சில் பசுமையாக என்றும் நிலைத்திருந்தது.

படித்ததுபோதும் என பி.ஏ. முடித்ததும் அம்மாமேலே படிப்பதைத்தடுத்து விட்டார். பி.ஏ. மாப்பிளை தேடிவிடலாம் எம்.ஏ. படிக்கவிட்டால் டாக்டர் பட்டத்தோடு மாப்பிளை தேடமுடியாது என்பது அம்மாவின் நடைமுறைப் பிரச்சனை பற்றிய முடிவு.

படித்துவிட்டு வீட்டில் சும்மா இருக்க முடியாது என்ற கற்பகத்தின் போராட்டத்திற்கு அப்பா செவிசாய்த்தார். உள்ளூர் தனியார் பள்ளியில் வேலைதேடிக் கொடுத்தார். வெளியே சென்றுவர முடிந்ததால் முகுந்தனையும் இடையிடையே கண்டுபேசமுடிந்தது. அவன் எம்.ஏ. படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பள்ளி ஆசிரியர் பணியில் ஆறுமாதம் கடந்துவிடவில்லை. திடீரென அடுத்த கிராமத்திலிருந்து திருமணம் பேசி முற்றாகி முறைப்படி பெண்பார்க்க வருவதாக இருந்தது. மாப்பிளை ஏற்கெனவே பெண்ணைப் பார்த்து விட்டார். மாப்பிளை வீட்டார் முறைப்படி பெண்பார்க்க வருவது வெறும் சம்பிரதாயம், சடங்குமுறை என்பதும் அவள் செவிகளில் விழுந்தது. முகுந்தனை உடனே தேடிப் பிடித்து தன் பயங்கர நிலைமையைக் கூறி அழுதாள்.

“நான் ஒருபோதும் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன். எனக்கே அதிர்ச்சிதரும் செய்தியே, திடீரென இந்தமுடிவா? நீ பொறுத்திருக்கவேண்டும். என் படிப்பு முடிந்து வேலை தேடவேண்டாமா? நீ தான் முடிவு செய்து வீட்டில் போராடவேண்டும். பொருளாதார பலம் பெறாமல் எப்படி சினிமாக்காதல் போல நான் இப்பொழுதே வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல முடியும்? உன்னால்தான் குடும்பத்தை உதறிவிட்டு வரமுடியுமா? யோசித்து நீதான் முடிவு செய்யவேண்டும்.

முகுந்தன் யதார்த்த நிலையைப் பேசினான்.

மனமுடைந்த நிலையில் கற்பகம் தூக்கமின்றி, சொல்லி ஆறவே எவருமின்றி தன் கற்பனைக் கோட்டை உடைந்து விட்டதை எண்ணி எண்ணி மனம் நொந்தாள். சாப்பிடக் முடியாமல் துன்பப்பட்டாள். தனி அறையில் கதவைப் பூட்டிவிட்டு இரவெல்லாம் அழுதாள்.

“என்னடி கவியாணமென்றால் கொஞ்சம் அச்சம், இருக்கத்தான் செய்யும். புது இடம், புதிய மனிதர்கள்; புதிய வீட்டில் நுழைவது எப்படியோ என்றபயம் இருக்கலாம். எனக்குக்கூட அப்போது இப்படியான பயம் இருந்தது. சில நாளில் பழகிவிடும். நாங்கள் நல்ல இடமாக, பாதுகாப்பான இடத்திற்குத் தான் அனுப்புகிறோம். பெரிய குடும்பம், மூன்றாவது மகன். அப்பா பார்த்துவிட்டு நல்ல எடுப்பான மாப்பிளை என்று சொல்லிவிட்டார். சாப்பிட்டு நல்லாய் தேறி இரு. பெண்பார்க்க வருபவர்கள் பட்டிக்காடு என்று சொல்லிவிடக்கூடாது. நீ படிச்சபெண் என்று காட்டவேண்டும். மற்ற இரண்டு மருமகளும் பன்னிரண்டும், பத்தும் தானாம் படித்தவர்கள். உன் மாப்பிளைதான் போஸ்டல் டிப்பார்ட் மென்டில் அரசாங்க வேலை. நீ அதிர்ஷ்டக்காரியடி...”

அம்மாவின் பிரசங்கம் இதேபோலத் தொடர்ந்தது. கற்பகத்தின் நெஞ்சை அறுத்துக் கொண்ட பிரச்சனையை அவர்களால் சிறிது ஊகித்தும் அறியமுடியவில்லை.

பெண் பார்க்கும் சடங்கில் சிரித்து, நடித்து சமாளித்து விட்டாள். மாப்பிளை உற்சாகமாக இருந்தபோதும் முகுந்தனுடனேயே அவளால் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கமுடிந்தது. அவனது இளமை, குறுகுறுப்பான பார்வை, புன்சிரிப்புடன் இணைத்துப் பார்த்தபோது தோல்வியாகவே தெரிந்தது. ஆனாலும் அவரோடே வாழப் போகிறேன் என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

தான் ஒரு சமூக அடிமை, குடும்பத்திற்கு அடிமையாக இருப்பதே தன்தோல்விகளுக்கு, துன்பங்களுக்கு அடிப் படைக் காரணம் என்பதை அவளால் முற்றாக அவ்வேளை உணரமுடியவில்லை. தன்சுதந்திரத்தின் கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றிக்கூட அவளால் சிந்தித்துப் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. திருமணமாகி சங்கரன் வீட்டுக்குள் நுழைந்த

போது தன்சுதந்திரம் மேலும் பறிக்கப்படுவதை ஓரளவு எண்ணிப்பார்க்க முடிந்தது.

மாலதியைக் கண்டுபேசிப்பழகத் தொடங்கிய பின்னரே பெற்றாருடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, திருமண வாழ்க்கை பற்றியெல்லாம் அனுபவத்துடன் மீள்பார்த்து பொதுமையாகப் பெண்ணினத்தின் அடிமை நிலையுடன் தன் வாழ்வையும் இணைத்து அவளால் நோக்க முடிந்தது. வீடுதோறும் அடிமைகளாகப் பெண்ணினம் வாழ்வதை எண்ணிப்பார்த்தகவும் முடிந்தது.

“இதில் வேடிக்கை என்ன வென்றால் நாமெல்லாம் சுதந்திரமானவர்கள் என வீட்டிலிருந்து எண்ணிக் கொள்வதுதான்” என மாலதி கூறியதும் அவளது நினைவில் வந்தது. உள்ளூற சிரித்துக் கொண்டாள்.

பெண்ணினம் ஒருதனிச்சாதி. தனக்கும் மாலதிபோன்ற ஒரு பெண்ணால்தான் ஆறுதல் தரமுடியும் என எண்ணிக் கொண்டாள். ஆண் சாதிக்கு அடிமையாக ஏன் எல்லாப் பெண்களும் வாழ்நேரிடுகிறது என்பதற்கு விடையை அவளால் தேடமுடியவில்லை. பாலின்பமா? சமூக அந்தஸ்தா? பாதுகாப்பா? மூன்றுமா? மாலதியிடம்தான் விடை கேட்கவேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டாள்.

மாலதியின் அறிவும் துணிச்சலான பார்வையும் முடிவுகளும் அவள் மேல்தனிப்பக்தியும் மரியாதையும் ஏற்படுத்தி யிருந்தது.

5

யல எதிர்ப்புகளிடையே மாலதியின் திருமணம் ஆடம் பரம் எதுவுமின்றி நடைபெற்றது. சாதிப் பிரச்சனை இல்லாத போதும் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வு மாலதியின் பெற்றோரிடம் மட்டுமல்ல உறவினரிடையேயும்

எதிர்ப்பு இருக்கவே செய்தது. சொத்தற்ற நலிந்த விவசாயக் குடும்பம் என்பதுடன் அரசியலிலும் வேறுபட்டு நின்றது மற்றொரு குற்றச்சாட்டு.

தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தவரையும் இணைக்கும் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் சங்கத்தோடு மாதவனின் அப்பா மட்டுமல்ல குடும்பத்தவரும் ஈடுபட்டிருந்தனர். அதனால் நடுத்தர, பணக்கார விவசாயிகளுடன் முரண்பாடுகள் அடிக்கடி எழுந்தன. மாதவன் குடும்பத்தவர் சாதியில் குறைந்தவராக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தனர்.

மாதவனும் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்கும் காலத்திலிருந்தே தொழிலாளர் சங்கத்தோடும் இடதுசாரி அரசியலோடும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தான். பின்னர் சென்னையில் தொழிற்சாலையில் வேலை பெற்று அங்கு குடியேறிய பின்னரும் அரசியலை விட்டுவிடவில்லை. மேலும் ஆர்வமாக அங்குள்ள தொழிற்சங்கத்திலும் ஈடுபட்டு தன் அறிவையும் வர்க்க உணர்வையும் வளர்த்துக் கொண்டான்.

பெண் பார்க்கும் பிரச்சனை எதுவுமே எழவில்லை. “நான் முன்னரே பெண்ணைப் பார்த்திருக்கிறேனே” என மாதவன் சொல்லிவிட்டான். முறைப்படி முடிவு செய்வது, நாள் குறிப்பது மட்டுமே பிரச்சனை. சீர் பற்றிய பேச்சே இல்லை. திருமணம் மதச்சடங்கு முறை எதுவுமின்றி எளிமையாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதே மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் கோரிக்கை. அதை ஏற்பதே மாலதியின் பெற்றார் குடும்பந்தவருக்கு எதிர்ப்பாயிருந்தது. மாலதியும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கோரிக்கையோடு உறுதியாக நின்றாள். திருமணத்தைத் தாமதிக்க விடுவதும் எதிர்ப்புக்களை வலுவாக்கலாம் என்பதால் உடனேயே நாள் குறித்து திருமணத்தை நடத்துவதை மாலதியும் விரும்பினாள்.

மாலை மாற்றுவதும் நெருங்கிய குடும்பத்தவருடன் விருந்துண்பதுடனும் திருமணம் நிறைவு பெற்றது. மாதவனின் ஓரறையும் ஹாலும் கொண்ட சிறிய வீட்டில் மாலதி நுழைவது பெற்றார் மனதை வருத்தவே செய்தது. சில நாட்களே அங்கே தங்க நேரிட்டது. மாதவனின் லீவு முடிந்ததால் இருவரும் சென்னைக்குப் புறப்பட்டனர்.

சென்னை சேர்ந்ததும் முன்னைய தனித்தனீ விடுதி களுக்குச் சென்றனர். திருமணச் செய்தி அறிந்த பத்திரிகை நண்பர்கள் தங்களுக்குத் தெரிவிக்காததற்குக் குறை கூறினர். கலியாணச் சாப்பாடு போடாமல், தாலியில்லாமல் என்ன கலியாணம் என்றும் கேலி பேசினர். பத்திரிகை அடித்து அவைவரையும், அழைத்து மதச்சடங்குகள், விருந்துகள், போலி ஆடம்பரங்களுடன் இருவருக்குப் பாலுறவிற்கு அனுமதி வழங்குவது எத்தனை அநாகரிகம் என எண்ணிக் கொண்டாள். மாதவன் தன் நண்பர்களின் உதவியுடன் இரண்டு வாரத்திலேயே அசோக்நகர் ஒதுக்குப்புறத்திலுள்ள அந்த வீட்டின் சிறிய, பகுதியை தங்களது வருமானத்திற்கு ஏற்ற வாடகையுடன் ஏற்பாடு செய்தான். இருவரும் மாக அடிப்படைத் தேவைக்கான பொருட்களுடன் அங்கு குடியேறினர்.

சிறிது சிறிதாக அத்தியாவசிய தேவைப் பொருட்களைத் தேடிக் கொண்டனர். மாதவன் முன்னர் தன் அறையில் பயன் படுத்திய 'ஸ்டவ்'வுக்கு ஓய்வு தந்து காஸ் சிலிண்டர் சில மாதங்களில் வாங்கிக் கொண்டனர். ஒரு பெட், சில நாற்காலிகளும் தேடிக்கொண்டனர்.

அப்பாவை முதுமையில் மேலும் கடனாளியாக்கி தொல்லைகளில் மாட்டி விடாமல் திருமணம் என்ற சம்பிரதாயத்தை முடித்து விட்ட திருப்தி மாலதிக்கு; அத்தோடு திருமணச் சடங்கு மூலம் எஜமான் அடிமை நிலை

ஏற்பட்டு விடாதபடி ஓரளவு சமத்துவத்தைப் பெற்றாள் என்பதிலும் பார்க்க ஜனநாயகமாகக் குடும்பத்தை நடத்த வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருப்பதையும் மாலதி உணர்ந்து கொண்டாள்.

மாதவனின் முற்போக்கான அரசியலுணர்வே தனக்கும் போதிய சுதந்திரம் வழங்குவதை மாலதியால் எளிதில் உணர முடிந்தது. அதனாலும் தொழிற் சங்கப் பணிகளிலும் அரசியலிலும் அவன் ஆர்வம் காட்டுவதை அவள் சிறிதும் தடை செய்யவில்லை. அனைத்துப் பொய்மைப் பெருமைகளிலும் பார்க்க சுதந்திரத்தின் அருமையைப் பெண்கள் அறியாதிருப்பதை எண்ணி வருந்துவாள். ஆடம்பரமான, அந்தஸ்துக் காட்டும் அடிமை வாழ்க்கையைவிட சிக்கனமான, எளிய வாழ்வில் கூடியளவு சுதந்திரமாக வாழ்வதையே அவள் விரும்பினாள்.

ஆடம்பரமாகத் தங்களை பட்டுகளால் அலங்கரித்துக் காரில் சுற்றும் உயர்தர வர்க்கப் பெண்கள் கூட வீடுகளில் ஆணாதிக்கத்திற்கு அடிமையாக வாழ்வதை அவள் அறிவாள். வீட்டில் வேலையாள் இருந்தாலும் சமையல், வீடு, குழந்தை வளர்ப்பு யாவுக்கும் அவளே பொறுப்பு. குற்றம் குறைகளுக்குப் பதில் கூறவேண்டும். எஞ்சினியரை மணந்த அக்காவினது மட்டுமல்ல தங்களது அந்தஸ்தை உயர்வாகக் காட்டிப் பெருமைப்படும் தோழியரது வாழ்க்கைகளையும் அவள் நன்கு அறிவாள். குடும்ப வாழ்க்கையென்றால் துன்பமும் கஷ்டமும் கடமைகளும் தவிர்க்க முடியாதவை என விதியை நொந்து ஆணாதிக்கத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் அடிமையாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களுக்காக அவள் வருந்தினாள்.

கற்பகத்தின் வாழ்க்கை சராசரி நடுத்தர வர்க்கப் பெண்ணின் குடும்ப வாழ்க்கை என்பதை மாலதி நன்கு

அறிவாள். முரண்பாடுகளுக்கும் குடும்பச் சண்டைகளுக்கும் குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தில் குறை காணாமல் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர் மற்றவர் மேல் குற்றம் சுமத்திச் சண்டை போட்டுத் துன்பப்படும் அறியாமையையும் எண்ணி வருந்துவாள்.

காலையிலும் மாலையிலும் அரைப் பாக்கெட் பால் வழங்கும் பால்காரி பார்வதியை மாலதிக்கு நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. பார்வதியின் துன்பத்தின்மேல் மாலதி அனுதாபம் காட்டியதும் தன் துன்பங்களைச் சொல்லி ஆறுதல் பெற மாலதியிடமே அவளும் வருவாள்.

“பெண்ணாகப் பிறந்தால் துன்பம்தானம்மா. நான் பால் கொடுக்கும் வீடுகளிலெல்லாம் பால் சிறிதுநேரம் பிந்தினால் காலைக் காப்பியிலிருந்தே சண்டை ஆரம்பிக்கலாம்.....”

“உன் வீட்டிலேயுமா?”

மாலதி சாவதானமாகர் கேட்டாள்.

“எங்க வீட்டுச் சண்டைக்குக் காரணங்கள் வேறு. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கொஞ்சம் வேறுபட்டிருக்கலாம். ஆனாலம்மா எல்லா வீட்டிலும் பெண்கள்தான் கஷ்டப்படுகிறார்கள்...”

“அது எனக்கும் தெரியும். உன் வீட்டுக்காரன் குடிச்சிட்டுவந்து சண்டை போடுகிறானா?”

வழக்கமாக குடிக்கார கணவனால் மட்டுமே பெண்கள் துன்பப்படுவதாகக் கலை, இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவதை அவள் அறிவாள்.

“அதில்லையம்மா. நான் ஆண் குழந்தை பெற்றுத் தரல்லே என்று அடிமனதில் ஆத்திரம். அதை வைத்துக்

கொண்டு சமையல், குழந்தைகளை வளர்த்தல், தண்ணீர் பிடித்து வைக்காது தான் அழைத்து வருபவர்களுக்கு உடனே காப்பியோ, சாப்பாடோ கொடுக்காது... இப்படி எதையாவது வைத்துச் சண்டையை ஆரம்பிப்பான். இந்த வேலை எல்லாம் என்னுடைய வேலையாம். வாரிசுக்கு ஆண்குழந்தை வேணுமாம். ஆனால் ஒரு துண்டு நிலம் கூட கிடையாது...’’

“இரண்டு பெண்தானே. இன்னொன்றைப் பெற்றுக் கொடுப்பதுதானே, சொத்துக்கு வாரிசுக்காக இல்லா விட்டாலும் கொள்ளிவைக்க’’

சமூக வழக்கத்தை ஒட்டியே மாலதியும் சொன்னாள்.

“இரண்டாவது பிரசவம் ஹாஸ்பிட்டலில் ஆபிரேஷனோடு நடந்தபோதே நான் அவனுக்குச் சொல்லாமலே குடும்பத்திட்ட டாக்டர் கேட்டபடி கருப்பையை எடுக்கச் சொல்லிவிட்டேன். பெண்குழந்தை பெற்றேன் என்று வெறுப்புவேறே. மூன்றாவதும் பெண் என்றால் அவன் குழந்தையையே கொலை செய்துவிடு என்றும் சொல்லிச் சண்டைப் போடத்தக்கவன்...’’

கணவன் மேலுள்ள வெறுப்பு குரலில் ஒலித்தது.

“பரவாயில்லையே. நீ கெட்டிக்காரி. துணிச்சல்காரி தான்’’.

மாலதி பாராட்டினாள்.

“நான் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறேன். என் காவில் நிற்கமுடிகிறது. அதுதான் இவனுக்கு நான் ஏன் பயப்பட வேணும்?’’

“நீ இப்படியெல்லாம் எதிர்த்துச் சண்டை போட்டால் அவன் வேறு பெண்ணைத் தேடிப் போய் விடுவானே’’

மாலதி எரிச்சலோடு சொன்னாள்.

“நல்லாய் போகட்டுமேன். அதுக்குத் தானே அவனுக்
கென்ன ஆம்பிளைகளுக்கெல்லாம் லைசென்சு இருக்கே...”

“என்னம்மா இப்படிச் சொல்லுகிறாய்...”

மாலதி வியப்போடு கூறினாள்.

“நானே அவன் கிட்டே நேரே சொல்லி விட்டேனே. என்னை வீணாக அடிக்கடி தொல்லைப் படுத்தாதே என்று ஆண்களுக்கு இந்த செக்ஸ் எல்லாம் வெறும் பொழுது போக்கம்மா. நமக்கு வீண் வேதனை. அவங்களைப் போலே நமக்கு எல்லா வேளையும் ஆசை வருகிறதா? ஆனால் அவனுக்கு வேண்டிய வேளையெல்லாம் நாமெ கிடக்க வேணும். மிருகம் போலே பிச்சுப் பிடுங்குவாங்க. அந்த வேதனை மட்டுமல்ல. மற்றொரு பிள்ளை கிள்ளை வந்திடுமென்ற பயம் வேறே. அவன் வற்புறுத்தி இன்பக்கிளுக்கில் அவ்வேளை யாவையும் மறந்தாலும் வெறி அடங்கியதும் உண்டாகாமல் தப்பிவிட்டேனா, தப்பிவிட்டேனா என்பதே கவலையாயிருக்கும்”

“நீ சொல்லுறதெல்லாம் பயங்கரமாயிருக்கே...”

வியப்போடு கேட்டாள் மாலதி.

“எனக்கு மட்டுமல்லம்மா. எல்லாப் பெண்களுக்கும் இதுதான் நடக்கிறது. எந்தப் பெண்ணும் வெளியே சொல்லுவதில்லை. வெக்கக்கேடான விஷயம். நீங்க பழகிவிட்ட பெண்ணானபடியால் வெக்கத்தை விட்டுச் சொல்லுறேனம்மா...”

“அப்ப உன் புருஷன் வெளியே மேயிறானா...”

மாலதி மேலும் கேட்டாள்.

“அதுக்கும் பணம் வேணும்மா. ஓசியிலெ பெண் கிடைக்குமா? குடும்பமாக இங்கே சாப்பிட்டுத் தங்குவ தென்றால் ஒழுங்காகப் பணம் கொடு என்று நான் முடிந் தளவைப் பறித்தெடுத்துவிடுவேன். குழந்தைகளும் ஏதாவது கேட்டு வாங்கிவிடும். கூலியில் உழைக்கும் மிச்சப்பணம் கைச்செலவுக்குத்தான் போதும். எல்லா வீட்டிலும் ஓசியிலெ படுக்கத்தான் பெண்டாட்டி அம்மா...”

பால்காரப் பெண் சாவதானமாகப் பேசிய வார்த்தை கள் மாலதிக்கு வியப்பூட்டவே செய்தன. சிந்திக்கத் தூண்டின. மெல்ல மெல்லக் கேள்விகள் அரும்பவைத்தன.

“என்னம்மா, நீ சொல்லுவதைப் பார்த்தா புருஷன்மா ரெல்லாம் பணம் கொடுத்துத்தான் பெண்டாட்டியோடு படுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறாயோ...”

“அப்படியில்லையம்மா. வெளியிலே பணம் கொடுத்துப் பெறுவதெல்லாம் இவங்களுக்கு வீட்டிலை ஓசியிலெ கிடைக்குதென்றுதான் சொல்லுகிறேன். நாமெல்லாம் உடம்பை அசைச்ச ஓடியாடி வேலை செய்தே உழைக் கிறோம். எங்க பக்கத்திலை உடலாலை மட்டும் உழைச்ச வாழும் சில பெண்களை எனக்கும் தெரியும். நானே பால் கொடுக்கிறேன். அவங்களைப் பார்த்து நான் பரி தாபப்படுவேன். அவங்க முகத்திலே சந்தோசத்தையே பார்க்கமுடியாது. நாலுகாசுழைத்து வயிற்றை நிரப்ப எத்தனை கஷ்டப்படுகிறாங்க. வீட்டுப் பெண்கள் ஏதோ மானத்தோடை வாழ்வதாகச் சொல்லுறீங்க. வெளிவேலை. வீட்டுவேலையோடு ராத்திரியில் இவங்களுக்கு உடலையும் கொடுக்கவேண்டியிருக்கு, என்று தான் சொல்ல வந்தேன்”

பார்வதியின் பேச்சில் இருக்கும் உண்மையைப் புரிந்து கொள்ள மாலதிக்கும் சிறிதுநேரமெடுத்தது. பாலுறவுத் துன்பத்தின் பிரதிபலிப்பே அவளது பேச்சில் தொனித்தது

அதை அவள் பொதுமைப்படுத்திப் பேசினாள். அது வீட்டுக்கு வீடு, மனிதருக்கு மனிதர் மாறுபடலாம் எனவும் மாலதி எண்ணிப் பார்த்தாள். எப்படியும் பால்காரியின் அனுபவப் பேச்சின் அடிப்படைக் கருத்துகள் மாலதியின் சிந்தனையைத் தூண்டவே செய்தன. அவற்றோடு ஒப்பிடும்போது மாதவன் நாகரிகமாக நடந்துகொள்வதாகவே எண்ணினாள். ஆணாதிக்கத் திமிர் மனிதனை இன்னும் பண்படாத மிருக நிலையிலேயே வைத்திருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டாள். மென்மையான இசையைக் கேட்டு மகிழ்வதற்கு முரண்பாடாக வெடிகளைக் கொளுத்தி அதிர்ச்சியைக் கேட்டு ஆர்ப்பரிப்பதும் மென்மையான பாலுணர்வின்பத்தை கற்பழிக்கும் கொடுமைக்கு இட்டுச் சென்று மசோஸிசத்தில் பகை உணர்வு போலத் தீர்ப்பதும் பண்பற்ற நிலைகளே எனச் சிந்தித்தாள். இவற்றின் பிரதிபலிப்பே சினிமாவிலும் பாலியலும் வன்முறையுமாக, செக்ஸ் அன் வயலன்ஸாக பொழுது போக்குக்கும் இட்டுச் செல்கிறது என எண்ணத் தோன்றியது. பாலின்பம் ஆணுக்குப் பொழுதுபோக்கு. பெண்ணுக்கு வன்முறை, கற்பழிப்பு! என்ன வேடிக்கை என எண்ணிக் கொண்டாள்.

6

கற்பகம் வீட்டை அடைந்ததும் அன்றைய வேலைகள் யாவும் கண்முன் நின்றன. மாலதியைப் பார்க்கச் சென்று செலவழித்த இரண்டரை மணிநேர வேலைகளையும் சமாளிக்க வேண்டும்.

ஏற்கெனவே ஊறவைத்த துணிகளை முதலில் துவைக்கத் தொடங்கினாள். அதன் பின்னர் பிள்ளைகள் பள்ளியிலிருந்து வருமுன்னர் சமையலை முடிக்கவேண்டும்.

பசியில் அழுத குழந்தைக்கு இரண்டு பிஸ்கெட்டைக் கொடுத்துவிட்டு சமையலறை வேலையில் ஈடுபட்டாள். மாலதியின் சமையலறையிலும் பார்க்க அது பெரியது. வீடு கூட அவளதிலும் பார்க்க வசதியானது. இரண்டு அறைகள். அகன்ற 'ஹால்', 'பாத்ரூம்'. 'பிரிஜ்' வேறு இருந்தது. சங்கரனிடம் 'மோப்பெட்.'

கட்டில், வீட்டுப் பொருட்கள் யாவும் பெரும்பாலும் அவளுடைய சீதனத்துடன் வந்தவை. திருமணத்தின் பின்னர் சங்கரனுக்குப் பதவி உயர்வு வந்தது. தன்னுடைய அதிர்ஷ்டம் என கூட்டுக் குடும்பத்தில் மற்றப் பெண்களிடம் கூறிப் பெருமைப்பட்டாள். மாமியார் ஒரு வருடம் பொறுத்ருந்தால் மேலும் கூடிய சீதனமும் பெரிய இடமும் பார்த்திருக்கலாம் என்று இவளின் காதில் விழும்படி அங்கலாய்த்தாள்.

'சீதனம் கேட்பதில் எல்லை கிடையாது. வானம்தான் எல்லை' என்று மாலதி கூறுவது முற்றும் சரியாகவே கற்பகமும் அனுபவத்தில் கண்டாள்.

'போஸ்ட்' என்ற சத்தம் கேட்டு அப்பா கடிதமாயிருக்கும் என வெளியே ஆவலோடு ஓடி வந்தாள். நிலத்திலேயே வீசப்பட்டிருந்த போஸ்ட் கார்டை எடுத்துப் பார்த்தாள். சங்கரனுக்கு விலாசமிடப் பட்டிருந்தது. அவன் அம்மா எழுதியிருந்தாள். போஸ்ட் கார்டு என்பதால் அதைப் படித்தாள். அதன் பின்னர் சிந்தனையே ஓடவில்லை. அடுப்பில் கொதித்துக்கொண்டிருந்த சோற்றை வடிப்பதற்கே மறந்து விட்டாள். நினைவு வந்து ஓடிவந்தபோது பதம் பார்த்து கிளறிவிட்டு வடிக்காத சோறு அடிப்பீடித்து மணமே வீசியது. இறக்கி வைத்து விட்டாள். அவளை அறியாமலேயே முகத்தில் வியர்வை துளிர்ந்தது.

“அடுத்த வாரம் அப்பாவுடன் வர உள்ளேன். அப்பா விற்கு வலது கண்ணில் வளர்ந்து மூடிவிட்ட கட்டராக்கை ஆபரேஷன் செய்யும்படி இங்கே டாக்டர் கூறிவிட்டார். அங்கு அகர்வால் ஹாஸ்பிடலுக்குக் கடிதமும் தந்துள்ளார். ஒரு மாதம் வரையாவது தங்கவேணுமாம் கற்பகத்திற்கும் செய்தி சொல்லவும். குழந்தைகளுக்கு அன்பு—அம்மா”

அப்பாடி ஒரு மாதம், மீண்டும் மாமியாரின் ஆதிக்கத்தைச் சகிப்பது என்பதை அவளால் எண்ணிப் பார்க்கவே கஷ்டமாகவே இருந்தது.

வீட்டில் அம்மா, அப்பா சகோதரர்களுடனிருந்து படித்த காலமும் அதன் பின் ஆசிரியர் பதவிபில் அனுபவித்த சுதந்திரத்தின் பின்னர் திருமணம் என்ற புனிதமான புதிய அந்தஸ்துடன் சங்கரனின் கூட்டுக் குடும்பத்துள் நுழைந்து இரண்டு ஆண்டுகள் அனுபவித்த கஷ்டத்தைக் கற்பகத்தால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியாதிருந்தது. காலையில் எழுந்த நேரம் முதல் இரவு தூங்கச் செல்லும் வரை மாமியாரின் ஆதிக்கம் வீடெங்கும் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

அவள் வெளியே வேலைக்குச் செல்வது தங்களது குடும்ப அந்தஸ்துக்கு சரி வராது எனக்கூறி ஆசிரியர் தொழிலையும் நிறுத்தினார்.

வேலைப்பளு கற்பகத்திற்கு மட்டுமல்ல. அக்காவாக அவளது வயதோடு ஒட்டியே மற்ற இரு மருமகளுக்கும் இருந்தன. மூவருக்கும் வேலைப் பிரிவினை, அது சுற்று வட்டமாக மாற்றப்படும். வீட்டு வேலைகளிளெல்லாம் மாமியார் ஆதிக்கம் அட்டடலோடு பயிற்சி அளிப்பது போல இருக்கும்.

அதிகாலையில் எழுந்து வீடு பெருக்கி, போலம் போட்டு குளித்து, பால் கறப்பது! காப்பி, பூஜை அறை, பாத்திரம் தேய்ப்பது, வெந்நீர், காலை, நண்பகல் சமையல், மாலை

டீபன், இரவு உணவு என்று தொடரும். சங்கரனுக்கு டீபன் பாக்ஸ் நாளுக்கு ஒரு ரகமாகத் தயாரிக்க வேண்டிய தனி வேலை வேறு.

அவை மட்டுமல்ல. மாலையில் தலைவாரிப் பின்னி வீட்டு, பொட்டு வைத்து, மல்லிகைச் சரம் வைத்து சேலை மாற்றிக் கட்டுவதையும் மாமியார் கண்டிப்பாக கவனிப்பாள்.

வீட்டுக்கு விருந்தாளிகள், உறவினர்கள் வருவதென்றால் குடும்ப அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றும் விதமாக மருமகளின் உடைகள் பற்றியும் மாமி கவனிப்பாள். தானும் பட்டுடுத்தி பொட்டு வைத்து நாகரிகமாகக் காட்டிக் கொள்வாள்.

மாமியாரின் இடுப்பில் சாவிக்கொத்து எப்பொழுதும் சத்தமிடும் ஒலி கேட்கும். வீட்டுப் பொருளாதாரம், செலவு யாவும் மாமியின் ஆதிக்கத்திலேயே. பெண்கள் மனிகைக் கடைக்கோ மார்க்கட்டுக்கோ போகப்படாது. கற்பகத்தின் கையில் பணமே இருக்காது. ஏதாவது கிடைத்து வாங்குவதென்றாலும் மாமியார் அறியாமல் திருட்டுத்தனமாகவே செய்யவேண்டும். திருட்டுப் பிடிபட்டால்...என்ற அச்சம் வேறு.

தீபாவளி, பொங்கல், வருஷப் பிறப்புக்கு புதிய சேலை கூட மாமியாரின் செலெக்ஷனிலேயே நடைபெறும். மூவருக்கும் ஒரே ரகச் சேலை. வெளியே கணவருடன் அனுமதி பெற்றுப் புறப்படும்போதும் மாமியாருக்குப் பிடித்ததாகவே உடுக்கவேண்டும். அவரே சேலை, நகைகளைத் தேர்ந்து தருவார்.

பா—5

திருமணம் நடந்த ஆரம்ப காலத்தில் அவளுடைய விருப்பங்களுக்குச் சங்கரன் ஓரளவு செவி சாய்ப்பான். சினிமாவுக்கு அழைத்துச் செல்வான். ஆறாவது மாதம் மாத விலக்கு நின்று விட்டது. பின்னர் மாமியாரின் கட்டுப்பாடுகளே வலுத்தன. அதன் பின்னர் மூத்தது பெண்குழந்தை. சங்கரனுக்கு மட்டுமல்ல பெண்ணான மாமிக்கே பிடிக்கவில்லை. அதுவேபெரிய வியப்பும் முரண்பாடும்.

‘பெண்குழந்தை வேண்டாம், படுப்பதற்கு மட்டும் பெண் வேண்டும்’ என்று எங்கோ படித்த நினைவு. அந்தப் பெண்ணின் சாதி, சமயம், நிறம், வயது, அழகு எதுவுமே அந்த வேளை மட்டும் அவர்கள் பார்க்க மாட்டார்கள். சங்கரன் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல என்பதையும் அறிவாள். மாஸ்திமிடம் சொன்னால் எல்லா ஆண்களுமே அப்படித்தான் என்றே கூறுவதுண்டு. ஆனாலும் நிரந்தர மனைவியாக வைப்பதற்கு அழகு பார்ப்பார். புற அழகில் அவலட்சணமாகக் கருதப்படும் பெண்ணின் நிலை பரிதாபமே. அதனாலும் கலியாணப் பிரச்சனை. பாலின்பத்திற்கும் ஒடுக்குமுறை.

மாமியார் வீட்டில் குழந்தைகளுக்கோ, பெண்களுக்கோ உடம்பு சரியில்லையென்றால் கூட மாமியின் மருத்துவமே நடைபெறும். நான் ஆறு பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்தவள், எனக்குத் தெரியாதா என்று வீரம் பேசுவாள். மூத்தவளுக்கு இரண்டு குழந்தைகளும் மற்றவளுக்கு ஒன்றுமாக கற்பகத்துடையதுடன் நாலு குழந்தைகள்.

அம்மா, அப்பாவிற்கு உடம்பு சரியில்லை என்று செய்தி வந்தாலும் அங்கு போவது, வருவது பற்றிய கால நேரம் கூட மாமியின் பர்மிஷனிலேயே இருந்தது.

உள்வீட்டுச் சம்பவங்கள் எதுவும் வெளியே சொல்லி விடக் கூடாது என்ற கட்டளை வேறு. என்ன இருந்தா

லும் இந்த நான்கு சுவருக்குள்ளேயே பேசித் தீர்த்திடலும். மூன்று பருமகளவையும் ஒன்றாக இருந்து அரட்டையடிப்பது கூட மாமிக்குப் பிடிக்காது. தன்னைப் பற்றி விமர்சிக்கலாம் என்ற சந்தேகம். மாமியார் பகலில் தூங்கும் வேளை பார்த்தே கூடிப் பேச முடியும்.

மற்ற இரு பெண்களும் கிடைத்த இதுவே வாழ்க்கை, தலைவிதி என்று எண்ணி ஏற்றுக்கொண்டவர்கள். கல்லூரியில் படித்து ஓரளவு வீட்டுச் சுதந்திரத்தை அனுபவித்த கற்பகத்திற்கே அங்கு வாழ்வது ஜெயிலாகவும் கஷ்டமாகவும் இருந்தது.

இந்த மாமியாரைப் பார்க்க கொடுமையான மாமியார்கள் பற்றித் தாங்கள் அறிந்ததைக் கூறி மற்ற இருவரும் ஆறுதலடைவர். கற்பகத்திற்கும் கூறுவர். உணவு, காப்பி, ம, மாலையில் நல்ல உடை, அலங்காரத்திற்கெல்லாம் வாய்ப்புக் கிடைப்பதாக அப்பெண்கள் எண்ணிக் கொண்டனர். அடிமையில் ஊறியவர்களுக்கு சுதந்திரம் தெரியாது என எண்ணிக் கொண்டாள்.

எந்த வேளையும் குடும்ப அந்தஸ்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதே மாமியாரின் முதல் நோக்காக இருக்கும். பையன்களுக்குப் பெண் பார்ப்பது, சாதி, சமய அந்தஸ்தைப் பார்த்து தீர்மானிப்பதில் மாமியாருக்கே முதலிடமாக இருக்கும். கோவில், சடங்கு முறைகள், விரதங்கள், விசேஷ காரியங்கள் மட்டுமல்ல உறவினர் திருமணங்கள், அழைப்புகள், திருவிழாக்களில் கலந்து கொள்வதும் மாமியாரின் விருப்பப்படியே நடக்கும்.

மாமாவும் மூத்தவர் இருவரும் வயல், நிலங்களைப் பார்த்து வந்தனர். வீட்டு விஷயங்களில் அவர்கள் தலையிடு

வதில்லை. வேலையில்லாத வேளைகளில் அவர்கள் மட்டும் விரும்பியபடி வெளியே சுற்றித் திரிந்து வருவார்கள்.

இரண்டு ஆண்டுகால பயங்கரச் சிறைவாசம். சங்கரனின் புரமோஷனைத் தொடர்ந்து சென்னைக்கு மாற்றல் வந்தது. தனிக் குடித்தனம். பெரிய சிறையிலிருந்து சிறிய சிறை. ஓரளவு விடுதலையே. ஆனால் வீட்டுச் செலவு அதிகரித்தது. வீட்டிலிருந்து பணம் அனுப்ப மாமனார்தயாராக இல்லை.

அது ஒரு வகையில் அவளுக்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. வீட்டாருக்கு வஞ்சம் தீர்ப்பது போல அவளுக்கு வெளியே வேலை செய்ய சங்கரனே அனுமதி வழங்கினான். அவரது அலுவலகத்திலேயே ஏராளமான பெண்கள் வேலை செய்துவதும் அவரது உணர்வைத் தொட்டிருக்க வேண்டும்..

கற்பகம் தன் அப்பாவை வரவழைத்தாள். அவரது தூரத்து உறவினரின் கம்பனி ஒன்றில் குமாஸ்தா வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார். வெளியே வேலைக்குச் செல்வது அவளது வேலைப் பளுவைக் கூட்டவே செய்தது. வீட்டுப் பொறுப்புகள் யாவும் அப்படியே இருந்தன. சுறுசுறுப்புடன் வேலை நேரமும் அதிகரித்தது. மறுநாளைய உணவு பற்றி மட்டுமல்ல அணியப்போகும் உடையையும் முதல் நாளே கழுவி தேய்த்து வைக்க நேரிட்டது.

குழந்தையைப் பகலில் பார்க்கவும் வீட்டுவேலைக்குமாக கிராமத்திலிருந்து சங்கரனின் வேண்டுகூலில் ஒரு ஏழைப் பெண் வரவழைக்கப்பட்டாள். மல்லிகா, வயலில் வேலை செய்த இளம் வயதுப் பெண். பாவாடை சட்டை தாவணி.

வேலையில் சேர்ந்து ஆறுமாதத்தில் இரண்டாவது கர்ப்பம். கிராமத்திற்குச் செல்லாது அம்மாவை வரவழைக்க

ழைத்து சென்னையிலேயே பிரசவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். மருத்துவ வசதி, சலுகை மட்டுமல்ல பிரசவநாள் வரை வேலைக்குச் செல்லலாம் என்ற நம்பிக்கை வேறு. பிரசவ வேளை அம்மாவின் அன்பு, ஆதரவையும் விரும்பினாள்.

கிடைத்த வேலையை நீண்ட காலவிடுமுறை மூலம் இழந்து விடாது பார்த்துக் கொள்ளவும் வாய்ப்பாக இருந்தது. ஆண் குழந்தை பிறந்த அதிர்ஷ்டம் வேறு. சங்கரனுக்கு மட்டுமல்ல யாவருக்கும் மகிழ்வே.

தனியார் கம்பனியின் வளர்ச்சியில் அவளது வேலைத்திறனும் மதிக்கப்பட்டு சம்பள உயர்வு, கூடிய போனஸ்கிடைத்து வந்தது. வீட்டுச் செலவிற்கு அவளது சம்பளம் உதவியதால் ஒரு பகுதி பணத்தை அவள் விரும்பியபடி செலவு செய்யும் பொருளாதாரச் சுதந்திரமும் பெற்றிருந்தாள். ஆனாலும் சங்கரனின் ஆணாதிக்கத் திமிர், செயல்கள் அவளுக்கு மனச்சோர்வை ஏற்படுத்தின. அவளது அடாபிடிச் செயல்கள் அவளது மனதை அரித்துக் கொண்டே இருந்தன.

மாமியாரின் வருகை பற்றிய நினைவு சமையல் முடிந்த பின்னரும் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்தது. இரவு நடைபெற்ற சண்டையும் மனநோவும் சிறியதாகிவிட்டன. பெரிய துன்பங்கள் சிறியவற்றை அடித்துவிடுவதை அவள் பல தடவை அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறாள்.

மாமியாரின் வருகை பற்றிக் கூறி மனமாறவும் மீண்டும் ஒரு தடவை மாலதியிடமே செல்லவேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டாள். சனீ ஞாயிறு கழியட்டும் திங்கட்கிழமை காலையில் செல்வோம் என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

பிள்ளைகள் பள்ளியிலிருந்து வருவதற்கு இன்னும் ஒரு மணிநேரம் இருந்தது. குழந்தைக்கு, குழைந்த சாதத்தைக் கீரையுடன் பிசைந்து ஊட்டித் தூங்கச் செய்து விட்டு மாலதி கொடுத்த புத்தகத்தை ஆர்வத்தோடு படிக்கத் தொடங்கினாள்.

7

தீங்கட்கிழமை காலை வேலைகள் முடித்து கூடையை எடுத்துக் கொண்டு குழந்தையுடன் மளிகைக் கடைக்குக் கற்பகம் முதலில் சென்றாள். அங்கு தனக்கு வேண்டிய பண்டங்களின் பட்டியலைக் கொடுத்துவிட்டு மாலதியிடம் சென்றபோது பத்துமணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

கதவைத் தட்டியதும் மாதவனே வந்து கதவைத் திறந்தான். உள்ளே நுழைந்ததும் நாற்காலியைக் காட்டி உட்காரச் செய்தான். பின் அறைக்குள் சென்று கட்டம் போட்ட சேர்ட் அணிந்துவந்தான்.

ஆண்கள் வீட்டில் எப்படியும் உலாவலாம். நாங்கள் நாள்பூராவும் மூடி மறைத்து சேலை கட்டவேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டாள். சங்கரனும் வீட்டில் லுங்கியுடன் மட்டும் இருப்பதையும் நினைவு கூர்ந்தாள்.

உட்கார்ந்தபடியே சுற்றுமுற்றும் நோட்டம் போட்ட படி கற்பகம் 'மாலதி அக்கா...' என்றாள்.

“மாலதி காலையில் நடைபெறும் ‘கான்பரன்ஸ்’ ஒன்று கவர் பண்ண வேண்டுமென சீக்கிரமே போய் விட்டாள்”

“நீங்க இந்த வேளையில்...ரைட் சிப்டா...”

மாலதி தன் வியப்பைத் தெரிவிப்பது போல இருந்தாள்.

“இல்லையே. பாக்டீரியில் யூனியன் வைத்த கோரிக்கைகளை நிர்வாகம் பேச்சுவார்த்தை இல்லாமலேயே நிராகரித்து விட்டது. அதனால் இரண்டு நாட்களாக வேலை நிறுத்தம் நடைபெறுகிறது. மாலையில் தான் யூனியன் மீட்டிங்குக்குப் போகவேண்டும்...”

மாதவன் கூறிவிட்டு எழுந்து சென்று இரண்டு ஸ்கெட்டுகளை எடுத்துவந்து குழந்தையிடம் தந்தான்.

“நீங்க டீ சாப்பிடுவீங்களா அல்லது காப்பியா?”

மாதவன் நயமாகக் கேட்டான்.

“இப்போதுதான் வீட்டில் சாப்பிட்டு வந்தேன். உங்களுக்கு வீண் சிரமம் எதற்கு?”

“அப்படி ஒரு சிரமமுமேயில்லையே. காப்பியே போட்டுத் தருகிறேனே”.

மாதவன் கூறியபடியே சமையலறையில் சென்று பாலைச் சுடவைத்து சில நிமிடங்களில் காப்பியோடு வந்தான்:

“சர்க்கரையை மட்டும் நீங்களே அளவாகப் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியபடி வேறாக ஸ்பூனும் சர்க்கரையும் எடுத்துவந்து அவள் முன்னே வைத்தான். அவளே அளவாகப் போட்டுக் குழந்தைக்கும் கொடுத்து உதட்டில் பதித்தாள்.

“நீங்கள் சமையல்கூட செய்வீர்கள் போலிருக்கிறது...”

கற்பகம் முன்னரே அறிந்திருந்த விஷயத்தையே அறியாதவள் போலக் கேட்டாள்.

“சமையல், துணி தோய்ப்பதெல்லாம் அத்தனை சிரமமான வேலையில்லையே. நாங்க லேத் மெஷினில் எட்டு மணிநேரம் வேலை செய்வதை நீங்க பார்க்க வேண்டும். அதோடு ஒப்பிடும்போது இவையெல்லாம் ஒரு வேலையே இல்லையே...”

“எங்க வீட்டுக்காரருக்குத் தெரியாதே...”

“தெரியாதென்ன, கற்றுக் கொள்வது கூட அத்தனை சிரமமில்லை. ஆபீசுகளில் வேலை செய்பவர்கள் இதை அந்தஸ்துக் குறைந்த வேலையாக எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். அவ்வளவே”

“எப்படியும் மாலதி அக்கா அதிர்ஷ்டக்காரிதான்”

“ஏனப்படிச் சொல்ல வேணும். வேலைப்பிரிவினை தான் குடும்பச் சண்டைகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்று மாலதியே சொல்லுவாள். எனக்கு வேலை போய்விட்டால் அவளே உழைத்துச் சாப்பாடு போடுவாள். நான் அவளின் வேலைகளைச் செய்துவிடுவேன்...”

“சாரி, நீங்களே அதிர்ஷ்டக்காரர் என்று சொல்லுகிறேனே”

கற்பகம் கூறிக் கொண்டே சிரித்தபடி எழுந்தாள்.

“மாலதியிடம் ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?”

“நானைக் காலையில் வருவதாகச் சொல்லி விடுங்கள்” என்றவாறு அங்கிருந்து புறப்பட்டாள்.

குழந்தையுடன் மளிகைக் கடையை நோக்கி ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் நடந்தாள். “ஆண்கள் தான் உழைத்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்கள் என்பது எத்தனை பொய். பெண்களும் உழைத்துத்தான் குடும்பம் காப்

பாற்றப்படுகிறது. அவர்களது வீட்டு உழைப்பான சமையல், தோய்த்தல், குழந்தை பெற்று வளர்த்தல், வீட்டைப் பெருக்கி அழகுபடுத்தல், முதியோரைப் பார்த்தல் எதுவும் மதிக்கப்படுவதில்லை. இது தவிர எழுபத்தைந்து சதவீத பெண்கள் வெளியேயும் உழைத்தே குடும்பம் நடைபெறுகிறது.

“அடிமைகளின் உழைப்பு மதிக்கப்படுவதில்லை. முழுமையாக அபகரிக்கப்பட்டுவிடுகிறது” என மாலதி முன்னர் கூறியது அவள் நினைவில் வந்தது. மாதவன் மட்டும் மனைவியின் உழைப்பை மதிப்பதை எண்ணி அவனை மனதில் பாராட்டிக் கொண்டாள். மாதவன் பற்றிய மதிப்பு மேலும் அவளது நெஞ்சில் உயர்ந்தது.

அவள் வேலைக்குச் சென்று உழைத்து வீட்டுச் செலவிற்கு பங்காற்றும் காலத்தில்கூட சங்கரன் என்றும் பாராட்டியது கிடையாது. வேலை முடிந்து ஊர் சுற்றிவரும் போதும் அவளுக்கு மட்டும் வீட்டில் வேலை இருந்தது. வேலைக்காரியாக மல்லிகா இருந்தபோதும் அவளது சம்பளத்தைத் தன் உழைப்பிலேயே கொடுத்ததையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். மல்லிகாவின் தவறுகள், கவலையினங்களுக்கும் கற்பகமே கணவனுக்கு விளக்கம் கூறி திட்டுவாங்குவதோடு சிலவேளை வன்முறைக்கும் ஆளாக வேண்டும்.

“உன் வேலையைச் செய்யத்தானே வேலைக்காரி ஒருத்தி இருக்கிறாள்” என்ற சங்கரின் கபடப் பேச்சு வேறு. அவளது தவறுக்கும் கற்பகமே பொறுப்பு. அவள் முன்வீலையில் திட்டுவது, அடிப்பதைப் பலதடவை கண்டித்தும் பயனில்லை. அந்தளவிலும் வேலைக்காரி உயர்ந்தவளாகவே தெரிந்தது. அவளை கண்டிக்க மாட்

டார். மாமியார், மாமனாரின் வருகைபற்றிய நினைவு கற்பகத்தின் நெஞ்சை அடிக்கடி முன்போலக் குத்திக் கொண்டே இருந்தது. அவர்களின் வருகையை ஒட்டி வீட்டிலே, பல வேலைகள் இருந்தன. மாமியார் எவை பற்றியெல்லாம் குறை கூறுவாள் என்பதைக் கற்பகத்தாலும் ஓரளவு ஊகிக்க முடிந்தது. சாமிப் படத்திற்கு நாள் தோறும் பூ வைத்து விளக்கேற்றுவதிலிருந்து அடுப்பங் கரைச் சிக்கனம் வரை சீறுவாள் என்பதை கற்பகம் அறிவாள். தன் மகனின் உழைப்பை மிக்கமின்றி ஊதாரித் தனம் பண்ணுகிறேன் என்றும் குறை கூறுவாள்.

எப்படியும் மாலதியைப் பார்த்து ஆறுதல் பெற வேண்டுமென்று மனம் துடித்துக் கொண்டே இருந்தது. மறுநாள் காலையில் கூடையோடும் குழந்தையோடும் புறப் பட்டாள்.

நாய் ஒன்றே தன் இனத்தையே எதிர்க்கும் ஒரே ஒரு பிராணி என அவள் எவரோ கூறக்கேட்டிருக்கிறாள். பெண் களும் அப்பாடித்தான் என்று ஆண்கள் குறை கூறுவதையும் அறிவாள். மாமியார் கொடுமை உலகறிந்தது. தனிக் குடித்தனமும் நகர வாழ்வும் மாமியாரை ஓரளவு நேரடிக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து ஒதுக்கிவிடுகிறது. மருமகளும் பின்னர் ஒருகாலத்தில் மாமியாராகி அதே அதிகாரத்தைச் செலுத்துகிறாள் என்பதையும் கற்பகம் அறிந்துள்ளாள்.

கற்பகத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவள் போல மாலதி வரவேற்றாள். குழந்தையைக் தூக்கி அணைத்து முத்த மிட்டு பிஸ்கெட் கொடுத்தாள்.

“ஏதாவது புதிய பிரச்சனையா?”

“மாமானார், மாமியார், வெள்ளிக்கிழமை வைத்தியத் திற்காக வருகிறார்கள்...” என ஆரம்பித்து விபரம் எல்லாம் கூறினாள்.

“இவ்வளவுதானா. நான் வேறு ஏதாவது பிரச்சனையா என எண்ணிவிட்டேன்.”

மாலதி சாதாரணமாகக் கூறினாள்.

கற்பகம் இரண்டு ஆண்டுகளாக அவர்கள் வீட்டில் அடைந்த கஷ்டங்களை எல்லாம் பெருமூச்சுடன் விபரமாகக் கூறினாள்.

“நான் கதைகளிலும் சினிமாவிலும் மாமியார் மருமகள் பிரச்சனைபற்றிப் படித்திருக்கிறேன், பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் அனுபவித்தல்லவா பார்க்கவேண்டும். இப்படியுமா கொடுமை?” கற்பகத்தின் துன்பக்குரல்.

“இந்தச் சமூக அமைப்பில் எல்லாப் பெண்களுமே மாமியாரைப் பார்த்தே தீரவேண்டியுள்ளது. நானும் மாமியாரோடு திருமண காலத்திலும் பின்னர் அங்கு செல்ல வேண்டி நேரிட்டவேளை இடையிடையேயும் பார்த்திருக்கிறேன். என் பிரச்சனை ஓரளவு தனித்துவமானதுதான். வேலை காரணமாகச் சென்னையில் தனிக்குடித்தனமாகத் தொடர்ந்து வாழ நேரிட்டது மாமியார் பிரச்சனையிலிருந்தும் விலக்களித்தது உண்மையே...”

“அந்தளவிலும் அக்கா நீங்க அதிர்ஷ்டசாலிதான். என்க மாமியார் கூட, தான் மருமகளாக அங்கு நுழைந்த போது பட்டவேலைக் கஷ்டங்களையும் இடையிடையே சொல்லிக் கொண்டே என்களுக்கும் கட்டுப்பாடுகள் போட்டுக் கொண்டே வேலை வாங்குவாள். இது எத்தனை முரண்பாடு.”

தன்மனதில் நீண்ட காலமாகவே நிலைத்திருந்த சந்தேகத்தைக் கற்பகம் மாலதியிடமும் சொன்னாள்.

“பிராய்டின் இடிபஸ் கம்ஸெக்ஸ் பற்றி நீ படித்திருப்பாயே. தாய் மகன் உறவின் அடித்தளத்தில் உள்ள

பாலின்ப உணர்வுடன் மகனிடம் வைத்துள்ள அன்பையும் பாசத்தையும் மற்றொருத்திவந்து பறித்துக் கொள்வதை தாய் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டாள். அதனாலேயே மருமகளைக் கொடுமைப்படுத்தப் பார்க்கிறாள் என்றும் பொதுவாக சைக்கோலிக்கலாகக் கூறுவார்கள்.”

“ஆ மக்கா நானும் எங்கோ படித்திருக்கிறேன் ஆனால்...”

“நான் அதை முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன். மாமியார் மருமகள் பிரச்சனை ஆணாதிக்க குடும்ப அமைப்பில் ஏற்படும் முரண்பாடுகளில் ஒன்று. அதுவும் குறிப்பாக நமது நிலப்பிரபுத்துவ குடும்ப அமைப்பின் குணாம்சம். கூட்டுக் குடும்பத்தில் வெளிப்படையாக நீயே கண்டுவிட்டாயே. மாமியார் என்பவள் தனிமனுஷியல்ல. நிலப்பிரபுத்துவ சமூக அமைப்பின் கூறான கூட்டுக் குடும்பத்தின் தலைவி. பொருளாதாரம் குடும்பத்தலைவன் கையில் இருந்தபோதும் வீட்டிலே குடும்பத்தின் அந்தஸ்து, நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தின் ஒழுக்கமுறை மதிப்புக்களை காப்பாற்ற வேண்டியது அவளது பொறுப்பு. அதைச் சரிவரச் செய்யத்தவறின் சமூகத்தாலும் குடும்பத்தலைவராலும் கண்டிக்கப்படுவாள். அவமதிக்கப்படுவாள். மாமியாரின் செயல்களும் பேச்சுகளும் அவளுடையவையல்ல அவளே ஆணாதிக்க சமூகத்திற்கும் குடும்பத்திற்கும் ஓர் அடிமையே. அதை அவள் உணராதிருக்கலாம். நீ கூட கிராமத்தில் வாழ்ந்து ஒரு காலத்தில் மாமியாராகும்போது உன் மாமியார்போல செயற்பட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.”

மாலதி சிரித்தபடியே கேவியாக முடித்தாள்.

“என்னக்கா நானுமா...”

“ஆமாம், நிச்சயமாக. அதனால்தானே மாமியாருக்கு மாமியார் என்று தொடர்கதையாக இப்போக்குத் தொடர்ந்து வருகிறது. நீ இப்போது ஓரளவு படித்து, நகர வாழ்வுடன் உரிமை பெற்றபடியால் இப்படியெல்லாம் விசித்திரமாகத் தோன்றுகிறது. நீயே மாமியார் போல வேறுவகையில் ஆணாதிக்கத்திற்குச் சேவை செய்து கொண்டிருக்கிறாய்.”

“என்னக்கா சொல்லுறீங்க”

“ஆணாதிக்க சமூகத்திற்கு அடிமையான உன்னையே உன் குழந்தைகளை வளர்க்கும்படி விட்டிருக்கிறார்கள். நீ பையனையும் பெண்ணையும் தனித்தனி உடை, பேச்சு, வேலைப் பிரிவினையுடன் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ இதைப்புரிந்து கொள்ளலாம். மற்றவர் உணர மாட்டார்கள்.”

“மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதென்றா சொல்லுவீங்க”

கற்பகம் மாலதியின் பேச்சை ஓரளவு புரிந்த நிலையில் சொன்னாள்.

“அடிமைகள் இதுவே பரம்பரை முறை, விதியென்று வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பதைக் காணலாமே. உரிமை உணர்வு ஏற்பட்டபிறகே ஓரளவு வேறுபாடுதெரியும். கிராமத்தில் மாமியார் வீட்டில் மற்ற இருபெண்களும் மாமியாரைப் பாராட்டி வாழ்வதுகூட அத்தனை விசித்திர மில்லை. நம்ம நாட்டிலேயே ஆணாதிக்கத்திற்கு அடிமையாகிப் பெண்களெல்லாம் துன்பப்படுவதை உணர்ந்த போதும் அடிப்படைக் காரணத்தை அறிந்திருக்கிறார்களா?”

மாலதி வினா எழுப்பினாள்.

“இல்லைத்தான். ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் ஆணாதிசு கத்தையே குறை கூறுகிறீங்களே.”

அவளின் குரலில் தேடலின் ஆர்வம்.

“ஆமாம் ஆணாதிக்க சமூகம், அதை நிறுவனமாக்கி வைத்திருக்கும் அரசு, சட்டங்கள், கருத்தியல்கள் அனைத்தையுமே சேர்த்தே கூறுகிறேன். இந்திராகாந்தி, ஜெயலலிதா அரசியல் தலைவர்களாகப் பதவி ஏற்ற போதும் ஆணாதிக்கத்தின் பிரதிநிதிகளாகவே பணியாற்றினார்கள். அல்லது சமூகத்தின் பாதிப்பங்கினரான பெண்களின் பிரதிநிதிகளாக அமைச்சரவையில் பாதிப்பேர், நாடாளுமன்றத்தில் பாதிப் பெண்களையும் அனைத்து நிர்வாகத்திலும் நீதித்துறையிலும் உரிய பங்கை அளித்திருக்கலாமே. சீதனக்கொடுமை, கற்பழிப்பைக் கூடத்தடுத்து விட முடியவில்லை. தடுத்துவிட முடியாது. உன் மாமியாரை மட்டும் குறைகூறிப் பயனில்லை. குற்றம் வேறு எங்கோ இருக்கிறது.”

மாலதி விரிவாக விளக்கினாள். கற்பகத்தை அவளது பேச்சு சிறிது நேரம் சிந்திக்கவைத்தது.

“அக்கா நீங்க கூறுவதெல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். எனக்கு ஏதாவது வழி சொல்லக்கா”

“ஆணாதிக்க கணவன், குடும்ப அமைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு வாழும்வரை நீ மாமியாரை, மாமனாரை ஏற்றுப் பணிவிடை செய்தே தீரவேண்டும். அதற்குள் இருந்து சமாளிக்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காக உன் உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதை நான் தடைசெய்ய மாட்டேன். அமைதியான குடும்பம் என எதுவும் இருக்க முடியாது.”

“ஏனக்கா அப்படிச் சொல்லுறீங்க”

“கணவன் மனைவி என எதிரெதிராக, சமனற்ற நிலையில் இருவர், வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக, வெவ்வேறு வேலைப் பிரிவினைகளுடன் ஒரே வீட்டில் வாழவேண்டிய வராகின்றனர். குழந்தைகள் பெரியவர்கள் வேறு ; வெவ்வேறு உரிமைகளுடன் வாழ நேரிடுகிறது. தனிச் சொத்துரிமை சட்டங்களைக் கொண்ட சமூகம். இத்தனை முரண்பாடுகளிடையே நீ அமைதியைத் தேடித்திரிகிறாய். எப்படிப் பெறமுடியும்.?”

“நீங்க கூறுவதைப் பார்த்தால் என் பிரச்சனைகளுக்கு விடிவே இல்லைப் போலிருக்கிறது” கற்பகத்தின் பேச்சில் குழப்பம் தெரிந்தது.

“இத்தனை காலம் வாழ்ந்து விட்டாய் தானே. இந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். உன்னைப் போலவே உன் மாமியாருக்கும் கடமைகளும் உரிமையுமுண்டு என்பதை மறந்து விடாதே”.

மாலதி கூறிக்கொண்டே காப்பி போட எழுந்தாள். குழந்தை ஒரு புத்தகத்தைப் பிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். கற்பகமும் மாலதியோடு அடுப்பங்கரைக்குத் தொடர்ந்தாள்.

மாலதி தொடர்ந்து ஆதரவாகப் பேசி கற்பகத்தின் மனநிலையை ஓரளவு ஆற்றிவிட்டாள்.

முதல் நாள் மாதவனைக் கண்டு பேசியதையும் அவளுக்குப் பரந்த நோக்குள்ள கணவன் கிடைத்த அதிர்ஷ்டத்தையும் பாராட்டிக் கற்பகம் பேசினாள்.

காப்பியை குழந்தையுடன் பகிர்ந்து சாப்பிட்டாள். மாலதி வேலைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானாள். கற்பகம் மேசையிலிருந்த பத்திரிகைகளைப் புரட்டினாள். ஞாயிறு

இதழ் ஒன்றில் அவளது கட்டுரை ஒன்று வெளியாயிருந்தது. அதைப் படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

“வீட்டுக்கே எடுத்துச் சென்று படிக்கலாம். என்னிடம் வேறு பிரதி இருக்கிறது”.

மாலதி கூறியபடியே தலையைவாரி கொண்டையாக முடிந்து வீட்டு மங்கல் நிறமான பாலியஸ்டர் சேலையை எடுத்து மாற்றிக் காட்டினாள். காதில் கம்மல் தவிர வேறு நகை எதுவுமில்லை.

“அக்கா, நீங்க வேலைக்கோ, வெளியிலேயோ போகும் போதெல்லாம் தலையில் சரமோ, பூவோ வைப்பதை நான் ஒரு நாளும் காணவில்லை...”

கற்பகம் காரணம் கேட்பது போலச் சொன்னாள்.

“அது உண்மைதான். அதனால் எனக்கு மலர்களைப் பிடிக்காது என்று நினைத்து விடாதே. பூ வைப்பதனால் பூவையர், மலர்போல மென்மையானவர் என ஆண்கள்வேறு பெயர் சூட்டி. தராதரத்தைக் குறைத்து விடுகின்றனர். அதைவிட, மாதவனும் சொல்லுவார் எங்களுக்கும் மலர்களை நல்லாய் பிடிக்கும் ஆனால் நாங்கள் தலையில் சூட்டுக் கொள்ளவதில்லை என்று”

மாலதி சிரித்த படியே கூறினாள். “அப்படிக்கூடச் சொல்லுவாரா?” -வியப்பான வினா.

கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு இருவரும் குழந்தையுடன் வெளியே வந்தனர். நடந்து வரும்போது மாலதி சொன்னாள் :

“மாதவனைக் கட்டியதால் நான் அதிர்ஷ்டக்காரி என்று கூறினாயே. அதிர்ஷ்டம் என்று கூறவேண்டிய தில்லை. உன்னிலும் பார்க்க நான் ஓரளவு உரிமைபெற்று

வாழ்வதற்கு இரண்டு காரணங்களைக் கூறலாம். ஒன்று தொழிற்சங்கம் சார்ந்த பாட்டாளி ஒருவரை நானே தேர்ந்தது. கிராமத்தில் சாதி குறைந்தவர் போலக் கருதினார்கள். அதை உடனே உனக்குப் புரிய வைப்பது கஷ்டம். இரண்டாவது என் உழைப்பால் கிடைக்கும் பொருளாதார சுதந்திரம்.”

“என் வீட்டுக்காரர் தொழிலாளி இல்லையா?” சட்டென்று கேட்டாள் அவள்.

“அவருக்கும் மாதவனுக்கும் ரொம்ப வித்தியாசமிருக்கு. பாட்டாளி என்றால் சொத்து எதுவுமில்லாதவர். அது பற்றி பின்னர் ஒருமுறை புரியும் படியாகக் கூறுகிறேன்!”

“நான் வேலையை விட்டதும் தவறு என்று கூறுவீர்களா? மூன்று பிள்ளைகளோடு...”

“ஆமாம். இரண்டு பிள்ளைகளோடு வேலைக்குச் சென்றாய்தானே. அதோடு கர்ப்பத்தை நிறுத்தியிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டாலும் முன் போலவே வேலைக்காரியோடு சமாளித்திருக்கலாம். வேலையைத் தொடர்ந்திருக்கலாம். நல்ல சம்பளம் கிடைத்ததே. அங்கே நீ தவறி விட்டாய் என்றுதான் சொல்லுவேன்...” தன் கருத்தைக் கூறியபடியே மாலதி பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

மாலதியின் கடைசிக் கூற்று கற்பகத்தின் மனதைக் குடைந்தது. தன் முழுப் பிரச்சனையையும் அறியாமல் மாலதி கூறினாள் என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

எப்படியும் மாமியார் என்ற பதவி பற்றிய மாலதியின் புதிய விளக்கத்தில் உண்மை இருப்பதாகவே தெரிந்தது. சங்கரன் வீட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் பொருளாதார பலம் இல்லாத போதும் வீட்டு நிர்வாகத்திலும் சிக்கனத்

திலும் குடும்ப அந்தஸ்தைப் பேணுவதிலும் மாமியாருக்கு இருந்த அதிகாரங்களை எண்ணி வீட்டைநோக்கி நடந்தாள்.

8

கற்பகம் வீடு சேர்ந்து சுறுசுறுப்பாக சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டாள். பிள்ளைகள் பள்ளியிலிருந்து வந்ததும் சாப்பாடு கொடுத்த பின்னர் அவளும் சாப்பிட்டாள். பிறகுதான் சிறிது ஓய்வு கிட்டும்.

பின்னர் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லித் தர வேண்டும். அதனால் வீட்டில் ஏற்படும் சண்டையைத் தவிர்க்க அதிககவனம் வேண்டும் எனவும் எண்ணிக் கொண்டாள்.

இடையில் கிடைத்த நேரத்தில் மாலதியின் கட்டுரையைப் படித்துவிடவேண்டும்; புத்தகம் வேறு இருக்கிறது என்ற நினைவுகள் வந்தன. வரலாற்று ரீதியில் புராண இதிகாச, மதக்கருத்துகள் கார்ந்து எவ்வாறு பெண்கள் ஒடுக்கப்பட்டனர் என்பது விரிவாகக் கூறப்பட்டிருந்தது.

“பைபிள் கதையிலேயே ஏவாள் தவிர்க்கப்பட்ட ஆப்பிள் பழத்தைப் பறித்துச் சாப்பிட்டதனாலேயே உலகில் பாப்ச் செயல்கள் தோன்றின. கிரேக்க இதிகாசக் கதைகளிலும் சிறக்ககூடாது என்று கட்டளையிடப்பட்ட பண்டோராப் பெட்டியை பெண்ணே திறந்து உலகத்தில் தோய், பிணி, பீடை முதலான துன்பங்கள் தோன்றின என்று கூறப்பட்டுள்ளது. வானத்தைக் தோளில் சுமந்த கிரேக்க வீரன் பாம்புமுடி கொண்ட கோர்கன் மேடுசாவை கட்டளை மீறிப் பார்த்ததாலேயே சிலையானான் என மற்றோர் புராணக் கதை கூறும்.

நமது நாட்டு புராண, இதிகாசக் கதைகளிலும் ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை ஆகிய தேவ நடன மாதர்களே ரிஷிகளின் தவத்தைக் குலைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டனர் எனக் கூறும்.

சிவனிடம் வரம் பெற்ற பத்மாசுரன் அவரின் தலையிலே கைவைக்க முயன்றபோது, சிவன் ஓடிச் சென்று விஷ்ணுவிடம் வேண்ட, அவர் மோகினி வேஷம் போட்டு பத்மாசுரன் தலையிலேயே கையை வைக்கச் செய்து அழித்தார் எனவும் புராண, இதிகாசக் கதைகள் கூறும். இராமாயண யுத்த அழிவிற்கு சீதையும் பாரதப்போர் அழிவிற்குத் துரோபதையுமே காரணம் என்றும் பரவலாக ஆணாதிக்கம் விளக்கம் கூறும். இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்த பட்டினத்தாரும் பெண்களை மிக இழிவாகவே பாடி வைத்தார். 'பெண்ணாகிவந்தொரு மாயப் பிசாசம் பிடித்திட்டென்னை கண்ணால் மயக்கி, முலையால் வெருட்டி என்போதப் பொருள் பறிக்க' ...எனப் பெண்ணை மிகவும் கீழ்த்தரமாகவே பாடிவைத்தார். இவையெல்லாம் கூட்டு மொத்தமாகப் பெண் ஆபத்தானவள், வெல்லப்பட வேண்டியவள், ஒடுக்கப்பட வேண்டியவள் என்ற கருத்தைப் புராண இதிகாசக் கதைகள் மூலம் மட்டுமல்ல இன்றைய கலை இலக்கியங்கள் மூலமும் ஆண்களே தொடர்ந்து பிரச்சாரம் செய்வதோடு நடைமுறையிலும் அடக்கி ஒடுக்கி வருகின்றனர். தங்களது பாலின்பத்தின் மூலமும் வன்முறையைப் பிரயோகித்து பெண்களை துன்பத்தில் இன்பம் பெறும் மலோசிஸ்டுகளாக்கி வருகின்றனர்'. அப்பாடா எத்தனை உண்மை. மாலதி இவற்றையெல்லாம் எங்கே கற்றாள்? இத்தனை துணிவாக எழுதுகிறாளே என வியப்படைந்தாள்.

மூத்தவரும் மகனும் அறையில் சண்டைபோட்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையையும் எழுப்பி விட்டனர்.

“அம்மா அம்மா” என்ற சத்தம் கேட்டு படிப்பதை விட்டு அறைக்குள் ஓடினாள். முடியைப் பிடித்து உருண்டுகொண்டிருந்த இருவரையும் பிரித்து விட்டாள். கமலாவின் பேஸ்ஸிலை பையன் உடைத்ததிலிருந்து சண்டை தொடங்கிற்று. ஒருவரில் மற்றவர் குற்றச்சாட்டு.

“அப்பா வரப்போகிறார். சொன்னேன் என்றால் இருவருக்கும் அடிதான் விழும்.”

இருவரையும் அடக்குவதற்காக அச்சுறுத்த முயன்றாள்.

“நல்லாய் சொல்லேன். அப்பாகிட்டே எனக்கென்ன பயமா”?

மூத்தவள் கமலா சொன்னாள்.

“என்னடி சொன்னாய்...”

“என்மைமா நீயே அவரிடம் அடிவாங்கிறாய். நாங்க வாங்கிறது என்ன பிரமாதம்...”

அந்த வார்த்தைகள் கற்பகத்தின் முகத்தில் அறைந்தது போலிருந்தது. இப்படியெல்லாம் பிள்ளைகளே பேசப் பழகி விட்டதே அவளுக்கு மேலும் கவலை தந்தது. பிள்ளைகளின் முன்னிலையிலேயே சங்கரன் திட்டித் தீர்ப்பது, அடித்து விடுவதையே அவளால் சகிக்க முடியாதிருந்தது. முன்னர் மல்லிகா முன்னிலையிலும், நடந்தது அதனாலேயே அவளும் மதிப்பளிக்கவில்லை என எண்ணிக் கொண்டாள்.

பிறர் முன் திட்டுவது அடிப்பது பற்றி எத்தனையோ தடவை கற்பகம் தயவாகச் சொல்லியும் சங்கரன் கேட்ட பாடாயில்லை.

“இப்படியெல்லாம் எங்கையடி பேசப் பழகிறாய். உங்க தாத்தா, பாட்டி இரண்டு நாளிலை வரப் போகிறார்கள். அவர்களுக்கும் சொல்வெடி”.

கற்பகம் தன் கோபத்தைக் கொட்டினாள். அதற்குப் பதிலாகப் பையன் சொன்னான்.

“அம்மா நாளை தாத்தாவை ஒன்று வந்ததும் கேட்கப் போகிறேன்...”

‘என்னடா. கேட்கப்போகிறாய்?’

“நீங்க முன்னாலே வீட்டிலே எங்க அப்பாவையும் பாட்டியையும் அடிப்பீர்களா என்று.”

கற்பகம் மேலும் திகைப்படைந்தாள். பின்னர் சங்கரன் அறிந்தால் தானே குழந்தைகளிடம் சொல்லிக் கேட்கச் செய்ததாகிவிடும், அதைத் தொடர்ந்து வீண்சண்டை வேறு என எண்ணிக் கொண்டாள்.

“அப்படியெல்லாம் பெரியவர்களிடம் பேசக்கூடாது. அது தப்பு. புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு வாங்கோ. இனிப் படிக்கலாம்.”

கற்பகம் கூறியபடியே அழுத குழந்தையைத் தூக்கித் தோளில் போட்டு ஆற்றினாள். குழந்தைகளை வளர்ந்தெடுப்பது கூட எத்தனை கஷ்டமானது. இந்த வேலையும் பெண்களிடமே விடப்படுகிறது. ஆண்கள் பொறுப்பின்றி எங்கேயும் சுற்றிவரலாம். தப்புச் செய்தால் வளர்த்தது சரியில்லை என்று பெண்மேலேயே குற்றம் வேறு.

“பெண்களே ஆண்பிள்ளைகளை எஜமானாகவும் பெண்பிள்ளைகளை அடிமையாகவும் வளர்த்து விடுகிறார்கள்” என்று மாலதியும் அன்றொருநாள் கூறினாள். அடிமைகளால் வேறு என்ன செய்யமுடியும்; வேலைப் பிரிவினை

யுடன் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதை மேற்பார்வையிட ஆணாதிக்க கணவன் மட்டுமல்ல பெரியவர்கள், கல்விநிறுவனங்கள், அரசுகூட இருக்கிறதே.

சங்கரனின் 'மோப்பெட்' சத்தம் கேட்டதும் வீட்டில் ஒரே அமைதி, மெல்லிய குரலில் டியூஷன் மட்டும் நடந்து கொண்டது. சின்னப் பெண் மட்டும் ஓடிப்போய் வாசலில் நின்று 'அப்பா' என்று அழைத்தாள். அவளின் தலையைத் தடவிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

கற்பகம் எழுந்து காப்பி போடச் சென்றாள்.

சங்கரன் உடை மாற்றிக் கொண்டு முகம் கழுவிவிட்டு வரவும் கற்பகம் காப்பியை அறையில் கொண்டு வந்து வைத்தாள். லூங்கியும் சேர்ட்டும், அவருக்கு வசதியான உடை. வியர்வை வடிய, நாங்கள் வீட்டிலும் சேலை கட்ட வேண்டும் என மனதில் எண்ணிக் கொண்டே முந்தானைச் சேலையால் கழுத்து வியர்வைத் துடைத்தாள். "டிபன் பண்ண முடியவில்லை. ஜாம் போட்டு ரொட்டி கொண்டு வரட்டாங்க..." மென்மையாகவே சொன்னாள்.

"ரொட்டி வேணாம். அம்மா, அப்பா வந்த பிறகும் இப்படித்தான் செய்வாயோ"

சங்கரனின் அழுத்தமான குரல்,

:"அத்தை வந்தபிறகு உங்க வாய்க்கு ருசியாக டிபன் செய்வா தானே..."

"அம்மா உனக்கு வேலைக்காரியாக வரவில்லை..."

"தெரியுமே. மாமாவின் வைத்தியத்திற்காக வருகிறா"

நளினமான குரலே.

“வீட்டுக்கு உதவியாயிருந்த வேலைக்காரியையும் விரட்டி விட்டாய். அம்மா அப்பர் வந்ததாலே வேலை எல்லாம் கூடிவிட்டது என்றெல்லாம் பிறகு முணுமுணுக்காதே”

“வேலைக்காரியை ஏன் அனுப்பினேன் என்று உங்களுக்கு நல்லாய் தெரியுந்தானே: அந்தக் கதையை ஏன் இப்பொழுது மீண்டும் கிளப்புறீங்க? மற்றொரு யுத்தம் தொடக்கவா? பிள்ளைகள் படிக்கணும்”

அறையை விட்டு கற்பகம் வெளியே வந்தபோது குழந்தை குறுநடைபோட்டு வந்தது. அதை அறைக்குள் செல்லும்படி காட்டிவிட்டு டியூஷன் தரும் வேலையில் ஈடுபட்டாள், ஆனாலும் சங்கரனின் குத்தலான பேச்சு அவளது மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

“அவரின் பெற்றாருக்கு நான் ஏன் பணிவிடை செய்ய வேண்டும்?” என்ற வினாவும் அவள் மனதில் எழுந்தது.

அதற்கு விடை தேடினாள். மல்விகா இல்லாமல் இத்தனை மாதங்கள் சமாளித்து விட்டாள். தண்ணீர் தட்டுப்பாட்டால் இரண்டு மாதமாக பம்பில் குடிநீர் அடித்து எடுக்க முடியவில்லை. வெளியே சென்று நாள் தோறும் இரண்டு குடம் தண்ணீர் எடுத்து வரவேண்டும். அதுவும் ஆரம்பத்தில் சிரமமாகவும் அந்தஸ்து குறைவு போலவும் எண்ணினாள். தற்போது பழகிவிட்டது. மாலதியும் மாதவனும் மனக்கிலேசம் எதுவுமின்றி தண்ணீர் எடுத்துவருவது அவளுக்கும் தெம்பு தந்தது. குளிக்க, கழுவ தண்ணீர் பிரச்சனை என்றும் ஏற்பட்டதில்லை. கிணறு ஆழமாக இருந்தது.

கிராமத்தைப் போல கிணற்றிலிருந்து நீர் இழுப்பது, விறகு அடுப்பு வெப்பம், புகைப் பிரச்சனையில்லாததே

பெரிய ஆறுதலாயிருந்தது. வெப்பமான அடுப்பங்கரையில் நீண்டநேரம் இருப்பதால் பெண்கள் விரைவில் களைத்து விடுவது, வியர்வை, புகை அவற்றால் ஏற்படும் நோய்கள் பற்றியும் கற்பகம் அறியாமலில்லை. மாமியார் வீட்டில் இரண்டு ஆண்டுகள் அடுப்பங்கரையிலும் கஷ்டப்பட்டதை அவள் மறந்துவிடவில்லை. அங்கு மாதவிலக்கு மற்றொரு துன்பம். அது பெண்களுக்கு ஒரு சாபக்கேடா? அது தரும் துன்பத்திலும் பார்க்க மனத்துன்பமே பெரிது. மாமியார் தீண்டத்தகாத சாதியினரைப் போல ஒதுக்கி வைத்து விடுவாள். அவ்வேளை வேலையில்லாதபோதும் மன வேதனை தரக்கூடியதாகச் செய்து விடுவாள். இங்கே அது நடக்குமா?

ஏதோ தனிக்குடித்தனம் ஓரளவு சுதந்திரமே. இந்த வீட்டிற்கு நான்தான் தலைவி. மாமியார் பேச்சுகள் ஏறப் போவதில்லை. விருந்தாளி போல இருந்து விட்டுப் போகட்டும் என மனதுள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

கிராம, வாழ்க்கையையும் நகர வாழ்க்கையையும் ஒப்பிடும்போது இங்கு ஓரளவு சுதந்திரம் இருப்பதை அவளால் எளிதில் உணரமுடிந்தது. ஆனாலும் நுகர் பண்-த்தேவைகள், செலவுகள் அதிகரித்தே வருவதைக் கண்டாள். வேலைப்பளு மட்டும் குறைந்ததாகத் தெரிய வில்லை.

9

மாமனார், மாமியார் வந்து சேர்ந்தனர். ரெயில் பயணத்திலும் அந்தஸ்தைக்காட்ட கனத்த நீலநிற காஞ்சிப்பட்டு. கற்பகத்தையும் குழந்தைகளையும் அன்போடு அழைத்து கிராமத்தில் தயாரித்துவந்த இனிப்புப் பண்டங்களை மாமியார் வழங்கினார். கற்பகம் எதிர் பார்த்த ஆதிக்கக்குரலைக் காணவில்லை.

சங்கரன் ரயில்நிலையத்திலிருந்து அழைத்து வரும் போதே 'கற்பகம் ஊரில் வாழ்ந்தது போன்ற அடக்கமான பெண்ணில்லை. ரொம்ப மாறிவிட்டாள். வீட்டில் வீண் சண்டைகள் ஏற்படாமல் சமாளிக்கணும் அம்மா' என முன் அறிவிப்புக் கொடுத்திருப்பார் என கற்பகம் எண்ணிக் கொண்டாள்.

அந்த அமைதி மூன்று, நான்கு நாளே நிலைத்திருந்தது. பின்னர் சிறிது சிறிதாக முகிழத் தொடங்கியது.

பாத்திரங்களெல்லாம் அழுக்காயிருக்கிறது, காலையில் தேய்ப்பதில்லையா, வாரத்தில் இரண்டு தடவையாவது நிலத்தை ஒத்துவதில்லையா, கரப்பான் பூச்சிகூட நடமாடுது, சன்னல் துணிகளைத் துவைப்பதில்லையா, காய் கூட்டோடு ஒரு பொரியலும் பண்ணினால் என்ன என்றெல்லாம் குறைகள் தொடங்கின. குழந்தைகளைச் சரியாகக் கவனித்து வளர்க்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு வேறு.

கற்பகம் பொறுமையாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மாமியார் தானே முன் வந்து பாத்திரங்களைக் கழுவ ஆரம்பித்தபோது அவள் தடுக்கவில்லை. சிறுது சிறிதாக மாமியாரையும் வேலைகளில் ஈடுபடுத்தினாள்.

கற்பகம் மளிகைக் கடைக்கும் காய்கறி வாங்கவும் வெளியே செல்வதும் தெருவில் சென்று தண்ணீர் குடத்தை இடுப்பில் கமந்து வருவதும் மாமியாருக்குச் சிறிதும் பிடிக்க வில்லை என்பதை அவள் அறிவாள். அவள் கஷ்டப்படுகிறாள் என்றல்ல, தங்கள் அந்தஸ்து குறைகிறதே என்பதே மாமியாரின் கவலை.

“மல்லிகா நல்ல கெட்டிக்காரப் பெண். நான்தானே பார் த்து அனுப்பினேனே. அவளைத் தொடர்ந்து வைத்திருந்தால் எத்தனை உதவியாயிருக்கும்.”

மாமியார் மல்லிகா பிரச்சனைக்கு வந்தபோது கற்பகம் விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியவளானாள்.

“அதற்கென்ன அதை செய்கிறது. மூன்றாவது குழந்தையோடு வெளியே வேலைக்கும் போய் என்னால் உழைக்க முடியவில்லை. நான் மேலதிக வருமானமின்றி வீட்டில் நிற்கும்போது வேலைக்காரிக்கு சம்பளம், சாப்பாடு, உடுப்பு எல்லாம் போடக் கட்டி வருமா? அவருடைய வருமானத்தில் சிக்கனமாகக் குடும்பம் நடத்த வேண்டுமென்றால் வேறு என்ன செய்வது? ஏதோ சமாளிக்கிறேன்.”

“அப்படித் தேவைப்பட்டிருந்தால் நாங்களே அவளது சம்பளத்தைக் கொடுத்திருப்போமே.”

மாமியார் தமது தாராள மனப்பான்மையைத் தெரிவித்தார்.

“அதெல்லாம் நீங்க அவரோடு பேசியிருக்க வேண்டிய விஷயம்”.

கற்பகம் அதற்குமேலாக அந்த விஷயத்தைக் கிளப்பாது மழுப்பிவிட்டாள். மகனோடு பேசியும் மல்லிகாவை மீண்டும் வரவழைக்க முடியாது என்பதைக் கற்பகம் அறிவாள்.

சங்கரன் லீவு போட்டு அப்பாவை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஆபரேஷனுக்கு முதல் நாளே வைத்திய நிலையத்தில் அப்பாவை அனுமதித்தனர். துணைக்கு ஒருவர் அவருடன் தங்க வேண்டும் என்றனர். அம்மாவை அவருடன் தங்கச் செய்த போதும் சாப்பாடு எல்லாம் வீட்டிலிருந்தே எடுத்து வர வேண்டும். அங்கு வழங்கப்படும் சாப்பாடை அவர்கள் இருவரும் சாப்பிடத்

தயாராக இல்லை. கற்பகத்திற்கு இது வேறு தனி வேலையாக அமைந்தது. மூன்று வேளையும் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு டிபன் காரியரில் உணவு தயாரித்து சங்கரனிடம் வழங்க வேண்டும். ஒரு வேளை உணவை ஓட்டலில் வாங்கிக் கொடுக்கவும் அவன் தயாராக இல்லை. மாமனாரைப் பார்க்க கற்பமும் குழந்தைகளுடன் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றாள். மாமியார் அங்கும் காஞ்சிப்பட்டை விட்டுவிடவில்லை. கமலாவின் முழுச் சட்டை மாமியாருக்கும் பிடிக்கவில்லை.

“பாவாடை சட்டை இல்லையா?” என்று கேட்டாள்.

தாத்தாவின் ஒரு கண் மூடப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து பையனும் ஒரு கண்ணை கையால் மூடிக்கொண்டு தாத்தாவைப் பார்த்துப் பேசினான்.

நல்ல வேளை. மூன்று நாட்கள் மட்டுமே.

ஆபரேஷன் முடித்து வீட்டிற்கு வந்து விட்டனர். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து புறப்படும் வேளை டாக்டருக்கு தந்த பணம், நார்க்களுக்கு கொடுத்த பரிசுகள் பற்றியும் மாமனார் மாமியார் மகன் மூவரும் சேர்ந்து பேசிக் கொண்டனர். அவளது சேவைகளுக்கு நன்றியோ பாராட்டோ கிடையாது.

மாமா மட்டும் வந்து சொன்னார் :

“சமையலில் காரத்தைக் குறைக்கும்படி டாக்டர் சொன்னாரம்மா”

“நல்லது மாமா...”

மாமியார், ‘அளவுக்கு அதிகமாக அனுப்பிவிட்டாய். மீதியை கொட்டவேண்டி வந்தது’ என்று குறை கூறினார். குறைவாக அனுப்பி இருந்தால், வேண்டுமென்றே செய்

கிறாள் என்றும் குறை கூறியிருப்பாள். பரவாயில்லை என கற்பகம் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

பெற்றாருக்குத் தங்களது பிள்ளைகளிலும் பார்க்க பேரப்பிள்ளைகளில்தான் கூடிய பாசம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது என ஒரு பெரியவர் கிராமத்தில் கூறியது கற்பகத்தின் நினைவில் வந்தது. அதில் உண்மை இல்லாமலில்லை. பிள்ளைகளோடு மாமா, மாமியார் அன்பாகப் பழகி நேரம் போக்குவது கற்பகத்திற்கு ஓரளவு ஓய்வு தந்தது. அதே வேளை பாடம் படிக்காமல் பள்ளியில் குறை கூற தன் மேல் சங்கரன் பழிபோடுவான் என்பதும் அச்சம் தந்தது. பேரப்பிள்ளையை கட்டிலின் மேல் ஐட்டியுடன் தாத்தா தன் மடியில் உட்காரவைத்து அன்போடு தடவிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பாட்டியும் மூத்த பெண்ணுடன் பாலாடை சட்டையுடன் நிலத்திலே உட்கார்ந்தபடி பாட்டி பேத்தியின் முடியை வாரிக் கொண்டிருந்தாள். தோள் வரையே முடி. நீண்ட முடி வளர்க்க வேண்டும் எனவும் பாட்டி சொன்னாள். கமலா மௌனம் சாதித்தாள்.

பையன் திடீரெனத் தாத்தாவைக் கேட்டான்.

“தாத்தா நீங்க பாட்டியோடு சண்டை போடுவீங்களா?”

அவனது பேச்சு தாத்தாவையும் பாட்டியையும் தூக்கி வாரிப் போட்டது. மூத்தவள் வாயில் கையை வைத்து தம்பியைப் பார்த்தாள். தவறு என்று சமிக்கை செய்வது போலிருந்தது. அம்மா முன்னர் எச்சரித்தது அவள் நினைவில் வந்தது.

“ஏன்டா அப்படிக்கேட்கிறாய்?”

தாத்தா பெரிது படுத்தாமல் மென்மையாக கேட்டார்.

“அம்மாவும் அப்பாவும் சண்டை போடுவாங்க. தாத்தா கிட்டெ இருந்துதான் அப்பா பழகியிருப்பாரோ... அதுதான் கேட்டேன்...”

வயதுக்கு மேலாக அவன் பேசுவது போல தாத்தா எண்ணிக் கொண்டார். அவனை சாந்தப் படுத்த மீண்டும் முயன்றார்.

“அக்காவோடு நீ நேற்று சண்டை போட்டாயே. அதே போல சிலவேளை சண்டை போடுவோம். பிறகு ஒற்றுமை ஆகிவிடுவோம்.”

“நான் அடிச்சுப் போடுவேன். அவளும் திருப்பி அடிப்பாள். மயிரைப் பிடிச்சால் நானும் பிடிப்பேன். அப்படியா தாத்தா”

கூறியபடியே அக்காவைப் பார்த்தான். அவளது சமீக்கையைப் பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. தாத்தாவிற்கு மேலும் திண்டாட்டமாகி விட்டது.

“அப்படியெல்லாமில்லை. சும்மா வாய்ச் சண்டை மட்டும் போடுவோம். அவ்வளவே...”

“தாத்தா பொய் சொல்லுகிறார். அப்பா அம்மாவோடு சண்டை போட்டுப் பிறகு அடித்து விடுவார். அவருக்கு ஆர்காட்டிக் கொடுத்தது? பாட்டியும் அடிவாங்கியிருப்பா. அதுதான் பேசாமல் இருக்கிறா”

“சின்னப்பிள்ளை. என்னவெல்லாம் பேசுகிறான் பாருங்கோ”

பாட்டி தன் வியப்பையும் வெறுப்பையும் தெரிவித்தாள்.

“இல்லை பாட்டி. நானும் அக்காவும் சண்டை போட்டால் அக்கா திருப்பி அடித்து விடுவாள். பாட்டி நீங்களும் தாத்தாவை அடிப்பீர்களா?”

“அப்படியெல்லாம் இல்லை. இப்படியெல்லாம் நீ பேசக் கூடாதா?”

“பாட்டி அப்ப நீங்களும் தாத்தா கிட்டே அடிவாங்கினீங்க. திருப்பி அடிக்க மாட்டீங்க. அப்பிடித்தான். அம்மாவும் திருப்பி அடிக்கமாட்டாங்க. ஏன் பாட்டி...?”

“அது அப்படித்தான்டா. நீ இப்படியெல்லாம் பேச எங்கேயடா படிச்சாய். நீ இறங்கி அம்மா விட்டைப் போடா. அவள் தான் இப்படியெல்லாம் பேசக் கூடச் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பாள். பிள்ளை வளர்க்கத் தெரியாத மருமகள்.”

பாட்டியின் கோபத்தைக் கண்டு தாத்தாவின் மடியிலிருந்து அவன் இறங்கி மூஞ்சையை நீட்டியபடி பாட்டியைப் பார்த்தான்.

“ஏன் பாட்டி உங்களுக்கு உண்மையைச் சொன்னால் கோபம் வருகிறது. நான் உங்களோடு” என்று விரல்களை வெட்டியது மட்டுமல்ல நாக்கையும் காட்டியபடி அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

“பார்த்தீங்களா உங்க மருமகள் எப்படிப் பிள்ளை வளர்க்கிறாள் என்று”

மாமியார் தன்கணவரிடம் முறைப்பாடு வைத்தாள். அப்போதும் அவள் மனம் ஆறவில்லை.

“சுட்டிப்பயல். முளைக்க முன்னம் இப்படியெல்லாம் கேட்கிறானே” என தன் வியப்பையும் வார்த்தைகளில்

அளந்தாள். பையன் ஜட்டியுடன் திரிவதைப் பற்றி பாட்டி எவ்வித குறையும் காணவில்லை. கமலாவை பாவாடை சட்டை அணியும்படி வற்புறுத்தினாள். ஊருக்குச் சென்ற தும் தைப்பித்து அனுப்புவதாகவும் அவளின் முடியை வாறும் போதும் பாசம் காட்டிச் சொன்னாள்.

10

அன்று மாலை மாலதியும் மாதவனும் கற்பகத்திடம் வந்திருந்தனர். மாமா, மாமியாரின் வருகையாலும் இரண்டு வாரமாக மாலதி வீட்டுக்கு அவளால்போக முடியவில்லை. மகிழ்ச்சியோடு அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தாள்.

அறையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகள் இருவரும் அரவம் கேட்டு தயபங்கியடி வந்தனர். மாலதி அவர்களை அழைத்தாள். தான் வாங்கிவந்த பிஸ்கெட் பாக்கெட்டைக் கொடுத்தாள்.

“பார்த்துப் பல மாதமாகிவிட்டது. மறந்திருப்பார்கள்” என மாலதி சொன்னாள்.

“நான் மறக்கவில்லையே. நீங்க மாலதி மாமிதானே.”

“பரவாயில்லையே. இன்னும் மறக்காமலிருக்கிறாளே.”

மாலதி தன் வியப்பைக் கூறினாள்.

“நீங்கதானே முடிவளர்க்க வேணாம், இப்பவே நல்லாயிருக்கிறாய், தம்பியும் முடிவளர்த்தால்தான் நீயும் வளர்ப்பேன் என்று சொல்லு என்று முன்னர் சொன்னீங்களே.”

கமலா உற்சாகத்தோடு கூறினாள்.

“பரவாயில்லையே, கெட்டிக்காரி. அப்படியே இன்னும் முடிவளர்க்காமல் இருக்கிறாயே.”

மாலதி தன் பாராட்டைச் சொன்னாள்.

“அதுதான் அப்பாவிட்டைத் திட்டுவாங்குவாயே. இப்போது பாட்டி வந்த நாள் தொட்டு திட்டுறாவே.”

பையன் அக்காவின் பிரச்சனையை அவளுக்கே பளிச்செனச் சொல்வதாக அம்பலப்படுத்தினான்.

“நீயும் முடியை வளரவிடு. நானும் பிறகு வெட்டாமல் விட்டுவிடுவேன்.”

“நான் ஆம்பிளைப் பிள்ளை. ஏன் பெட்டைச்சி போல வளக்கணும். எங்காவது பையன்கள் வளர்க்கிறாங்களா, சொல்லு.”

மூத்தவளுக்குப் பையன் பதில் கூறினாள்.

சிறுவயதிலேயே ஆணாதிக்க குரலின் அழுத்தத்தைக்கேட்டு வியப்பைக் காட்டாது, ‘பார்த்தாயா உன் வீட்டிலேயே முரண்பாட்டை’ என்று மாலதி கற்பகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“இது அடிக்கடி இங்கே நடைபெறும் சண்டை. என் வீட்டுக்காரரும் பையன் பக்கமே நிற்பார்.”

கற்பகம் சாவதானமாகச் சொன்னாள்.

“சிறு வயதில் சமத்துவமாகப் போராடுவார்கள். வயதுவர சமூகத்தை எதிர்க்கும் துணிச்சலின்றி ஒட்டிப் போய்விடுவார்கள்.”

“அதுவே நடைமுறையாக இருக்கிறது.” என்று கூறியபடி காப்பிபோடக் கற்பகம் எழுந்தாள். அவளைத்

தொடர்ந்து 'நீங்க பேசிக்கொண்டிருங்கள்' என மாதவனைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு மாலதியும் அடுப்பங்கரைப் பக்கம் சென்றாள்.

பாலை அடுப்பில் வைத்து அடுப்பை மூட்டியதும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

“எப்படி மாமியாரோடு பிரச்சனையில்லாமல் சமாளிக்கிறாயா?”

“நான் எதிர்பார்த்தளவு நிலமைமோசமில்லை. பிள்ளைவளர்ப்புச் சரியில்லை. சிக்கனமில்லை' என்ற குரல்கள் மறைமுகமாகச் கேட்கிறேன். ஒரே வேலைப்பளு. அதனால்தானக்கா உங்களைக்கூட எட்டிப் பார்க்க முடியவில்லை. வீட்டில் அடைபட்டுக்கிடக்க வேண்டியிருக்கிறது.”

கற்பகம் தன் நிலைமையைச் சுருக்கமாக விளக்கினாள்.

“பரவாயில்லையே, இன்னும் இரண்டு வாரம் தானே. ஒரு மாதிரி சாமளித்துவிடு. மாமியார் வீட்டுவேலைகளில் ஏதாவது உதவுகிறாரா?”

“நானே நயமாகப்பேசி முடிந்த வரை வேலை வாங்கப் பார்க்கிறேன். 'மாமி உங்க சமையலையும் காய் கூட்டையும்தான் நாள்தோறும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார், கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணுங்க' என்றால் சிறிது உற்சாகத்தோடு உதவுவா”

“கெட்டிக்காரி, அப்படித்தான் செய்யவேண்டும்.”

இருவரும் சிரித்துக் கொண்டனர். காப்பியோடு கற்பகம் ஹோலுக்கு வந்தபோது கமலாவும் பையனும் மாதவனுடன் சிரத்தையோடு பேசிக் கொண்டிருந்தனர். கற்பகம்

காப்பியை மாதவனிடம் தந்துவிட்டு மீண்டும் அடுப்பங் கரைக்குச் சென்றாள்.

“ஸ்கூலில் மிஸ் படி, படி என்று அடிக்கிறாங்கள். இங்கேவந்தால் அம்மாவும் அப்பாவும் படி, படி என்று உயிரை வாங்கிறாங்கள். பாட்டியோடு பேசினால் ‘என்னை வளர்த்தது சரியில்லை’ என்று அம்மாவை திட்டுறாங்கள் எங்காவது ஓடிவிடலாமோ என்று நினைக்கிறேன்.”

பையன் தொய்வானகுரலில் மாதவனிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். மாதவன் அவனது பேச்சைக் கேட்டுத் திகைப்படைந்தான்.

“எங்கே ஓடப்போகிறாய்?”

மாதவன் அவனது மனதை அறிய கேட்டான்.

“ஸ்கூலாலை வாற இடத்திலை தெருப் பசங்களெல் லாம் தெருவிலே பந்தடிக்கிறாங்களே. அவங்களோடை விளையாட.”

சுதந்திரம் தேடும் பையனை மாதவன் எண்ணிப் பார்த்தான்.

“அப்படியெல்லாம் ஓடிவிடாதே. அம்மா, அப்பா, அக்கா எல்லாம் அழுவாங்களே.”

மாதவன் சமாதானப்படுத்தினான்.

“அப்ப அவங்க ஏன் என்னைத் திட்டவேணும்? அடிக்க வேணும்? பாட்டி கூட இப்ப என்னைத் திட்டினாங்களே.”

பையன் சோர்வோடு சொன்னான்.

“உன்னை நல்ல பிள்ளையாய் திருத்துவதற்குத்தான் அப்படிச் செய்கிறாங்கள்.”

“இல்லை பொய். அப்படின்னா என்னை அணைத்து, கொஞ்சி சொல்லலாமே. ஏன் அடிக்கவேணும்? நான் என்ன சொன்னாலும் அப்படிப் பேசக்கூடாது என்று சொல்லுறாங்க. என்ன செய்தாலும் தப்பு என்னுறாங்களே.”

அவன் தர்க்கரீதியாகப் பேசுவதை மாதவனால் எண்ணிப்பார்க்க முடிந்தது. சுதந்திர சிந்தனையோடு வளரும் பிள்ளையைப் பிற்போக்கான நடைமுறையிலுள்ள சமுதாயத் திற்கேற்ப சிறுவயதிலேயே பள்ளியிலும் வீட்டிலும் தட்டி, தண்டித்துச் சரிப்படுத்தும் காலகட்டத்தை மாதவனால் சிந்துத்துப்பார்க்க முடிந்தது. பள்ளிக் காலம் முடிந்து சமுதாயத்தில் வேலை தேடித்திரியத் தொடங்கியதும் இதே பணியை சட்டங்கள், பொலிசார், நீதிமன்றம், சிறைச்சாலைகள் நடைமுறைப்படுத்துகின்றன என எண்ணிக் கொண்டான்.

“நீ சின்னப் பையன் என்று அப்படித்தான் சொல்லுவாங்க. எதிர்த்துப் பேசு. சண்டைபோடு ஓடிவிடாதே...”

மாதவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது கற்பகமும் மாலதியும் ஹாலுக்கு வந்தனர். அவர்களது பேச்சு தடைப்பட்டது.

“எனக்குக் காப்பி” என்றான் பையன்.

“உள்ளேபோய் எடுத்துக் குடி.”

கற்பகம் கூறியபடியே ஒரு புத்தகத்தைத் தருவதற்காகத் தன் அறைக்குள் மாலதியை அழைத்துச் சென்றாள். அங்கு குழந்தை தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. மேசைமேல் சில பிரபல மாதர்சஞ்சிகைகளை மாலதி கண்டாள்.

“இவையெல்லாம் வாங்கிப் படிக்கிறாயா?”

“வாங்குவதில்லை. இவரது ஆபீஸில் லைப்ரரிக்கு வாங்குகிறார்களாம். அங்கு பெண்களும் வேலை செய்கிறார்கள் தானே. அவர்களுக்காகவும் வாங்குபவற்றை இங்கு எனக்காக எடுத்து வருவார்.”

கற்பகம் சாவதானமாகச் சொன்னாள்.

“ஆமாம். நடுத்தர வகுப்புப் பெண்களுக்கு, மனைவியருக்காகவே இவர்கள் அழகாக இச் சஞ்சிகைகளை வெளியிடுகிறார்கள். அழகாயிருப்பது எப்படி, கணவனைக் கவரும் வழிகள், நல்ல சமையல் முறைகள், வீட்டை அழகாக வைப்பது எப்படி, தையல் வேலை, பட்டுச் சேலைகள், அழகாக ஜாக்கெட்டுகள் தைப்பது, அழகு சாதனங்கள் பற்றியெல்லாம் தொடர்ந்து எழுதுவார்களே. இவற்றில் வெளிவரும் விளம்பரங்கள் யாவும் இவற்றின் விற்பனையை ஒட்டியே இருக்குமே. அழகு சாதனங்கள் என்ற தொழிலில் முதலாளிகளால் கோடிக்கணக்காகப் பணம் திரட்ட பெண்கள் தான் கிடைத்திருக்கிறார்கள்...”

அப்பத்திரிகை சஞ்சிகைகள் மேல் தனக்கிருந்த வெறுப்புணர்ச்சியை மாலதி வெளிப்படுத்தினாள்.

“தெரியுமே, இவற்றை எல்லாம் எனக்கு இவர் ஒழுங்காக எடுத்து வருவார்.”

கற்பகம் சொன்னாள்.

“பின்னர் இவற்றை வாங்கி அழகுபடுத்த தன் உழைப்பையெல்லாம் வீணாக்குகிறாய் என்றும் திட்டுவாரே, பட்டுச் சேலைகளுக்கும் அழகு சாதனங்களுக்கும் பெண்கள் வாழ்கிறார்கள், ஊதாரிகள், ஆடம்பரப் பிரியர்கள் என்றெல்லாம் திட்டிக்கொண்டே இருப்பார்கள்”.

“இவையெல்லாம் எங்கள் வீட்டிலேயே நடக்கும் அர்ச்சனைகளே...”

கற்பகம் ஆமோதித்தாள்.

“இவை ஒரு புறம் இருக்க பெண் என்றால் நோன்பு, மதவழிபாடு, ‘சிலிமாக’ உடம்பை வைத்திருப்பது என்பவை பற்றி மட்டுமல்ல பணிவாக, அன்பாக, ஆதரவாக எதிர்த்துப் பேசாமல் ஒற்றுமையாக நட்பாகப் புருஷனுடனும் பிறருடனும் பழக வேண்டியவர் எனவும் போதிப்பர். பெண்களின் வேலைப்பளு, கர்ப்பம், நோய், துன்பம், குடும்பத்தாலும் கணவராலும் பெரியவர்களாலும் எவ்வாறு அடக்கி ஒடுக்கப்படுகின்றனர் என்றெல்லாம் எழுத மாட்டார்கள். பெண்களை மேலும் மேலும் அடிமையாக்கும் ஆணாதிக்க சமூகத்திற்கு இப்பத்திரிகைகளும் சேவை செய்வதே ஆத்திரமூட்டுவதாக உள்ளது.”

மாலதி தானும் ஒரு பத்திரிகை நிலையத்தில் பணிபுரிவதை மறந்தே திட்டித் தீர்த்தாள். அங்கும் ஆணாதிக்கம் நிலவுவதும் அவளது பேச்சின் அடிப்படைக் காரணமாக இருக்கவேண்டும்.

இருவரும் மீண்டும் ஹாலுக்கு வந்தனர். மூத்தவளும் பையனும் மாதவனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பையன் மாதவன் மடியில்.

சங்கரன் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. மாமா, மாமி யாரைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாம் என மாலதி நினைவூட்டினாள்.

மாலதி அறைக்குள் சென்று மாமா, மாமியாரை அழைத்து வந்து தன் தோழியையும் கணவரையும் அறிமுகப்

படுத்தினாள். தன் வேலையைக் கவனிக்க அடுப்பங்கரைப் பக்கம் சென்றாள்.

மாலதியின் அடிகொடியாவையும் விசாரித்தறிவதிலேயே மாமியார் ஆர்வமாக இருந்தாள்.

மாமா தன் ஆபரேசன் பற்றியும் கட்டுப்பாடுகள் பற்றியும் தெரிவித்தார். தலைக்கு மூன்றுமாதம் முழுக வேண்டாம் என்கிறார்கள் என்று குறைபட்டுக் கொண்டார். மீண்டும் ஒருதடவை சில வாரங்கள் கழித்து வந்து கண் பரிசோதித்து கண்ணாடி பெறவேண்டும் என விளக்கினார்.

“அடுத்த கண் எப்படி?”

மாதவன் கேட்டான்.

“பரவாயில்லை. கட்டராக் முழுமையாக வளரவில்லை என்று சொன்னார்கள். எப்படியும் அடுத்த ஆண்டில் மற்றக் கண்ணும் ஆபரேசன் செய்தே தீரவேண்டும்” என்று குறைபட்டார் மாமா. வெள்ளை வேஷ்டி, முதுகை முடி வெள்ளைத்துண்டு,

மாலதிக்கு தொடர்ந்து பிரச்சனைகள் இருக்கும் என மாதவனும் மாலதியும் எண்ணிக் கொண்டனர்.

“கலியாணமாகி இத்தனை வருஷம் இன்னும் குழந்தை ஒன்றும் இல்லையா”?

மாமி வியப்போடு கேட்டாள்.

“இரண்டுபேருமே வேலைக்குப் போகிறோம். குழந்தையைப் பெறுவதோடு, வளர்த்தெடுக்கவும் வேண்டுமல்லவா? இங்கே தானே கற்பகம் படும் கஷ்டத்தையும் பார்க்கிறோமே...”

மாமியாருக்கு கற்பகத்தின் கஷ்டத்தையும் சுட்டிக் காட்டுவதாகச் சொன்னாள்.

மாமியார் விட்டு விடவில்லை. தான் வீட்டு வேலைக் காக அனுப்பிய மல்லிகாவை வீட்டுக்குக் கற்பகம் அனுப்பி விட்டதைக் குறையாகச் சொல்லி மருமகளே வேலைப் பளுவை தேடிக் கொண்டதாக குற்றம் சுமத்தினாள். பின்னர் “எப்படியும் வாரிசுக்கு ஒன்றாவது உங்களுக்கு இருக்க வேணுமே” என மாமியார் இழுத்தாள்.

‘இவருக்குத்தானே சொத்து எதுவுமில்லையே’ என்று சொல்ல எண்ணிய மாலதி, மாமியாருக்குப் புரியாத பதிலை ஏன் சொல்லுவான் என நினைத்து சமரசப் படுத்தும் விதமாகப் பதிலளித்தாள்.

“அடுத்தவருஷம்வரை பார்க்கலாம் என்று சொல்லி யிருக்கிறேன்.”

ஒரு பெண்ணின் வாயிலிருந்து இத்தகைய வார்த்தை வருவதே மாமியாருக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது.

“இப்போதெல்லாம் முதல் கர்ப்பத்தையே கலைத்து விடுகிறார்களாம். எத்தனை பாவம்?”

மாமியார் பரிதாபத்தோடு சொன்னாள்.

“சில இடங்களில் பிறந்த பெண் குழந்தையையே கொன்றுவிடுகிறார்களே.”

மாமியாரின் பதிலை எதிர்பார்க்காமலே மாலதி எழுந்தாள். மாதவனும் எழுந்து விடைபெற்றான் பையனும் பெண்ணும் வாசல்வரை ஓடிவந்தனர். பையன் மாதவன் கையைப்பிடித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

“மாமா இனி எப்போது வருவீங்க?”

அவ்வேளை சங்கரன் வந்து சேர்ந்தான். மற்றொரு தடவை வருவதாக மாதவன் சமாதானம் கூறினான். சங்கரனுக்கு மாலதியைப் பிடிக்காது என்பதைக் கற்பகம் அறிவாள். மாலதியின் தொடர்புதான் அவளைக் கெடுத்து வருகிறது என்பது சங்கரனின் கருத்து.

II

மீரமியாரும் மாமாவும் கிராமத்திற்குத் திரும்பிய பின்னர் மாலதியிடம் கற்பகம் வந்திருந்தாள். அவர்கள் அங்குதங்கிய காலத்தில் தன் வேலைப் பளுமட்டுமல்ல டென்ஷன் பற்றியும் விபரமாகக்கூறி தன்மனதை ஆற்ற முயன்றாள், ஏதோ ஒரு பெரிய சமையிலிருந்து விடுபட்டது போன்ற உணர்வு.

“அக்கா நீங்க ஒரு குழந்தையைக்கூடப் பெற்று வளர்த்துப் பார்த்ததில்லை. ஒவ்வொரு குழந்தையும் உங்கவேலை நேரத்தையும் டென்ஷனையும் கூட்டிக் கொண்டே போகும். சாப்பாடுமட்டுமல்ல தோய்க்கும் உடைகள் கூடக் கூடிவிடும். காலையில் பிள்ளைகளைக் கவனித்து சாப்பாடுதந்து, நாள்தோறும் கழுவித்தேய்ந்த யூனிபோம் போட்டு பள்ளிக்கு நேரத்திற்கு அனுப்புவதிலேயே உயிர்போய்விடுகிறது. மாலையில் வந்தால் சண்டை, டியூஷன். அப்பப்பா. இதற்குள் பிள்ளைகளைச் சரியாய் வளர்க்கேல்லை என்று மாமியாரும் சங்கரனும் முறைப்பாடு.”

“இந்தப் பிள்ளை அமைதியான குழந்தை போலிருக்கிறது.”

மடியில் மாலதிவைத்து பிஸ்கெட் கொடுத்த பெண்ணைக் காட்டிச் சொன்னாள்.

“இதையும் அடுத்த ஆண்டு வரையில் நர்ஸரிக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று அவர் சொன்னார். அதுவேறையிரச்சனை. கூட்டிக்கொண்டு போவது, பின்னர் அழைத்து வருவது. பிள்ளைகள் நர்ஸரிக்கோ, ஸ்கூலுக்கோ போகவே விரும்புவதில்லை. நாமதான் கண்டிப்பாக அழ, அழ அனுப்பவேண்டி இருக்கிறது.”

“ஆமாம், இதுமற்றொரு மென்ரல் குறுவல்டி, மூளைக்கொடுமை, அடிப்பது உடலை மட்டுமே பாதிக்கும். போட்டா போட்டிச் சமூகத்தில் ஓடுவதற்குப் பிள்ளைகளைத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.”

மாலதி போட்டிச் சமூகம் பற்றிச் சொன்னாள்.

“எனக்கு இப்படியெல்லாம் வற்புறுத்தி நர்ஸரிக்கு அனுப்புவதே விருப்பமில்லை. அவர்விடுவாரா? ஆணாதிக்கம் என்பீர்களே. அவரே எல்லாவற்றையும் தீர்மானிப்பார், நாம அடிமைகள். அவர்களது ஆணைகளை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.”

தன் துன்பத்தின் காரணத்தை ஓரளவு உணர்ந்தவள் போலக் கூறினாள். மாலதிக்கும் அவளின் கூற்று பிடித்துக் கொண்டது.

“கற்பகம் உன்னைக்கேட்க வேணுமென்றிருந்தேன். அன்று மாமியாருடன் பேசும்போது நீ உள்ளே போய் விட்டாய். உன் வேலைத் தொல்லையைப் பற்றி நான் மறைமுகமாகச் சொன்னபோது, தான் உனக்கு உதவிக்காக அனுப்பிய மல்லிகாவை நீயே அனுப்பிவிட்டாய் என்று மறைமுகமாக உன்மேல் குறைகூறி சமரசம் பேசினாள்.”

மாலதி தயக்கத்துடனேயே சொன்னாள்.

“ஓ அதையும் சொல்லிவிட்டாவா, என்னிடமும் இதே குற்றம் சுமத்தினா, நான் எங்களுடைய வருமானம், வேலைக்காரியின் சம்பளம், சாப்பாடு, பிள்ளைகளை நேரடியாகக் கவனிப்பவற்றை மட்டும் விபரமாகக் கூறி மாமியாரின் வாயை அடைத்தேன். உங்களிடமும் பிரச்சாரம் செய்தாவா. நல்ல வேடிக்கையே.”

கற்பகம் குறுகுறுத்த மனதோடு சொன்னாள்.

“ஒருவரும் காரணமில்லாமல் வேலைச்சுமையையும் பொறுப்பையும் தானே தேடிக்கொள்வதில்லை என்பதை நானும் அறிவேன். அதுதான் சும்மாகேட்டேன்.”

மாலதி அவளின் கூற்றிலிருந்த யதார்த்த நிலைமையை ஏற்றுக்கொள்வதாகவே பதிலளித்தாள்.

“அக்கா, ஒருமனைவிக்கும் வேலைக் காரிக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடுபற்றி முன்னர் ஒருதடவை நான்கேட்ட போது நீங்க சொன்னதை நான் இன்னும் மறக்கவில்லை. வேலைக்காரிக்கு உழைப்புக்காக சோறு, சேலையோடு ஏதோ கூலியும் கிடைக்கிறது. எந்த வேளையும் அவள் விரும்பினால் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி வேறு இடத்தில் வேலை தேடலாம். வீட்டிலிருந்து அனுப்பிவிட்டாலும் கதந்திரமாக வெளியே போய்விடலாம். ஆனால் மனைவியால் அப்படிச் சுதந்திரமாகப் போய்விடமுடியாது. கூலியே இல்லாத அடிமை. அத்தோடு சட்டம், சமூகம், குடும்பம், குழந்தைகள், சமூக அந்தஸ்து எல்லாமே விலங்குகளாக அடிமைப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கும்...”

“பரவாயில்லையே இதெல்லாம் நினைவில் வைத்திருக்கிறாயா. அவ்வளவு தான் மனைவி பற்றிச் சொன்னேனா. மனைவி ஏன் அடிமைப்பட்டாள் என்றும் சொல்லியிருப்பேனே...”

மாலதி அவளை மேலும் கிண்டினாள்.

“ஆமாம். பாதுகாப்பு, சமூக அந்தஸ்து, பாலின்பத் திற்காகவுமே மனைவி என்ற அடிமை நிலையை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறாள். இது வேலைக்காரி என்ற கூலி அடிமை என்பதிலும் குறைந்த அடிமை நிலை என்பது முற்றும் உண்மை. அனுபவபூர்வமாகக் காணுகிறேனே...?”

மாலதியின் முன்னைய கூற்றையும் கருத்தையும் நிரூபிப்பது போலக் கற்பகம் கூறினாள்.

“நீ இத்தனை பழகி நேர்மையோடு மனச்சுத்தியாய் என்னுடன் மனந்திறந்து பேசுவதால் இரண்டு விஷயம் பற்றிக் கேட்கிறேன். கோபிக்கக்கூடாது”.

“என்னக்கா நீங்ககூட இப்பச் சொல்லுறீங்க. ஒன்றல்ல பத்தும் நீங்க கேட்கலாம். நான் உண்மையாகச் சொல்லுவேன்...”

“அவருக்கு குடிப்பழக்கம் ஏதாவதுண்டா?”

“அப்படி அடிக்கடி ஆக இல்லை. எப்போதாவது பார்டிகளுக்குப் போனால் மட்டுமே. அதனால் பிரச்சனை இல்லை.”

“பலர் குடியால் மட்டுமே வீடுகளில் வீண் சண்டை என்று தவறாக நினைக்கிறார்கள். அது தவறு. ஆண்கள் மட்டும் குடிப்பது ஆணாதிக்கத்தின் ஒரு தன்மை மட்டுமே”

“அது சரியக்கா”— கற்பகம் ஒப்புக் கொண்டாள்.

“அடுத்து, உங்கள் தாம்பத்திய வாழ்வில் ஏதாவது குறை இருக்கிறதா?”

மாலதி தயக்கத்தோடு கேட்டாள்.

“இதையும் கேட்கவா அக்கா இத்தனை தயக்கம். அது அவருடைய பொழுதுபோக்குத் தேவை, விருப்பத்திற்கேற்ப தானே நடக்கிறது. நான் மறுப்பதில்லை. நமக்கு பிராய்டு கூறியதுபோல மஸோசிசமே. அவர்களுக்கு நாம் ரிச்சவ்வில், எவ்வேளையும் தயார்நிலையில் அத்தோடு குழந்தைகள், பொறுப்புகள், வேலைகள் யாவும் நமக்குத் தானே. அக்கா உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். முதற்கர்ப்பத்தோடு செக்ஸில் ஆர்வமேயில்லையக்கா. அவரே தன் பொழுதுபோக்கிற்காக வந்து கிண்டி தூண்டுவார். பின்னர் நாங்களும் எங்களை மறந்துவிடுகிறோம்”.

“அது உண்மைதான்! பெண்களைத் தாங்கள் திருப்திப் படுத்திவிட்டதாக அவர்கள் எண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். இன்பவெறி அடங்கியதும் கர்ப்பப் பயம் எல்லாப் பெண்களுக்கும் இருக்கவே செய்யும்”.

“கர்ப்பம், மகப்பேறு, பொறுப்புகள் நமக்குத்தானே, வேலைக்காரி போல சுதந்திரமாக ஓடிவிட முடியாது”.

கற்பகத்தின் கூற்றிலுள்ள உண்மையை மாலதியால் காணமுடிந்தது மட்டுமல்ல சுதந்திரம் பற்றியும் அவளே கூறுவதை எண்ணி உள்ளூற மகிழ்ந்தாள். தன்னுடைய நிலை வேலைக்காரியின் நிலையிலும் குறைந்த நிலையிலுள்ளது என ஒரு மனைவி ஒப்புக் கொள்வது எவருக்கும் விசித்திரமாகவே தோன்றும். பயங்கரமான உண்மை, அதையும் கற்பகம் பொதுமைப்படுத்தி நமக்கு எனப் பெண்ணினத்தைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசுவது மேலும் ஆச்சரியப்படவேண்டியதே என மாலதி எண்ணிக் கொண்டாள். ஆணுக்குப் பெண்கள் பொழுதுபோக்கு, வேலையும் குறைவு. பெண்ணுக்கு முழுநேர வேலையுடன் இந்தத் தொல்லையும் வேதனையும் வேறு.

“நீ சொல்வது யாவும் உண்மை என்பதை நான் முற்று முழுதாக ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். அதுபோக மாமியாரின் பேச்சைக் கேட்டால் மல்லிகாவின் சம்பளத்தைக் கூட தாங்களே கொடுத்திருக்க முடியும். நீயே விரட்டி விட்டு வேலைச்சுமையை சுமந்துக் கொண்டிருக்கிறாய், மற்றவர்களின் அநுதாபத்தை பெறப் பார்க்கிறாய் என்பதுபோல இருந்தது. அதனால்தான் சங்கரன் கூட உனக்காக இரக்கம் காட்டுவதில்லை எனவும் மாமியாரின் பேச்சுத் தொனித்தது.”

மாமியாரதும், சங்கரனதும் பக்கம் சார்ந்த நியாயத்தை மாலதி அவள் முன் வைத்தாள்.

“என்ன செய்வது அக்கா? என்னுடைய நிலையை மாமியாருக்கோ, மற்றவர்க்கோ கூற முடியாத நிலை. சங்கரனுக்கு ஏன் மல்லிகாவை அனுப்பிவிட்டு என் வேலையையும் விட்டு இத்தனை தொல்லையும் நான் ஏற்றுக் கொண்டேன் என்பது நல்லாய் தெரியும். நான் மாமியார்கிட்டேயோ மற்றவர்கள்கிட்டேயோ முறையிட மாட்டேன் என்றும் தெரியும்; உங்களுக்குக் கூட கூறுவதற்கு வெட்கப் பட்டு நானே என் துன்பத்தைச் சுமந்தேன்...”

அதற்குமேல் கற்பகத்தால் பேசமுடியாது அவளது நெஞ்சு அடைத்துக் கொண்டது. மாலதி இந்தப் பேச்சை தவறாக எடுத்ததாக வருந்தினாள். மாலதி எழுந்து அவளது முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தாள், கற்பகம் முந்தானைச் சேலையால் சிறிதுநேரம் வாயை மூடிப் பின்னர் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“நீ தயங்காமல் சொல்லு. நான் எவருக்கும் சொல்லப் போவதில்லை...”

மாலதி கூறிக் கொண்டே சிறிதுநேரம் அவளை ஆற விட்டு சமையலறைப் பக்கம் சென்று காப்பி போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். கற்பகம் தன் பொங்கிவந்த துன்பத்தை ஆற்ற குழந்தையைத் தூக்கி மடியில் வைத்து கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள்.

கற்பகம் காப்பியை வாங்கி ஒருமிடறு பருகி நெஞ்சை நனைத்துக் கொண்டாள். மாலதி அவளது தொடர்ந்த பேச்சை எதிர்பார்ப்பதுபோல எதிரே நெருங்கி உட்கார்ந்தாள்.

“வீட்டிலே ஒரு சைக்கோ யுத்தமே சிறிது சிறிதாக ஆரம்பித்தது. அவர் மல்லிகாவோடு தொடர்பு வைத்திருப்பதை என்னால் ஆரம்பத்தில் ஓரளவு ஊகிக்க முடிந்தது. வீண் சந்தேகம் என்று கூட ஆரம்பத்தில் எண்ணினேன். அவரது இரட்டைவேடம் வேடிக்கையாயிருந்தது. அவர் என் முன்னால் அவளைக் கண்டித்து, வேலை வாங்குவதுபோல் காட்டிக் கொண்டார். ஆனால் அவர் இல்லாதபோது அவள் வீட்டில் அதிக உரிமை பெற்றவளாக பேச்சில் மட்டுமல்ல செயலிலும் காட்டத் தொடங்கினாள்”.

“நீ ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லையா?”

“என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. வாய் விட்டுப் பேசினால் என் ஆத்திரத்தைக் காட்ட முடியுமே தவிர வென்றுவிடமுடியாது. தடுத்துவிடமுடியாது என்பது தெரியும். பயனில்லாத சண்டையை வளர்க்க விரும்பாமல் என்னுள்ளேயே புகைந்து கொண்டிருந்தேன் நான் வேலைக்குச் செல்வதும் பொருளாதாரம் மட்டுமல்ல அவரது மேலதிக இன்பத்திற்கும் வாய்ப்பாக இருந்தது. வேலை நேரங்களிலும் மாற்றம். அவர் விரும்பியபடி லீவு

போடமுடியும். என்னால் முடியாது. அதற்கும் மேலாக என்னை மேலும் அடிமைப்படுத்த நான் சிறிதும் விரும்பாதபோதும் இந்தக் குழந்தையையும் தந்தார். கர்ப்பத்தைக் கரைத்துவிடுவோம், இது மற்றொரு பெண் குழந்தையாகலாம் எனவும் மன்றாடினேன். அவர் விடுவதாக இல்லை பெண் என்றாலும் நான் சீதனம் கொடுப்பேனடி என்றார்...”

“பிரசவத்திற்கு ஊருக்குப் போனாயா?”

மாலதி ஆர்வத்தோடு கேட்டாள்.

“என்னிடம் சேலிங்கிலும் பணமிருக்கிறது. ஆபிஸிலும் தருவார்கள். இங்கேயே நர்ஸிங்ஹோமுக்குப் போகலாம் என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். ஏதாவது நடந்தாலும் என்னால் பொறுப்பேற்க முடியாது. தேவையானால் மாமாவிற்கு பணம் அனுப்புவேன், ஊருக்குப்போ என்று அடம் பிடித்து அனுப்பினார். பெண் குழந்தை என்றதும் பின்னர் பணமும் அனுப்பவில்லை...”

கற்பகம் தன் ஏமாற்றங்களை விம்மலோடு சொன்னாள்.

“அவருடைய தேவைகள், சேவைகளுக்கெல்லாம் வீட்டில் மல்லிகா இருந்தாள். அப்படித் தானே...”

ஆமக்கா. குழந்தைகளையும் அவளே கவனித்துக் கொண்டாள். வீட்டிலே சண்டை, சச்சரவு எதுவுமில்லை என மூத்தவள் பின்னர் சொன்னாள்...”

“எப்படி மல்லிகா அழகாக இருப்பாளா...? “ மாலதி கேட்டாள்

“அப்படியெல்லாமில்லை. என்னைவிட பாவாடை தாவணியோடு வந்தவள், ரொம்ப இளமையாயிருந்தாள்..

ஆண்கள் எல்லாம் செக்ஸில் அழகென்ன, அந்தஸ்து, நிறம் சாதி, வயது எதையுமே பார்க்க மாட்டார்கள். எய்ட்ஸ் நோய்க்கு அஞ்சி சிறு பிள்ளை விபசாரம் அதிகரித்து வருவதாக எய்ட்ஸ் செய்தி படித்தேன்.”

“அது உண்மை தான். வெள்ளைக்காரர் கூட விரும்பிய படி நீகிரோ அடிமைகளைத் தங்கள் இஷ்டம் போல பயன்படுத்துவார்கள், ஆனால் வெள்ளைக் காரப் பெண்கள் நீகிரோக்களுடன் பாலுறவு கொண்டால் முன்னரெல்லாம் இருவரையுமே தண்டிப்பதென்ன கொலையே செய்துவிடுவார்கள். வெள்ளையரைப் பொறுத்தவரை இருவருமே அடிமைகளே...”

“இங்கே சாதியில் கூட அப்படி நடக்கிறதே. உயர் சாதிப் பெண்ணும் அடிமை. சாதியில் குறைந்தவரும் உயர் சாதியினருக்கு அடிமை...”

கற்பகமும் கிராமங்களில் கண்ட, கேள்விப்பட்ட அனுபவங்களை நினைவு கூர்ந்து சொன்னாள்.

“எல்லாவற்றிலும் கொடுமையானது கிராமப்புறங்களில் காதற்கொலைகள், பாலியற் கொலைகள். மனைவி சோரம் போனால் அவளது தலையை வெட்டிக் கொண்டு வீரபுருஷனாக போலிஸ் நிலையத்திற்குச் செல்லும் செய்திகளை நம்ம பத்திரிகையிலேயே அடிக்கடி காணலாமே...”

கதவு தட்டும் சத்தம்கேட்டு மாலதி வெளியே வந்து பார்த்தாள். புதிய சோப்பும், பவுடரும் அறிமுகப்படுத்தி விற்பனைக்கு வந்த பெண். அப்பெண்ணைச் சமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு வந்தாள்.

பெண் குழந்தை மூலையிலிருந்து ஒரு புத்தகத்தை விரித்துக் கொண்டிருந்தது. கற்பகம் அடுப்பங்கரை சென்று

தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்து விட்டு வந்தாள். ஓரளவு ஆறு தலும் அமைதியும் பெற்ற நிலையை அவளது முகம் பிரதிபலித்தது.

“இந்தக் குழந்தையோடு வீட்டுக்கு வந்தாயா...?”
பிறகு என்ன நடந்தது...?”

மாலதி கேட்டாள்.

“உண்மையாக அக்கா, உங்களோடு பழகிப் பேசிய அனுபவமோ தெரியவில்லை. மல்லிகாமேல் மற்றப் பெண்களுக்கு ஏற்படும் கோபம் போல எனக்கு ஏற்படவில்லை. அவளுக்குக் கிடைத்த சுதந்திரத்தைப் பார்த்துப் பொறாமை ப்பட்டேன். வீட்டுக்குள்ளே அவருக்குக் கிடைத்த உரிமை, உழைப்புக்குக் கூலி, உணவு, உடை, பாதுகாப்பு, பாலின்பம் யாவும் கிடைத்தது. மனைவி என்ற சமூக அந்தஸ்து ஒன்று தான் இல்லை. அந்த ஒன்றிற்காக நான் அடிமை மனைவியாக உழைத்து, அடிவாங்கி, பிள்ளைகள் பெற்று வளர்க்க வேண்டும். நாள்தோறும் டென்ஷன் சண்டை வேறு, ...”

“பரவாயில்லையே. சுதந்திரம் பற்றிய மற்றபெண்களுக்கு ஏற்படாத உணர்வு உனக்கு ஏற்பட்டதே முன்னேற்றம் தான்...” மாலதி பாராட்டினாள்.

“ஆனாலும் குடும்பம் என்ற சிறையில் அவரது சுதந்திரம், அந்தஸ்துக்கும் எல்லை இருக்கிறது என்பதை அவர் உணராமலே இருந்தார். அவருக்கு இவற்றை ஓரளவு தெரியும். வேலையை நான் விட்டது தவறு என நீங்க அடிக்கடி சொல்லும் போதெல்லாம் நான் பதிலே கூறாமலிருந்தேனே, சரியா, தவறா என என் மனமும்

போராடிக் கொண்டே இருந்தது? மல்லிகாவை அகற்ற எனக்கு ஒரே வழிதான் இருந்தது. வேலையை விட்டு விடுவது என்பதுதான்...”

“இது சிக்கலான பிரச்சனை தான்...”

மாலதி சொன்னாள்.

“வேலையை விட்டு விட்டு குழந்தைகளைப் பார்க்க வேண்டும். நானே வீட்டு வேலையைப் பார்ப்பேன். மல்லிகாவிற்கும் சம்பளம், சோறு, சேலை கொடுக்கக் கட்டி வராது. அவள் போகட்டும் என்ற நிலைப்பாட்டை வைத்தேன். சில நாள் ஒரே சண்டை. ‘சந்தேகப் பிராணி’ என அடித்தார். வீட்டிலே கண்ட நிரோத்தைக் காட்டினேன். இனிமேல் குழந்தை வேண்டாம் என்பதற்காகவே வாங்கினேன் என்றார். நான் அம்மாவை அழைத்து இங்கேயே குழந்தைகளை வளர்ப்பேன். நீங்க வேறு வீடு பார்த்து மல்லிகாவைக் கொண்டு சமைத்துக் கொள்ளலாம் என்றேன். நீ உன் கள்ளக் காதலனைக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கப் போறாயா? இப்படியெல்லாம் வழக்கமாக வீடுகளில் நடைபெறும் வாய்ச்சண்டைகள் கூட நடைபெற்றன. அவரால் குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தை உடைத்து தன் அந்தஸ்தைக் குறைக்க மாட்டார் என்பதை அறிவேன். ஆனாலும் நானும் குடும்பத்தை உடைக்கத் தயாராயிருந்தேன்...”

“குழந்தைகளால் கிட்டப்போகும் சொத்துரிமையும் சமூக அந்தஸ்தை இழப்பதும் அவருக்கு அச்சமுட்டியிருக்கும் என்பது உண்மைதான்...”

மாலதி கற்பகத்தின் துணிச்சலை உள்ளூர்ப் பாராட்டிக் கொண்டாள்.

“இரண்டு மூன்று நாளாகப் பேசாமல் இருந்தார், நான் மல்லிகாவின் தந்தைக்குக் கடிதம் எழுதி வரவழைத்தேன்.

அவளது சம்பளம், சேமிப்பு யாவையும் கொடுத்தேன். அவள் எவ்வித கோப தாபமுமின்றிப் புறப்பட்டாள். தாங்களும் சீக்கிரம் கலியாணம் கட்டிக் கொடுக்க இருப்பதாக அவளது அப்பா சொன்னார்”

“மல்லிகா ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?”

மாலதி பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் மனநிலையை அறியும் நோக்கோடு கேட்டாள்.

“குழந்தைகளை விட்டுப்போவது தானம்மா கவலையாயிருக்கிறது, கலியாணம், கணவன், குடும்பம் பற்றி நினைக்கும்போது எனக்கே பயமாயிருக்கிறது என்றும் சொன்னாள். தான் ஏன் போக நேர்ந்துள்ளது என்பதை அவளும் நன்கு அறிந்திருந்தாள். வெளியே பேசமுடியாத விஷயம்”.

“தகப்பனார் எதுவும் சந்தேகப்படவில்லையா?”

“இல்லை. அவருக்கு நான் வேலையை விட்டுவிடுவது பற்றி விளக்கமாகக் கூறினேன். மல்லிகாவின் கலியாணத்தின்போது எனக்குத் தெரிவித்தால் நானும் உதவுவது பற்றியும் சொன்னேன். என் மாமியார் கேட்டால் எப்படிப் பதில் கூற வேண்டும் என்றும் இருவரிடமும் தனித்தனியே கூறிவிட்டேன். என் இரண்டு குழந்தைகளும் இல்லாத போதே தகப்பனுடன் பஸ்ஸுக்குச் சென்றனர். அவளது கண்கள் கலங்கியிருந்தன. தாவணியோடு வந்தவள். நான் கொடுத்த சேலையைக் கட்டி மணப்பெண் போல வெளியேறினாள்.”

“பழகிய மனிதர், பழகிய இடத்தைப் பிரிவது எவருக்கும் கஷ்டமாகத்தானே இருக்கும்...”

“ஆனால் அவள் வேலைக்காரி. சுதந்திரமாக வெளியேறியதுபோல, என்னால் வெளியேற முடியாது ஏற்பட்ட நிலையையே நான் எண்ணிக் கொண்டேன்...”

சுதந்திரத்தை ஓரளவு உணர்ந்தவள் போல கற்பகம் சொன்னாள்.

“அதுவும் உண்மைதான்”

“இப்போது சொல்லுங்க அக்கா. நான் வேலையை விட்டு வீட்டுப் பொறுப்பை ஏற்றது சரியா? தவறா? நீங்கள் என்னுடைய நிலையில் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?”

“உன் நிலையில் இருந்திருந்தால் நானும் இப்படியே செய்திருக்கலாம். எப்படியும் நீ குடும்பம் பற்றிய அடிப்படை உண்மையை என்றும் மறந்துவிடக்கூடாது. நீ அவர் கிட்டே தவறு என்றும், அவர் உன் கிட்டே குற்றம் என்றும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் வீண்பழி சமத்திச் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருப்பதால் பயனில்லை. ஆணாதிக்க சமூகத்தில் அமைக்கப்பட்ட குடும்பம் என்ற சமூக அமைப்பில்தான் குறை உள்ளது. இந்த உண்மையை ஓரளவு உணர்ந்து கொண்டால் ஓரளவு சமாளித்து வாழலாம். இல்லாவிட்டால் குடும்பம் என்பது பூமியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட நரகமாகத்தான் இருக்கும்.”

மாலதி குடும்பம் பற்றிய கருத்தைக் கூறினாள்.

“நீங்க கூறுவதிலுள்ள உண்மையை என்னாலும் ஓரளவு புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது. நீங்க ஓரளவு சமரசமாக வாழ்வதன் உண்மையைப் பற்றி மற்றொரு தடவை வந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இன்று உங்களோடு பேசியதில் த்தனையோ ஆறுதல். நீங்களும் வேலைக்குப் போக

வேண்டாமல்லவா? எனக்கும் நாள் பூராவும் வேலை இருக்கிறது”.

உடையை மாற்றிப் புறப்பட்ட மாலதியோடு குழந்தையையும் தூக்கி அணைத்தபடி கற்பகமும் புறப்பட்டாள்.

சங்கரன் செய்த தவறை வீட்டில் ஒரு வேலையாளை வைத்திருக்க நேர்ந்து, தான் செய்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதையும் கற்பகம் கற்பனை செய்து பார்த்தாள். மன்னிப்பே கிடைத்திருக்காது. அதே வேளை, தான் மன்னித்து மீண்டும் குடும்பத்தில் வாழ்வது மட்டுமல்ல அவரது பொழுதுபோக்கிற்கெல்லாம் தான், விரும்பாத போதும் இடமளிப்பது பற்றியும் எண்ணிக் கொண்டாள்.

முகுந்தனோடு பழகிய நாட்களை நினைவு கூருவதன் மூலம் தன் துன்பங்களை ஓரளவு வெற்றிபெற முயலுவாள். சினிமாவிிற்கும் போக முடிவதில்லை. கல்லூரி நாட்களில் ஓரளவு சுதந்திரமாகச் சுற்றியதையும் நினைவு கூர்ந்து துன்பங்களை மறக்கமுயல்வாள். அந்த நாட்கள் மீண்டும் வருமா என ஏங்கினாள். கண்கள் அவளையறியாமல் கலங்கின.

12

கற்பகம் கூடையுடனும் குழந்தையுடனும் வீட்டை அடைந்தபோது சங்கரன் வாசலில் காத்திருந்தான். அவனது ‘மோப்பெட்’டும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. கற்பகத்தின் மனம் ஒருகணம் திடுக்கிட்டது.

“உங்களிடம் ஒரு சாவி இருக்க வேண்டுமே?”

சாவதானமாக கற்பகம் கூறியபோதும் முன்னைய திருட்டுத்தனத்தை அவள் சுட்டிக் காட்டுவதுபோலவும் சங்கரன் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

“இத்தனை நேரம் எங்கே போய் விட்டு வருகிறாய்?”

“சேலையைப் பார்த்தாலே தெரியல்வையா?” எனக் கூறிக் கொண்டே குழந்தையைக் கீழே இறக்கிவிட்டு சேலைத்தலைப்பில் முடிந்திருந்த சாவியால் கதவைத் திறந்து விட்டாள்.

“மளிகைக் கடையில் இத்தனை நேரமாக, வெளியே போவதென்றாலும் டிசென்ஸி வேண்டாமாடி”

“மாலதி அக்காவை ரொம்ப நாளாய் பார்க்கேல்லை.. அங்கேயும் போய்விட்டு வாறேன்...”

“நாள்தோறும் இந்த நாடகம் வேறு நடக்கிறதா?”

“ஒவ்வொரு நாளும் போக நேரம் கிடைக்குமா? இங்கேதானே நாள்முழுக்க வேலை இருக்கே...”

நாள் பூராவும் பெண்ணுக்கு வீட்டுச் சிறையே. வேலையில்லாதபோதும் கணவனுக்காக, குழந்தைக்காகக்காத்திருக்கவேண்டும் என மாலதி அடிக்கடி கூறுவது அவள் நினைவில் வந்தது. ஒரு நாள் தவறினாலும் எஜமானின் கண்டிப்பும் திட்டுதலும் என எண்ணிக்கொண்டாள்.

“என்ன துணிச்சல்? பட்டப்பகலிலை குழந்தையோடு ஊர்சுற்றப்போகிறது, வீட்டு வேலைக்காரிபோல் உடுப்பு.”

“நீங்களெல்லாம் பகலும் இரவுமாக சுற்றமட்டும் உரிமை இருக்காக்கும்.”

“ஆமாண்டி. நான் ஆம்பிளை. எப்படியும் சுற்றிவிட்டு வருவேன்...”

அவனது குரல் உயர்ந்தது. அவள் வெகுசாதாரணமாக அவனைப் பார்த்தாள்.

“நானென்ன வீட்டு நாயா?”

“ஆமெடி உனக்கு வாய்வேறு.” அவளை நெருங்கினான் அவன்.

“நாய் கூட குரைக்கும் என்று தெரிய வேண்டும்.”

அவனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தாள் கற்பகம்.

“நன்றி கெட்டநாய்.”

அவள் முகத்தை அறைந்தன. அந்தவார்த்தைகள். எரிச்சல்பொங்கிற்று அவளுக்கு.

“உதைக்க உதைக்க காலை நக்கிற நாயில்லை நான்.”

சொல்லிவிட்டு சட்டென்று உள்ளே போனாள் அவள்.

“நீயே சொன்னாயே குரைக்கிற நாயென்று. அதோடு நிறுத்து.”

நாள்தோறும் வாய்ச்சண்டை தொடர்வதற்குப் பெரிய காரணம் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. வேண்டாத மனைவியின் கைபட்டாலும் குற்றம் கால்பட்டாலும் குற்றம் என்ற நிலையே. ஏதோ வாய் சண்டையை மேலும் நீட்டாமல் ஒரு இடத்தில் மனைவியே குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு நிறுத்த வேண்டும். அல்லது வன்முறைக்குப்போய் விடும்.

“வீடெல்லாம் அடிமைகள். ஜனநாயகமே கிடையாது. அப்போது நாட்டிலே எவ்வாறு ஜனநாயகம் நிலவமுடியும்” மாலதி ஒருதடவை கூறியதும் கற்பகத்தின் நினைவில் வந்தது. மேலும் பேச்சை நீட்டாமல் அடுப்பங்கரைக்குப் போய் பாலை எடுத்து அடுப்பில் வைத்தாள்.

வழக்கத்திற்கு மாறாக அவ்வேளையில் சங்கரன் வீட்டுக்கு ஏன் வந்தான் என்பதை அவளால் ஊகிக்க முடியவில்லை.

குழந்தைக்குக் கொஞ்சப் பாலை எடுத்து வைத்துவிட்டு காப்பியைக் கலந்து அறைக்குச் சென்றாள்.

“காப்பியா கேட்டேன். டீ போட்டிருக்கலாமே.”

வள்ளென்று விழுந்தாள் அவன்.

“நீங்க சொல்லியிருக்கலாமே.”

பதிவை எதிர்பார்க்காமல் அடுப்பங்கரைக்குவந்து, பாலை ஆற்றி குழந்தைக்குக் கொடுத்து விட்டு, சுறுசுறுப்பாக சமையலில் ஈடுபட்டாள் கற்பகம்.

குழந்தை அவளது காலைப்பிடித்து, சேலையை இழுத்து தொல்லைப்படுத்தியது. தூக்கிக்கொண்டுபோய் அறைவாசலில் விட்டுவிட்டுவந்தாள்.

கம்பனியில் வேலைசெய்து உழைக்கும் காலத்தில் வாங்கிய காஸ் சிலிண்டர் தற்போது விரைவாகச் சமைப்பதற்கு உதவுவது பற்றி கற்பகம் எண்ணிப் பார்த்தாள்.

அம்மா புகையோடும் விறகு அடுப்போடும் பட்ட பாடும்ட்டுமல்ல மாமியார் வீட்டில் கலங்கிய கண்களும் வெப்பம்பட்டு ஜாக்கெட் நனையும் வியர்வையும் கூட அவள் நினைவில் வந்தது.

சமூகமே சமத்துவமின்றி படிப்படியாக அமைந்துள்ளதை நுகர்பண்டப் பாவனையிலிருந்தே காணலாம் என மாலதி கூறியது அவள் நினைவில் வந்தது. வரட்டி அடுப்பு, விறகுச் சமையல், கிஷ்ணாயில் அடுப்பு, காஸ் சிலிண்டர், எலெக்டிக் குக்கர், மைக்கிரோவேவ் ஓவன் என வருமானத்தை ஒட்டி படிப்படியாகச் சமூகம் அமைந்துள்ளது. துணிதுவைப் பதிலும் சோப்பு, சலவைப்பவுடர், வாஷிங்மெஷின் என ஏற்றம் பெறுகிறது. உணவு வகை

யிலும் ராகி, கம்பு, சோளம், சோறு, ஒருபுறம். காய்கறி, பால், மூட்டை, மீன், இறைச்சி என் மறுபுறம். பண்ட விற்பனை விளம்பரத்திலும் படிமுறையாக விற்று லாபம் பெறும் சர்வதேசக் கம்பனிகள் பற்றியும் மாலதி கூறுவாள். பெண்ணும் இத்தகைய படிமுறை சமூகத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறாள். பஸ், சயிக்கிள், ஸ்கூட்டர், கார் என்ற பிரிவுகளில் ஒன்றில் நுழைய நேரிடுகிறது. கணவனது வாழ்நிலை, தீர்மானங்களைப் பொறுத்தே பெண்ணும் இத்தகைய படிமுறை சமூகத்தில் ஒரு இடத்தை ஏற்க நேரிடுகிறது. சமையலிலும் வரட்டியா, விறகா, கிஷணா யிலா, காஸா, எலெக்டிக்கா என்பதை அவளால் தீர்மானிக்க முடியாது. அவள் உழைத்தபோதும் கணவனது தயவே வேண்டும். ஸ்கூட்டருக்கு முன்பணமா, காஸ் சிலிண்டரா என்பதை அவள் போராடியே முடிவு செய்ய நேரிட்டது. சமையல் ஆகிவிட்டது. பிள்ளைகள் பள்ளி யிலிருந்து வரவேண்டிய நேரமும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அறைக்குச் சென்று சங்கரனைச் சாப்பிட வரும்படி அழைத்தாள். குழந்தை கட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவளது சமையல் பற்றி அவர் பாராட்டியது குறைவு. குறைகூறுவதே பெரும்பாலும் வழக்கம். ஒரு காலத்தில் மல்லிகாவின் சமையலைப் பாராட்டுவார். கற்பகத்திற்குச் சந்தேகம் ஏற்படத் தொடங்கியதைக் கண்டதும் விட்டு விட்டார். வீட்டுக்குள்ளே சைக்கோ யுத்தம் நடைபெற்ற போதும் குடும்பம் உடையவில்லை.

“குடும்ப அமைப்பை சமூகம், மதம், சட்டம், கருத்தியல்கள் கட்டுப்படுத்திப் பேணுகிறது. சமூக வரலாற்றில் குடும்பம், கூட்டுவாழ்வு இன்று நிலைப்பது காதலினாலோ,

அன்பினாலோ அல்ல. சமூகக்கட்டுப் பாடுகளாலேயே நீடிக்கிறது” மாலதி தந்த நூலொன்றில் கூறப்பட்டிருப்பது எத்தனை உண்மை என எண்ணிக் கொண்டாள்.

சங்கரன் சாப்பிட்டு முடிய பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்து விட்டனர். அவர்கள் அப்பாவை அவ்வேளை எதிர்பார்க்கவில்லை. ‘படி படி’ என்று தொல்லை தருவதால் பையனுக்கு அவரை மாலையில் காண்பதே பிடிக்காது. அவரும் மூத்தவளின் கல்வியைவிட பையனின் படிப்புப் பற்றியே சிரத்தை எடுப்பார். மூத்தவளின் கல்விபற்றி அவர் அத்தனை கவனமில்லாத போதும் அவள் படிப்பில் கெட்டிக் காரியாயிருந்தாள்.

“ஏனப்பா, இன்னய்க்கி லீவா”?

மூத்தவளே கேட்டாள்.

“இல்லையே. தலைவலி என்று லீவு போட்டு வந்து வாசலிலே இருந்தேன். உள் அம்மா குழந்தையோடு உனர் சுற்றப் போய்விட்டாள்...”

“ஏனப்பா. உங்களிடம் மற்றொரு சாவி இருக்கனுமே...”

“எடுத்திட்டுப் போக மறந்து விட்டேன்.”

“மறதிக்கு நல்ல தண்டனைதானே...”

கைகட்டி சிரித்தபடியே மூத்தவள் சொன்னாள்.

“போட. இப்படியா அப்பாவோடு பேசுகிறது.”

கற்பகம் நயமாக சங்கரனைச் சார்ந்து பேசியபோதும் மகளை உள்ளூறப் பாராட்டிக் கொண்டாள்.

பிள்ளைகள் இருவருக்கும் சாப்பாடு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தபோது குழந்தை தூக்கம் விட்டு எழுந்து அழும்.

சத்தம் கேட்டது. 'உன் காது செவிடாடி' என்றான் சங்கரன்.

கற்பகம் அறைக்குள் சென்று குழந்தையைத் தூக்கி பாத்தூழுக்கு எடுத்துச் சென்று கழுவினாள். ஜட்டியை மாற்றிக்கொண்டு வந்தாள். சோற்றைப் பிசைந்து ஊட்டத் தொடங்கினாள்.

“ஏனப்பா நீங்க பாப்பாவைத் தூக்கக்கூடாதா? நான் கூடச் சின்னப் பிள்ளையாய் அழும்போதும் அம்மாவைத் தான் கூப்பிடுவாயா?”

பையன் திடீரென சங்கரனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“போடா உன் அம்மாவைக் கேள். அவள் தானே உன்னைப் பெத்தவள்.”

“அப்ப ஏனப்பா ஸ்கூலிலை அப்பா பேரைக் கேட்கிறாங்க.”

கற்பகம் உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“போடா அது அப்படித்தான்” சத்தமிட்டுக் கூறிய படியே சங்கரன் எழுந்து அறைக்குள் சென்றான். அவனையறியாமலே மனம் குறுகுறுத்தது.

1:3

இரண்டாவது தடவை கண் பரிசோதனைக்காக மாமா மட்டுமே வந்திருந்தார். மாமியார் வராதது கற்பகத்திற்குப் பெரு மகிழ்ச்சி. சங்கரன் மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரெஸ் வண்டியிலிருந்து அவரை அழைத்துவந்தான். அதே வெள்ளை வேட்டி. வெள்ளை ஜீப்பா, மேல் துண்டு

மாமாவுடன் கற்பகத்திற்கு அத்தனை முரண் பாடில்லை. தன் மருமகள் வெளியே வேலைக்குச் செல்வதை மரியாதைக் குறைவாக முன்னர் எண்ணியிருந்தார். ஆனாலும் தடுக்கவில்லை. தற்போது வேலையை விட்டு விட்டு மனைவியாக வாழ்வதை அவர் வரவேற்றார். அவளின் வேலைப்பளு பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை. வீட்டுப் பணி, குழந்தை வளர்ப்பு, கணவன் தொண்டு மனைவியின் கடமைகள் என்பதில் அவருக்கு அசையாத நம்பிக்கை.

மற்றைய மருமகள் இருவரையும் விட கற்பகம் பி. ஏ. படித்த மருமகள் என மாமனாருக்கு உள்ளூறப் பெருமையும் இருந்தது. வெளியே கூறுவதில்லை. மகன்களிடையேயும் சங்கரன் மேல் தனி மதிப்பு. படித்து பட்டம் பெற்று அரசு வேலையில் பணியாற்றுவதும் தனிப் பெருமையே, மூத்தவர் இருவரும் வீட்டோடும் வயலோடும். அவர்களது உடலுழைப்பைப் பற்றி அவர் பெருமைப்படவில்லை.

மேலும் சென்னைமாநகரில் சங்கரன் அரசுப் பணியில் இருப்பது, அடிக்கடி உள்ளூர் போஸ்டாபீஸ் மூலம் செய்தி அனுப்புவது யாவற்றையும் கிராமத்தில் கூறிப் பெருமைப்படுவார். கண் ஆபரேஷனுக்கு வந்தபோதும் டாக்டரிடம் அழைத்துச்சென்று இங்கிலீஷில் பேசி ஆவனயாவும் சிறப்பாகச் செய்ததையொட்டியும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

பேரப் பிள்ளைகளிலும் சங்கரனது பிள்ளைகளுடன் பேசி, விளையாடி மகிழ்வதை விரும்பினார். கிராமத்திலிருந்து பாட்டி தயாரித்து அனுப்பிய பலகாரங்களை முதலில் பகிர்ந்து அளித்தார்.

பையனைச் சரியாக வளர்க்கவில்லை எனப் பாட்டி கிறை சொன்னபோதும் தாத்தாவிற்கு அவனது துடுக்குத்

தனம் பிடித்துக்கொண்டது. குழந்தைகள் வஞ்சகம், சூது, ஏமாற்றுப் பேசத் தெரியாது. நிதர்சனமாக மனதில் பட்ட உண்மையை ஒரு கால கட்டத்தில் பேசுவர், அனைத்தையும் அறியும் ஆர்வத்தில் வினா எழுப்பிக்கொண்டே இருப்பர் என்பவற்றை அவர் அனுபவத்தில் கண்டுள்ளார்.

ஆனாலும் பையனின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் சரியான பதிலை அவரால் எல்லா வேளையும் கூறிவிட முடிவதில்லை. 'நீ சின்னப் பிள்ளை அப்படியெல்லாம் கேட்கக்கூடாது,' என்பார். அப்போதும் அவன் 'ஏன்?' என்று கேட்டு விடுவான்.

"நீ படிச்சுப் பெரியவனாகி தாத்தாவிிற்கும் அப்பாவிிற்கும் புகழ் தேடித்தரவேணும்."

மடியில் பேரனை வைத்து வெற்று உடலின் மென்மையைத் தடவியபடியே சொன்னார். கற்பகம் நிலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

"எனக்குத்தானே படிப்பு வராது என அப்பா திட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்..."

பையன் சொன்னான்.

"அதனாலென்ன உனக்குத்தானே பரம்பரைச் சொத்து நிலமெல்லாம் இருக்கே. பயிர் செய்து கூட பணக்காரனாய் வரலாம்."

தாத்தா சமாதானம் கூறினார்.

"தாத்தா, அவனுக்கு மட்டுமென்ன எனக்கும் தருவிங்க தானே..."

முத்தவள் இடையிட்டுக் கேட்டாள். தம்பியைத் தூக்கி வைத்துத் தடவுவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“உனக்கு அப்பா நகை, காசெல்லாம் சீதனம் தருவார்”...

“எனக்கு நகையெல்லாம் வேண்டாம். தம்பிக்குக் கொடுப்பதுபோல் நிலம்தான் வேண்டும். நானும் உங்க பேத்திதானே. ஏன் தாத்தா நீங்க ஓரவஞ்சம் பேசுறீங்க”

மூத்தவள் கோபத்தோடு கேட்டாள். ஓரவஞ்சம் என்ற சொல்லை இவள் எங்கே கற்றாள் என கற்பகம் வியப்போடு எண்ணிப் பார்த்தாள்.

“நீ பெண்ணம்மா.”

“அப்படின்னா ...”

“அதுதான் வழக்கம்மா;”

“உன் சட்டையைப் பார்த்தால் தெரியேல்லை”
பையன் சிரித்தபடி சொன்னான்.

“இதென்ன வழக்கம் தாத்தா? இது நீதியில்லையே”

“இப்போ நீ சின்னப்பிள்ளை. வளர்ந்த பின்தான் உனக்கு இந்த வழக்கலெல்லாம் புரியும்! உன் அம்மாவைக் கேட்டால் சொல்லுவாள்”

மூத்தவள் அம்மாவிடம் ஓடி வந்தாள். ‘இதெல்லாம் சரியா அம்மா’ என்று கேட்டாள்.

“சரியில்லைத்தான். நீ படித்துப் பெரிய பெண்ணாக வந்து இது சரியா என்று கேள்...”

கற்பகம் பதில் கூறினாள்.

“நான் அப்பா வந்தபிறகு கேட்பேன்”.

“அடிதான் விழும்”...

கற்பகம் கூறியபடியே சமையற் கட்டுப்பக்கமாகப் பெருக்கிச் சென்றாள்.

“பெண் அடிமையாக வாங்கி விற்கப்பட்டாள். தற்போது நகை, பொருள், பாத்திரம் ஆகிய பொருட்களும் வீட்டில் உழைப்பதற்கும் இனப்பெருக்கத்திற்குமாக விற்கப்படுகிறாள். பரம்பரைச் சொத்து ஒருதார குடும்பத் தலைவன் முறைக்கு அடித்தளமானது, ஏழைகளிடம் கூட சொத்தில்லாதபோதும் மனைவி மிருகம் போல ஒடுக்கப்படுகிறாள்”

மாலதி கொடுத்த புத்தகம் ஒன்றில் கற்பகம் படித்த நினைவு வந்தது.

மூத்தவள் எப்பதிலையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் குழம்பிய மனத்துடன் அடுப்பங்கரைக்கு வந்து தாயின் சேலையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“எனக்குப்பதில் சொல்லம்மா. ஏனம்மா தாத்தா இப்படி அநீதி பேசிறார்?”

அமைதியற்ற குரல்.

“சேலையை விடடி. உனக்கு இன்னும் தெரியேல் லையாட. நீ என்னுடைய சாதியாட...”

“அப்பாடன்னா”

“நானும் காலேஜிலே படிச்சவள்தான். இங்கே பார், என்ன வேலை செய்கிறேன் என்று...”

“நான் ஒருக்காலும் இந்த வேலையெல்லாம் செய்ய மாட்டேன்...”

“ரொம்ப நல்லது. அப்ப என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“படிச்சு உழைச்சு உனக்கும் தருவேன். கலியாணம் கட்டி, சமைச்சப் போட்டு, உன்னைப் போலை சண்டை போட்டு அடி வாங்க மாட்டேன்”

கமலா உரத்த குரலில் சொன்னாள்.

“சரியடி அப்படியே செய். அப்பதான் நீ கெட்டிக் காரி...”

கற்பகம் உள்ளூற மகிழ்ந்தபடியே சொன்னாள்.

14

கற்பகம் குழந்தையுடன் அன்று சென்றபோது மாதவனும் மாலதியும் வீட்டிலேயே இருந்தனர். மாதவன் சிப்டு முறையில் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்வதால் அன்று மாலை இரண்டு மணிக்கே வேலை என்றார். அவளை வரவேற்று, சுகம் விசாரித்து குழந்தைக்குப் பிஸ்கெட் கொடுத்துவிட்டு மாதவன் கூடையுடன் வெளியே புறப்பட்டார். மளிகைக்கடை, மார்க்கெட் சென்று விரைவில் வருவதாக சயிக்கினில் புறப்பட்டார்.

“எங்க வீட்டுக்காரர் மளிகைக் கடைக்கே போக மாட்டார்...” என்று கற்பகம் சொன்னாள்.

“வீட்டுக்குள்ளே அடைந்து கிடக்கும் பெண்களுக்குப் பல இடங்களில் வெளியே செல்ல, மற்றவருடன்பேச மளிகைக் கடை காய்கறிச்சந்தையே வாய்ப்பளிக்கிறது...”

மாலதியின் கூற்றுல் ஓரளவு உண்மை இருப்பதைக் கற்பகம் உணர்ந்தாள்.

“எனக்குக்கூட அப்படியே உதவுகிறது. இங்கே சினிமா பார்க்கவும் நேரம் கிடையாது. கோவிலுக்குச்

செல்வதற்கு மட்டும் அழைத்துச் செல்லாவிட்டாலும் அனுமதி கிடைக்கும்...”

“பெண்களெல்லாம் கோவிலில் கணவனுக்காகவே வழிபடுவார்கள். அர்ச்சனை செய்வார்கள், விரதம் இருப்பார்கள் என்பது அவர்கட்குத் தெரியும், பெண்களைக் குடும்பத்திற்கு அடிமையாக்குவதற்கு மதம் நன்கு பயன்படுகிறது”

“அது உண்மைதானக்கா. ஆனாலும் கோவிலுக்குச் சென்று வருவது மனதிற்கு ஓரளவு ஆறுதலாயிருக்கிறது...”

“அதை நான் மறுக்கவில்லை. அது பொய்மையான மயக்கநிலை ஏற்படுத்தும் மன அமைதியே. அதனால்தான் மார்க்ஸ்கூட ‘ஒடுக்கப்பட்டவரின் பெருமூச்சு, ஆத்மா அற்றவரின் ஆத்மா என்று கூட கூறியுள்ளார்...”

“நீங்க மதத்தை முற்றாக எதிர்க்கிறீர்களா?”

“நான் எதிர்ப்பதால் மதம் அத்தனை எளிதில் மறைந்துவிடப் போவதில்லை. மதம் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு நம்பிக்கை மூலம் ஆதரவு தந்து வானத்திதில் விடிவு காட்டுகிறது. மனிதர்களே தங்களது தேவைக்காக வரலாற்றுக் காலக்கட்டத்தில் மதத்தையும் கடவுளையும் படைத்தனர். அது மனிதனது ஆக்க சக்தியை மறுக்கச் செய்கிறது. அவனது படைப்பாற்றல் அனைத்தையும் கடவுளால் தரப்பட்ட சலுகை என திசைதிருப்பிவிடும் போக்கே தன்னம்பிக்கையை இழக்கச் செய்கிறது. அதனால் தான் நானும் மதத்தை எதிர்க்கிறேன்...”

மாலதி கூறியபடியே எழுந்து டி போடச் சென்றாள் கற்பகமும் தொடர்ந்தாள்.

“அக்கா. மிஸ்டர் மாதவனும் அதே கொள்கை கொண்டவர் தானே. அதனால்தான் நீங்க ஒற்றுமையாக வாழ முடிகிறது என நினைக்கிறேன்...”

ஆர்வமாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“அதுவும் உண்மைதான். கல்லூரியில் படிக்கும் போது பெரியாரின் பகுத்தறிவுக் கொள்கையும் பெண்களின் விடுதலை பற்றிய அவரது கருத்துகளும் எனக்கு நன்கு பிடித்திருந்தது...”

மாலதி சொன்னாள்.

“மாக்ஸிஸம் எல்லாம் எப்படிப் படித்தீர்கள்...”. கண்களில் அக்கறை வெளிப்படக் கேட்டாள் அவள்.

“இடது சாரிக் கட்சிகள், தொழிற் சங்க கூட்டங்கள், ஆகியவற்றின் செய்திகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது பல தலைவர்களின் பேச்சுகள் மூலமே மார்க்ஸ், லெனின் அறிமுகமாயினர். கலியாணத்தின் பின்னரே அதிகம் படித்துக் கொண்டேன்...”

“மிஸ்டர் மாதவன் மூலம் என்று சொல்லுங்களேன். எப்படியக்கா இவரைப் பிடித்தீர்கள். அந்தக் கதையை நீங்க சொல்ல வில்லையே...”

சிரித்தபடியே கற்பகம் கேட்டாள்.

“பிடித்ததென்ன, தானே வந்தது. அது ஒரு எதிர் பாராத சம்பவம். சூடர் முடிவுதான். ஆனாலும் பல உறவினர், தோழியரின் திருமணத்தோடு பார்க்கும் போது தீர்மானமே எடுத்தேன் நான் நல்ல என்பது. இன்று நல்லாய் தெரிகிறது...”

மாலதியின் உறுதியான வார்த்தைகள்.

“அதில் சந்தேகமில்லை அக்கா...”

“அப்படியெல்லாம் வெளியே பார்த்து நல்ல தம்பதிகள் என்று சொல்லிவிடாதே. எட்டு வருடமாக நான் மனதில் நல்ல குடும்பம் எனப் பாராட்டி பலரிடம் புகழ்ந்த கணவன் மனைவியர் வீட்டுக்கு ஒரு நாள் சென்ற போது அங்கே இருவரும் சண்டைபோட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கணவன் என் தோழியின் மயிரைப் பிடித்து துடைப்பத்தால் அடித்துக் கொண்டிருந்தான்...”

மாலதியின் பேச்சை கற்பகம் இடைமறித்துச் சொன்னார் :

“அது அக்கா, குடும்ப வாழ்க்கையை நீங்க கற்பனையாகப் பார்த்து நம்பிக்கை வைத்ததால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றமாயிருக்கலாம். விதிவிலக்காக இடையிடையே சண்டை நடக்கலாம். நான் காணாததா? குழந்தைகள், சமூக அந்தஸ்து, மனைவியின் பாதுகாப்பற்ற நிலை குடும்பங்களை அத்தனை எளிதாக உடைத்துவிடாது.”

“அது உண்மைதான். ஆனாலும் வன்முறை பயன்படுத்தப்படும் போது பகைமை உறவின் வடிவமாகவே பெருபாலான குடும்பங்களை நான் பார்க்கிறேன்...”

“சரி அக்கா, மிஸ்டர் மாதவன் வருமுன்னர் நீங்க எப்படி இப்படி முற்போக்கான மனிதரைத் தேடிப் பிடித்தீர்கள் என்ற விபரத்தைக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள். நான் முன்னரே கேட்கவேண்டும் என இருந்தேன். நான் தெரிந்து கொள்வதில் தவறில்லையே...”

“நான் ஒருதடவை பத்திரிகை நிலையத்தில் ரிப்போர்ட்டர் கொண்டுவந்த செய்தியை எடிற் பண்ணும் போது கிண்டி தொழிற்பேட்டைச் சம்மேளனத்தில்

ஏ. மாதவன் என ஒருவரின் பேச்சைப் படிக்க நேர்ந்தது. தனிச் சொத்து எதுவுமே இல்லாத பாட்டாளியால் மட்டுமே தனிச் சொத்தற்ற சமத்துவ சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்ப முடியும். ஏனெனில் அவனுக்கு இழப்பதற்கு எதுவுமில்லை என்ற வரிகள் என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது மாதவன் என்ற பெயர் வந்ததும் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நான் 10 ம் வகுப்பில் படித்த போது +2 வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த மாதவன் என்ற பெயரின் நினைவு வந்தது. மாணவர் சங்கத்தில் அவள் துடிப்பாகப் பேசுவதும் நினைவில் வந்தது..."

"அக்காவிற்று அப்பொழுதே காதல் பிறந்து விட்டது. அப்படித்தானே..."

கற்பகம் சிரித்துக் கொண்டே கேலியாகக் கூறினான்.

"நீ சொல்லும் காதல் என்ன என்று தெரியவில்லை. நாங்க எத்தனையோ பேரைப் பார்க்கிறோம். பழகுகிறோம். பாலின்ப உந்தலில் கவரப் படுகிறோம். அது எல்லாம் காதலாகாதா? சரி அவர்களில் ஒருவர் நெருங்கிப் பழக வந்தால் அது காதலா? அப்படி வருபவன் கலியாணம் செய்து குடும்பம் நடத்த வருவான் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? கலியாணம் என்பது சமூகத்தால் திணிக்கப்பட்ட ஒரு கூட்டு வாழ்க்கை; ஆண் பல தேவைகளுடன் கலியாணத்திற்குத் தயாராக, பெண் தவிர்க்க முடியாத நிலையில் ஒரு சில தேவைகளுக்காகத் தன்னைப் பலி கொடுக்கும் ஒரு வேள்வி"

கற்பகம் தன் காதல் தோல்வியையும் ஒருகணம் மீளப் பார்த்த போது மாலதியின் கூற்றுச் சரியாகவே பட்டது. இருந்தாலும் அவளிடமிருந்து மேலும் விளக்கம் பெற வினா எழுப்பினாள் :

“கலியாணத்தில் பெண்களின் தேவைகள் என்று எவற்றைக் கருதிச் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“மனைவி என்ற சமூக அந்தஸ்து, பாதுகாப்பு, பாலின்பத்தோடு ஒரு குழந்தை...”

கற்பகம் சிறிதுநேரம் அமைதியாகச் சிந்தித்தாள். அது சரியாகவே பட்டது அவளுக்கு.

“ஆணின் தேவைகள்...”

“நீ தானே அனுபவத்திலேயே காண்கிறாயே. சமூக அந்தஸ்து, வேண்டியவேளை வீட்டிலே பாலின்பம், வேலைக் காரியோடும் உரிமை உண்டு. வாரிசுக்கு குழந்தைகள் பெற்று வளர்த்தல், வீடுபேணல், சமையல், துவையல், முதியவர் விருந்தினரைக் கவனித்தல், பிற அடிமை வேலைகள். அத்தோடு தன்னையும் கவர்ச்சியாக வைத்திருப்பது எனப் பலவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்...”

மாலதியின் பேச்சை இடைமறித்து கற்பகம் தொடர்ந்தாள்.

“இருவரது நோக்கங்களும் வெவ்வேறு. முரண்பட்டவை. ஆகவே குடும்ப வாழ்க்கை எங்கும் சீராக அமைய முடியாது என்பது உண்மையே. நானே அனுபவிக்கிறேன். நீங்கள் முன்னர் ஒரு தடவை கூறியதையும் நான் மறக்கவில்லை... சரி அக்கா. இப்போது உங்கள் கலியாணக் கதையைச் சொல்லுங்க...”

“அப்பா கலியாணத்திற்கு நெருக்கிய போது என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. டில்லி மாப்பிள்ளை என்று அப்பா துடியாய், துடித்தார். பெண் பார்க்க வர முன்னர் கலியாணச் செலவு பற்றிய பிரச்சனை வந்தது...”

“அப்படியும் ஒரு பிரச்சனையா?”

“அப்பாவாலோ என்னாலோ சமாளிக்கமுடியாத செலவைப் புரோக்கர் திணிக்கப் பார்த்தான். அப்பா விற்கும் அவனுக்குமிடையில் வாக்குவாதம் நடைபெறும் பொது நாளும் இருந்தேன். ‘இதை விட்டால் மெக்கானிக் மாதவன் தான் உங்களுக்குச் சரி’ என்று குறைவாகக் கூறிப் புறப்பட்டான். உடனே பள்ளியில் படித்த மாதவனாகத் தான் இருக்க முடியும் என நானே அப்பாவோடு சண்டை போட்டுக் கட்டினேன்.”

“கிண்டி தொழிற்சங்க சம்மேளனத்தில் பேசியவர் இவர்தான் என்று பிறகா தெரிந்தது அக்கா?”

கற்பகம் ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

“ஏதோ ஒரு ஊகம் என்மனதில் அப்போது பளிச்சிட்டது. அதுசரியாகவே பின்னர் இருந்தது.”

“இது ஒரு விசித்திரமான காதல் கலியாணம் என்று கதை எழுதலாம்.”

கற்பகம் சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

“நல்லவேளை. டெல்லி மாப்பிளையில் அகப்பட்டிருந்தால் நான் மற்றொரு அடிமையாகத்தான் கஷ்டப்பட்டிருப்பேன். இப்போதுள்ள சுதந்திரம் எதுவுமே கிட்டாமல் போயிருக்கும். மாமா, மாமியர்க்கு அடிமை வேலை செய்துகொண்டிருப்பேன்.”

“ஏன் அவர்களும் நீங்க தொடர்ந்து வேலை செய்வதை விரும்பவில்லையா?”

“அப்படித்தான் புரோக்கர் சொன்னன். கையிலுள்ள மதிப்பான வேலையையும் விட்டு விட்டு சில வேளை வேலை தேடியும் அலைய நேரிட்டிருக்கலாம்.”

“சென்னையில் நீங்க வருடக் கணக்காக வேலை செய்த வேளையில் மிஸ்டர் மாதவனை ஒருநாளும் கண்டு பேசவே இல்லையா?”

“இல்லையே, என்னசந்தேகம் உனக்கு. ஒருநாள் பஸ்ஸில் போகும்போது சைதாப்பேட்டைப் பாலத்தருகே நடந்து போவதைப் பார்த்தேன். ஆனாலும் மாதவனா என எண்ணிச் சந்தேகப்பட்டேன். அவ்வளவே.”

“எப்படியும் அக்கா நீங்க துணிச்சல் காரியே, நீங்க எதிர் பார்த்தது போல இவர் எத்தனை முற்போக்கான வராயிருக்கிறார்.”

கற்பகம் பாராட்டிச் சொன்னாள்.

“எங்க பத்திரிக்கையில் ரிப்போட்டராக சுந்தரராஜன் என ஒருவர் உள்ளார். அவரும் ஒரு மார்க்சிஸ்ட். தொழிற் சங்கத்திலும் இருந்தவர். அவர் ஒருதடவை சொன்னது என் மனதில் பதிந்திருந்தது. தொழிற்சங்கத்தில் உள்ள மார்க்சிஸ்டுகள் எப்போதும் முற்போக்காக இருப்பார்கள். மனைவியை அடிமையாக்காமல் ஜனநாயக உரிமை வழங்கு வார்கள் என்றார். அது சரியாகவே இருந்தது. கிராமத்தில் நடுத்தர விவசாயக் குடும்பத்தவர்கூட கம்யூனிஸ்ட் தொழிற் சங்கம் சார்ந்தவரைச் சாதியில் குறைந்தவர் போலக் கருதிக்கொள்வது மற்றொரு வேடிக்கை.”

“எங்கப்பா எங்களைவிட பெரிய இடமாகப் பார்த்து என்னை மாட்டிவைத்தார். நான் வாழ்நாள் முழுவதும் அடிமையாகச் சமைத்துப்போட்டு பிள்ளைகளை வளர்த்து வீட்டைப்பார்க்க வேண்டியதுதான்.”

கற்பகம் தன் வாழ்க்கைத் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்வது போலிருந்தது.

“உனக்குமட்டுமல்ல பெரும்பாலான பெண்களெல்லோருக்கும் இதே நிலையே கணவர் ஓய்வெடுக்கும் சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் பெண் வேலை செய்தே ஆகவேண்டும்.”

“குழந்தைகளை வேறு பெற்று வேலைப்பளுவைக் கூட்டிக் கொள்ள நேரிடுகிறது”

“அதுவும் உண்மையே. வேலையில்லாத ஏழைப்பெண் குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்ப்பதன் மூலமே சமூகத்தில் மதிப்புப் பெறுகிறாள்.”

மாலதியின் கூற்று கற்பகத்தை ஒருகணம் சிந்திக்க வைத்தது.

மாதவன் கூடையுடன் வாயிற் கதவைத்திறந்து உள்ளே நுழைந்தான். மளிகைக் கடைப் பார்சல்களின்மேல் மூருங்கைக்காய், தக்காளி, முட்டைக்கோஸ் பரப்பப்பட்டிருந்தன. கூடையை அடுப்பங்கரைப் பக்கமாக வைத்து விட்டு வந்து அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டான்.

“அரட்டையா அல்லது ஏதாவது ஆராய்ச்சி நடைபெறுகிறதா?”

மாதவன் சிரித்தபடியே கேட்டான்.

“பெண்களின் பிரச்சனை பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அரட்டையடிக்க இங்கே நான் வருவதில்லையே.”

“எங்க பிரச்சனை பற்றிப் பேசுவதில்லையா?”

“ஆண்களின் பிரச்சனையா?”

“இல்லை பாட்டாளிகளின் பிரச்சனை.”

சிரித்தபடியே கற்பகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“அண்ணா உங்களை ஒன்று கேட்க வேண்டுமென்று இருந்தேன். அன்றைக்கு ஒரு தடவை வந்தபோது சமையல், துணிதோய்ப்பதென்ன வேலை மெஷினில் வேலை செய்வது தான் கடினமானது என்றீர்கள். இவையெல்லாம் பெண்கள் தலையில் சுமத்தப்பட்ட விரக்தியான தொழில் என்பது ஒருபுறம். கட்டிட வேலைகளில் அவர்கள் கடினமாக உழைப்பது முதுகு முறிய நூற்றுநடுவது, தலைவலிக்க கமைசுமப்பது எல்லாம் கஷ்டமான வேலைகளில்லையா?”

“அது உண்மைதான். நான் மறுக்கவில்லை.”

மாதவன் பதில் கூறிமுடிக்கும் முன்னரே மாலதி சொன்னாள்.

“கடினமான வேலைகளையெல்லாம் ஆண்களால் மட்டுமே செய்யமுடியும், பெண்களால் முடியாது என்றும் வாதம்பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்.”

“சங்கரன் மட்டுமல்ல வேறும் பலர் பேசுவதை நானும் கேட்டிருக்கிறேன்.”

கற்பகம் ஆர்வத்தோடு நினைவூட்டினாள்.

“ஆமாம். இது ஒரு வர்க்கம் சார்ந்த பிரச்சனை. உழைக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தவரே அத்தகைய கடின வேலைகளில் ஈடுபடநேரிடுகிறது. அங்கே ஆண், பெண் என்ற பேதமின்றியே தொழிலாளர் உழைக்கின்றனர். பூர்ஷ்வா வர்க்க ஆண்களே பெரும்பாலும் பெண்கள் கடின வேலைக்கு லாயக்கற்றவர் என்று கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். தங்கள் வீட்டுப்பெண்களை பொம்மைகளாக்கிவைத்திருப்பார்கள்.”

மாதவன் வர்க்கமாகப் பிரித்துப் பேசினான்.

“கற்பகம் நீ கூறியதுபோல கட்டிட வேலைகள், நாற்றுநடுதல் அறுவடைவேலை மட்டுமல்ல வேறு பல கடின வேலைகளிலும் உழைக்கின்றனர். சராசரியாக நாஸ்தோறும் பதினைந்து மணிநேரம் உழைப்பவர்களும் அவர்களே. வயிற்றில் குழந்தையைச் சுமந்து இரத்தம் சிந்தி, உயிரைப் பணயம் வைத்துப் பெற்றெடுத்து வளர்க்கும் பலம் பெண்களிடம் மட்டுமே உள்ளது. இரத்தம் சிந்தும் மாதவிலக்கு, மார்ப்புச்சுமைத் துன்பங்களுடனும் அடிமையாக உழைக்க நேரிடுகிறது. பெண்களை ஆடம்பர அழகுப் பொம்மைகளாக வைத்துப் பெருமைப் படும் பூர்ஷ்வா வர்க்கத்தவருக்கு இவை புரிவதில்லை.”

மாலதி மேலும் விளக்கம் கொடுத்து மாதவனது கணிப்பை உறுதிப்படுத்தினாள். இருவரது கருத்தும் ஒன்றிப்போவதைக் கண்டு உள்ளூற வியப்படைந்தாள். அத்தோடு அவர்கள்மேல் அவள் கொண்ட மதிப்பும் உயர்ந்தது. இருவரது கூற்றிலும் உள்ள உண்மையும் நேர்மையும் அவளது நெஞ்சைத் தொட்டது.

“பணக்கார வீட்டுப் பெண்கள் தாம் சுதந்திரம் பெற்ற தரகக் கார்களில் சுற்றித் திரிகிறார்கள்...”

“அதுவும் அறியாமையே, சாதாரண பெண்களின் வேலைப்பளுவிலும் சிறிது குறைவதாக இருக்கலாம். வீட்டை அழகாக வைத்திருப்பது, தம்மைக் கவர்ச்சியாகக் காட்டுவது, குழந்தை பெற்று வளர்ப்பது, விருந்தினரை உபசரிப்பது ஆகிய பொறுப்பெல்லாம் அவர்கள் தலையிலேயே உள்ளது. ஏதாவது சமையல், உபசரிப்பில் தவறாயினும் வேலைக்காரரல்ல பதில் கூறுவது. மனைவியே திருப்தியான பதில் கூற வேண்டும். அல்லது

தண்டனை கிடைக்கும், இதுபற்றி நான் முன்னரும் சொல்லியிருக்கிறேன்”.

“ஆமாமக்கா. ஆனாலும் இப்போது தான் விரிவாக விளங்குகிறது”

கற்பகம் சொன்னாள்.

குழந்தைக்குத் திடீரென நண்பகலில் இருந்து காய்ச்சல் அடிக்கத் தொடங்கியது. தூக்கி வைத்திருக்கும்படி குழந்தை அழுது கொண்டிருந்ததால் கற்பகத்தின் வேலை களெல்லாம் தடைப்பட்டன. சமையலையும் சுருக்க வேண்டியிருந்தது. அதற்கும் திட்டுவிழலாம் என்ற அச்சம் வேறு.

பள்ளியிலிருந்து மூத்தவள் வந்ததும் அவளிடம் குழந்தையைப் பார்க்கும்படி விட்டுவிட்டு மற்ற வேலைகளைக் கவனித்தாள். காய்ச்சலை சிறிது குறைப்பதற்காக சிறு துண்டு பரசிட்டமோலை பாலில் கரைத்துக் கொடுத்தாள்.

காய்ச்சல் விடாவிட்டால் சங்கரன் வந்ததும் டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்லலாம் எனக் காத்திருந்தாள். இரவு ஒன்பது மணிக்கே அவன் வந்து சேர்ந்தான்.

“ஏன் போன் பண்ணவில்லை?”

“ஏன் டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்லவில்லை?”

“உன் கவனக்குறைவால் தான் குழந்தைக்குக் காய்ச்சல்”

கற்பகம் இக்குற்றச்சாட்டுகளை எதிர்பார்த்திருந்தாள். அப்படியே கேட்கப்பட்டது. அவற்றிற்குப் பதில் கூற முடியும். ஆனாலும் மௌனம் சாதித்தாள். தப்பை

ஏற்பதாகக் காட்டி, வீண் சண்டையைத் தடுக்க முயன்றாள்.

சாப்பாட்டைக் குறை கூறியபடியே சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக் கொண்டார். அழுது கொண்டிருந்த குழந்தையைக் கற்பகம் தோளில் போட்டு உலாவிக்கொண்டே இருந்தாள்; தூங்கச் செய்து, சிறிதுவேளை தூங்க முயன்ற போது மூன்று மணியாகிவிட்டது. சங்கரன் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டே இருந்தான்.

காலையில் எழுந்ததும் வேலைகள் காத்திருந்தன. குழந்தையை டாக்டரிடம் கொண்டு செல்ல லீவு போடுவார் என எதிர்பார்த்தாள்.

“எனக்கு வேலை இருக்கிறது. நீ தானே மளிகைக் கடை என்று தெரு சுற்றுகிறாய். அதற்குப் பக்கத்தில் தானே டாக்டர். கொண்டுபோய் காட்டு...”

காலைச் சாப்பாட்டை முடித்ததும் கூறிவிட்டு சங்கரன் அவசரமாகவே புறப்பட்டான். பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பும் வேலையையும் கவனிக்கவேண்டும். கதவைப் பூட்டி டாக்டரிடம் புறப்பட பத்துமணியாகிவிட்டது.

சங்கரனின் அசட்டையில் பெண்குழந்தை என்ற நினைவும் ஒலித்ததை அவள் அறிவாள். சங்கரன் குறிப்பிட்ட டாக்டரிடமே செல்லவேண்டும்.

கற்பகத்திற்கு அந்த டாக்டரைப் பிடிக்காது. இருந்தாலும் அவரிடமே செல்லவேண்டும். அண்மையில் உள்ளவர். சங்கரனோடு நன்கு பழகியவர். குடும்ப டாக்டர்போல உடனடி வைத்தியத்தைச் செய்பவர்.

டாக்டரே ஆண்குழந்தை, பெண்குழந்தை என்று பேதம் காட்டுவது எத்தனை வேடிக்கை. ஒரு தடவை பையனுக்குக் காய்ச்சல் சளி பிடித்திருந்தபோது சங்கரனும் கற்பகமும் அழைத்து வந்திருந்தனர். மருந்து தந்து மறுநாள் வரும்படி கூறினார். மறுநாள் கற்பகம் மட்டுமே அழைத்து வந்தாள்.

டாக்டர் பரிசோதித்துவிட்டு குழந்தை வைத்திய நிபுணரான டாக்டர் ஒருவரிடம் போகும்படி சிபாரிசு செய்தார்.

“ஏன் சார் குழந்தைக்கு அத்தனை சீரியஸா? என்ன நோய் சார்?”

கற்பகம் பதறிப்போய் கேட்டாள்.

“அப்படி ஒன்றும் பயப்படுவதற்கில்லை. சங்கரனுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தைதானே. நான் ‘ரிஸ்க்’ எடுக்க விரும்பவில்லை...”

கற்பகம் தன் வெறுப்பை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் உடனேயே ஆட்டோ பிடித்து அந்த ஸ்பெஷலிஸ்டரிடம் எடுத்துச் சென்றாள்.

“சாதாரண வைரஸ் அட்டாக்தான். கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை. மூன்றுநாளில் சுகமாகிவிடும்” எனக் கூறி அந்த ஸ்பெஷலிஸ்ட் டாக்டர் சாதாரண பில்களே கொடுத்தார்.

பையன் மூன்றாவது நாள் எழுந்து விளையாடத் தொடங்கிவிட்டான். இச்சம்பவத்தின் பின்னர் கற்பகத்திற்கு அந்த டாக்டர் மேல் ஒரே வெறுப்பு. ஆனாலும் சங்கரனோடு வீண் சச்சரவு ஏற்படாதிருக்க அந்த டாக்டரிடமே குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

“அவர் எங்கள் ஃபமிலி டாக்டர். அதனால்தான் குடும்பத்திலேயே கவனம் எடுத்தார். தனக்கு சந்தேகம் ஏற்பட்டபோது ஸ்பெஷலிஸ்டுக்கு சிபாரிசு செய்தார்...”

டாக்டரின் செயலுக்குச் சங்கரன் தன் விளக்கத்தைக் கூறியிருந்தான்.

டாக்டரிடம் சிணுங்கும் குழந்தையோடு காத்திருந்தான். பெண்கள் நோயுற்றபோது ஆண்கள் காட்டும் அசட்டை பற்றியே அவளது மனம் எண்ணிக்கொண்டது.

சிகக் கொலைபற்றி கிராமத்தில் வயலில் பெரும்பாலும் கூலி வேலை செய்யும் பெண்ணொருத்தி சொன்னது கற்பகத்தின் நினைவில் வந்தது. அவளோடு மற்றொரு பெண்ணும் தந்தையாரிடம் வயலில் களைபிடுங்கிய கூலி பெற வந்திருந்தனர்.

ஆண்குழந்தையைவிட பெண்ணை வளர்ப்பதிலுள்ள சிரமத்தைப் பற்றியும் அப்பெண் சொன்னாள். பையனுக்கு உடைபற்றியே கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. கோவணத்துடனேயோ, ஜட்டியுடனேயோ திரிய முடியும். பெண் என்றால் தக்க உடை, முழுநீள உடையும் வேண்டும். பெரிய பெண்ணானதும் தாவணி வேறு வேண்டும். ஆண்களின் வெறியிலிருந்து பாதுகாப்பு, மாதவிலக்குப் பிரச்சனை வேறு. அவள் கூறிய பதிலில் உண்மையிருப்பதை எண்ணிக் கொண்டாள். சீதனப் பிரச்சனை பற்றி அவள் பேசவில்லை. வளர்த்து விட்டால் குடும்பத்துள், சாதிக்குள் எவனாவது வயலில் உழைக்கும் பெண்ணைக் கட்டிக் கொள்வான் என்பது அவள் கருத்து.

டாக்டருக்காக காத்திருக்கும்போதும் வீட்டில் சமையல் பிந்தப்போகிறது என்பதே கற்பகத்தின் நினைவை உறுத்திக்

கொண்டிருந்த. குழந்தையின் அனுங்கல் வேறு. உடம்பில் சூடு இருந்ததை உணரமுடிந்தது.

நர்ஸ் அழைத்ததும் டாக்டரின் அறைக்குள் சென்றாள். தேமோமீட்டரை குழந்தையின் கமக்கட்டில் நர்ஸை வைத்துப் பிடிக்கச் சொல்லி ஸ்ரெதஸ் கோப்பை நெஞ்சிலும் முதுகிலும் வைத்துக் கொண்டே சங்கரணைப் பற்றியும் விசாரித்துக் கொண்டார். குழந்தையின் கழிவுகள், பசி, உணவு பற்றி விபரமாகக் கேட்டறிந்தார். உடல் பூராவும் பரிசோதித்தார்.

“இது வைரஸ் அல்ல. யூறினறி இன்பெக்ஸன், நீ படிச்சபெண். உனக்குத் தெரிய வேண்டுமே ஆணுறுப்புப் போல இல்லே பெண்ணின் பிறப்புறுப்பு. பல மடிப்புகள் கொண்டது நன்கு சோப்புப் போட்டுக் கழுவி நாள்தோறும் சுத்தம் செய்யவேண்டும். வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கும் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும். உன் மூத்த பெண்ணையும் முன்னர் ஒருதடவை இதே நோயுடன் அழைத்து வந்தது நினைவிருக்கு...”

மருந்துச் சீட்டை வாங்கும்வரை திட்டு விழுந்தது. சங்கரன் வராதது நல்லதாய் போய்விட்டது என்றே கற்பகம் எண்ணிக் கொண்டாள்.

வெளியே வந்து மருந்துக்கடைக்குப் போகும்போதும் கிராமத்துப் பெண் கூறியது மீண்டும் நினைவில் வந்தது. அவளோடு வந்த மற்றப் பெண் எல்லாவற்றிற்கும் வறுமை தான் காரணம் என்றாள்.

“அதற்காக பெண்ணே கர்ப்பமாகி, சுமந்து, பெற்றுக் கொலை வேறு செய்யவேண்டுமா?”

பெண்கள் மேல் சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டை தாங்க முடியாதவளாகவே கேட்டாள்.

“எங்கம்மா பெண்ணு விரும்பிப் பிள்ளை பெறுகிறாள். அப்பீ டின்னாலும் தான் மலடியில்லை என்பதைக் காட்ட ஒரு குழந்தை பெறலாம். ஆம்பிளையின் ஆசைக்குத் தானம்மா கர்ப்பம், குழந்தை எல்லாம். பிறகு அவனே கொல்லச் சொல்லுகிறான். அவனுடைய சொல்லைக் கேட்காமல் குடும்பமாக வாழமுடியாதம்மா. நீங்க படிச்ச பெண்ணு. சொத்துப்பத்து இருக்கு. கட்டினவனை எதிர்க்கலாம். அதை வைத்துக் கொண்டு எங்களைப்போல சாதியிலும் கூடக் குறைந்த கூலிப்பெண்களை அளக்க வேண்டாம்மா.”

அதைக் கேட்டபோது அவ்வேளை கற்பகமும் உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டாள். அடிமை அடிமையே ஆனாலும் வெவ்வேறு தரம். சாதி என்ற சாபக்கேடு பெண்ணை மேலும் மிருக நிலைக்கு அடிமை ஆக்கிவிடுகிறது என எண்ணினாள்.

மாலதி தந்த நூலொன்றில் கோடுபோட்டு குறித்திருந்த பகுதியின் நினைவு வந்தது. அது பெண்களின் கூற்றை மட்டுமல்ல தன் நிலையையும், அது கூட்டு மொத்தமாகக் கணிப்பது போலிருந்தது. சிமோன்...என்ற பிரெஞ்சுப் பெண்மணியாக இருக்கவேண்டும். வீட்டில் சேர்ந்ததும் மீண்டும் அந்தப் பெண்ணின் பெயரை மனனம் செய்ய வேண்டும். “மனித இனம் ஆணை. அவனே பெண்ணின் இலக்கணத்தை தனக்கு வாய்ப்பாக வரையறை செய்கிறான். ஆண் சார்ந்தே வரையறை செய்து விளக்கப்படுகிறான், அவளுக்குச் சார்பாக அல்ல...”

வீட்டுக்கு வந்ததும் வேலைகளா இல்லை. வழக்கமான வேலைகளுடன் நோயுற்ற குழந்தையின் ‘அம்மா, அம்மா’ என்ற அலுங்கல், குழந்தைக்கு மருந்தும் ஹார்லிக்ஸ்ஸும் கொடுத்துவிட்டு சமையலில் ஈடுபட்டாள். பள்ளி விட்டு

வந்தால் மூத்தவள் குழந்தையைக் கவனிக்க உதவுவாள் என்ற நினைவு.

சங்கரனுக்கு நோய் பற்றி பெரிது படுத்திக் கூறித் திட்டு வாங்குவதா? வைரஸ் என்று பொய் சொல்ல வேண்டிது தான். பொய் பேசாமல் குடும்பம் நடத்த முடியுமா? பொய்மையிலேயே குடும்பங்களெல்லாம் அமைதி நிலவுவதாக வெளியே காட்டி வாழுகின்றன. உள்ளே நிலவும் புயலைப் பற்றியும் குரூரம் பற்றியும் எவரும் நடு நிலையாக ஆராய்வதில்லை.

மாலதி கூறுவதுபோல பண்பாடு, கலாச்சாரம் என்ற போர்வையில் யாவும் மறைக்கப்படுகின்றன. குடும்பம் ஒரு புனிதமான் கோயில். இருளடைந்த பீடத்தில் அடிமைப் பெண் சிலையாக வைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

கற்பகம் ஒருதடவை நோயால் நாலுநாள் படுத்த போது வீட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை எண்ணிப் பார்த்தாள். கமலாவைப் பள்ளிக்கு அனுப்பாமல் தடுத்து சில வேலைகளை கவனிக்கச் செய்ய நேரிட்டது. சங்கரனின் வசதிகள் குறைந்ததற்காகச் சிற்றம். அங்கும் அவனின் அடிமனதில் மல்லிகாவை விரட்டிய வஞ்சம் இருந்தது. அவளது நோய்க்காக இரங்குவாரில்லை, அவளாகவே மூத்தவளுடன் டாக்டரிடம் சென்று மருந்தும் வாங்கிவர நேரிட்டது. காய்ச்சலோடு எழுந்து வேலைகளிலும் ஈடுபட நேர்ந்தது.

பால்கார பார்வதி மட்டுமே கொஞ்சம் இரங்கி மளிகைக் கடைப் பொருட்களை வாங்குவதிலும் தண்ணீர் எடுப்பதிலும் உதவினாள்.

“பெண்களால் தனித்து வாழமுடியும். ஆண்களால் தான் வாழ முடியாதம்மா” என்று பார்வதி கூறியதில் உண்மை இருப்பதைக் கற்பகம் மறந்துவிடவில்லை.

“அவங்கள் ஓட்டலில் சாப்பிட்டு விடுவார்கள்”

“சாப்பாடு மட்டுமல்லம்மா. தூங்க வீடுவேண்டும். இரவில் ஓசிலே பொழுதுபோக்க மனைவி வேண்டும். இதுதானம்மா பெரிய அநீதியும் கொடுமையும்...”

பால்காரி தன் அனுபவத்தைப் பொதுமைப்படுத்துவது போலிருந்தது.

16

கற்பகத்தின் அப்பாவுக்கு மாரடைப்பு ஏற்பட்டு மிக ஆபத்தான நிலையில் இருப்பதாக தம்பியின் கடிதம் வந்தது. கடிதத்தைப் படித்ததும் கற்பகம் பதறிப்போய் விட்டாள். வீட்டு வேலையே ஓடவில்லை.

உடனே, புறப்பட்டுக் கிராமத்திற்குப் போகவேண்டும் போலத் தோன்றியது. ஆனாலும் சிறைக் கைதியால் அப்படி உடனே ஓடிவிட முடியுமா? பரோலில் போவதற்கே முதலில் அனுமதி வேண்டும். குழந்தைகள் வேறு. அவர்களது படிப்புப் பற்றியெல்லாம் கேள்வி எழும். அவருடைய சாப்பாடு வேறு. மாதவன் போன்ற கணவனா? அடுப் பங்கரை பெண்களுக்கே ஒதுக்கப்பட்ட இடம் என எண்ணுபவர். மல்லிகாவை விரட்டின வஞ்சம் அடிநெஞ்சில் இன்னும் உறைந்திருக்கிறது. மனைவியின் அடிமைத் தொழிலில் சிறுபாதிப்பு, குறைபாடு ஏற்படும் வேளையெல்லாம் பழிதீர்க்க மல்லிகா ஆயுதமாகப் பயன்பட்டாள். சின்ன வீடாக வைத்திருக்க அவருக்கு ஆசை இல்லை என்றில்லை. அதற்கேற்ற பணவசதி இல்லை. அடுத்தது

நடுத்தர வர்க்க அந்தஸ்தில் மதிப்புக் குறைந்துவிடலாம் வாரிசுக் குழந்தைகள் வேறு. படித்த மனைவி வெளியேறி, தன் பெரிய வீட்டையே இழந்துவிட நேரலாம் என்ற அச்சம்.

மல்லிகாவின் பெயரைக் கற்பகம் ஒருபோதும் எடுப்ப தில்லை. எடுத்தாலும் முகுந்தன் பெயர் இருக்கிறது. மல்லிகாவிற்கு எதிராக சங்கரனே நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

மாலதிக்கு ஒருதடவை கூறியபோது அவள் சொன்னது நினைவில் அடிக்கடி வரும்,

ஆண்கள் எப்போதும் தமது தப்புகளை மறைக்க இப்படி ஒரு பெயரைச் சிருட்டித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

ஆணாதிக்கம் ஒருதார மணமுறையை பெண்களுக்கு மட்டும் வலியுறுத்திவிட்டு அதன் மற்றொரு வேரான விபசாரத்தை அனுமதிக்கிறது. இதுவே வேடிக்கை மட்டுமல்ல வேதனையானது. மாலதி ஒருதடவை கூறியது நினைவில் வந்தது.

எப்படியும் மாலையில் குழந்தைகளுடன் கிராமத்திற்குப் புறப்படுவதாகத் தீர்மானித்தாள், அதற்கேற்றபடி உடைகளை எல்லாம் எடுத்து வைத்தாள்.

பிரயாணத்திற்கு அனுமதி பெறுவதோடு பணமும் கேட்டால் சங்கரன் சீறலாம் என்பதை அவள் அறிவாள். முன்னைய சேலிங் கணக்கில் கொஞ்சம் பணம் இருப்பது நினைவில் வந்தது. எல்லா வேலைகளையும் நிறுத்திவிட்டு குழந்தையுடன் வெளியே புறப்பட்டாள். பாங்கில் சென்று ஐநூறு ரூபா எடுத்துக் கொண்டாள். பின்னர் மளிகைக் கடைக்குச் சென்று சங்கரனுக்குப் போன் செய்தாள்.

தந்தையின் ஆபத்து நிலையையும் இரவு புறப்படவேண்டும் என்பதையும் மட்டும் சொல்லும்போது அவளது நெஞ்சு அடைத்துக் கொண்டது. அப்படியே போனை வைத்து விட்டாள்.

அத்தோடு மாலதியிடமுடிக் சொல்லிவிட அங்கு சென்றாள். மாலதி ஆறுதல் கூறினாள்.

“அப்படி ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. பிரயாணத்திற்குப் பணமெல்லாம் இருக்கா?”

“ஆபத்தில்லாவிட்டால் தம்பி அப்படி எழுதியிருக்க மாட்டான். பணம் பிரயாணத்திற்கு வைத்திருக்கிறேன்”.

“வீட்டுக்காரரிடம் அனுமதி பெறுவதற்காகவும் எழுதியிருக்கலாம்...ரெயில் ரிஷவேசன் எல்லாம் கஷ்டமாயிருக்குமே. நான் வழியில் போய் பார்க்கட்டா”.

“வேணாம் அக்கா. அவர் வரட்டும். ரிஷவேஷன் இல்லாமலே போய்விடுவேன். அல்லது அவர் பஸ்தான் என்றால் ஏற்றிவிட்டட்டும்”.

“அதுதான் நல்லது” — மாலதி சொன்னாள்.

“திருமணத்தின் பின்னர் தன் பெற்றார், சகோதரர், உறவினரையெல்லாம் மனைவி மறந்து விடவேண்டும் என்று மனிதாபிமானமே இல்லாமல் ஆண்கள் எண்ணிக் கொள்ளுகிறார்களே. இது வேடிக்கை யில்லையா அக்கா”.

“அதுதான் ஆணாதிக்கம். மனைவி அடிமை என்ற நினைவு. தன் குடும்பத்திற்கு மட்டுமே சொத்து என்ற எண்ணம்”

மாலதியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, மளிகைக் கடையில் வாங்கவேண்டிய அவசிய பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வீடுசேர்ந்தாள். சமையல் வேலைகளில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டாள்.

பள்ளியிலிருந்து பிள்ளைகள் வந்ததும் பிரயாணம் பற்றித் தெரிவித்தாள். பையன் பயணம் என்றதும் குதூகலமடைந்தான். மூத்தவள் தந்தையின் அபிப்பிராயம் எப்படி இருக்குமோ என்ற அச்சத்துடனும் பள்ளிக்கூடம் பற்றிய கவலையுடனும் அம்மா கூறியபடி வேலைகளில் ஈடுபட்டாள். தனது உடைகளுடன் பாடப் புத்தகங்களையும் எடுத்து வைத்தாள்.

சங்கரனின் மோப்பெட் சத்தம் கேட்டதும் பையன் ஓடிச் சென்று குதூகலத்தோடு சொன்னான் :

“அப்பா, நாங்க ராத்திரி ஊருக்குப் போகிறோம்...”

தன் அனுமதியில்லாமல் முடிவு செய்தது. போன்ற அறிவிப்பு, உள்ளூற கோப மூட்டவே செய்தது. ஆனாலும் மாமனாருக்கு ஏதாவது மரணம் ஏற்பட்டு விட்டால் தன் மேல் என்றும் பழி தூற்றப்படலாம் என்ற எண்ணத்தில் மனதில் எழுந்த கோபத்தை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தான். மூத்தவள் எதுவும் பேசாமல் தயக்கத்தோடு அறையுள்ளேநின்றாள்.

கற்பகம் வழக்கம் போல அறையில் காப்பியைக் கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

“குழந்தைகளோடு இரவுப் பயணம் எதற்கு? நாளைப் பகலிலே போகலாமே...”

கற்பகம் எதிர்பார்த்ததிலும்பார்க்க நசிவு இருந்ததை உணர்ந்து கொண்டாள்.

“இல்லை நான் ராத்திரியே போகணும். முன்னர் நான் போகலையா? ரிசர்வேசனில்லாத பெட்டியிலேயே போய் விடுவேன்...”

முன்னர் ஒருதடவை அம்மாவின நோயறிந்து இவ்வாறு பயணம் செய்ததை மறைமுகமாக நினைவூட்டினாள். அவ்வேளை மல்லிகா வீட்டிலிருந்தாள். மூத்தவளையும் பையனையும் வீட்டில் விட்டுச் சென்றிருந்தாள். இளையவள் பிறக்கவில்லை. அப்போது கற்பகம் கம்பனி வேலையிலும் இருந்தாள்.

வேறு வீணான பேச்சுவார்த்தை எதுவுமே இல்லை. குழந்தைகளின் படிப்புக் கெடுகிறது பற்றியும் எதுவும் பேசவில்லை. அதைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தால் பதிலையும் தயாராக வைத்திருந்தாள்.

“நீங்களே இங்கே வைத்துப் பார்த்துப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பலாமே.”

பெண்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட வேலைப் பொறுப்பை தாமே முன்வந்து ஏற்றுக் கொள்ள இந்த ஆண்கள் ஒரு போதும் தயாரில்லை. அவரால் ஒன்று மட்டும் கூற முடிந்தது.

“பிள்ளைகளின் படிப்புக் கெடப் போகிறது. சீக்கிரம் வந்து விடு”

அவ்வார்த்தைக்குள் அவர் இழக்கும் அடிமைச் சேவைகளும் மறைந்திருப்பதைக் கற்பகத்தால் உணர முடிந்தது.

மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரெஸில் ஏற்றி விட்டார். வார நாளானதால் ரிஸவேசன் இல்லாத பெட்டியில் அத்தனை கூட்டமிருக்கவில்லை.

அதிகாலையில் வீடு சேர்ந்த போதுதான் சங்கரன் எதிர்ப்பு எதுவும் கூறாமல் அனுப்பியதன் காரணமும் தெரிந்தது. தம்பி போன் செய்து சங்கரனிடம் ஆபத்தான நிலை பற்றிச் சொல்லியிருந்தான். அதை அவர் கற்பகத்திடம் கூறவில்லை. 'பதட்டம் ஏற்படுத்த விரும்பவில்லை' எனப் பின்னர் சமாதானம் கூறலாம். சரியோ, தப்போ என்பது வேறு. ஒவ்வொருவராலும் தமது பேச்சு, செயலுக்குக் காரணம் தேடிக் கூற முடியும்.

கற்பகம் உடனே தக்க தீர்மானம் எடுத்து வந்தது நல்ல தாய் போய்விட்டது. அப்பாவின் நிலைமை மோசமாகவே இருந்தது. திருச்சியிலுள்ள பெரிய மருத்துவமனைக்கே எடுத்துச் செல்ல முடியாதநிலை. சாதாரண மருத்துவமனை. அறிமுகமான டாக்டர் அடிக்கடி வந்து பார்த்து மருந்துடன் ஆறுதல் கூறியும் சென்றார்.

கற்பகத்தையும் குழந்தைகளையும் கண்ட மகிழ்வு அப்பாவின் முகத்தில் தெரிந்தது. பேசுவோ, எழுந்து நடக்கவோ முடியாதநிலை.

எத்தனை காலம் பெற்று வளர்த்து கல்வி தந்த பிள்ளையை ஒரு நாளில் அடிமையாகத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்து விடுகின்றனர். பின்னர் கணவன், மாமாமாமி யாருக்கு சேவை செய்வதே அடிமைப் பட்ட பெண்ணின் பணி. பெற்றாரைப் பார்த்து வர அனுமதி வேண்டும்.

பெற்றாருடன் கிராமத்தில் வாழும் காலத்தில் ஓரளவு சுதந்திரமும் கல்லூரிக் கல்வி தந்ததற்குமாக அப்பாவைப் பாராட்டவே செய்தாள். திருமண காலத்தில் முகுந்தனிடமிருந்து பிரியவேண்டியதற்காக அப்பாமேல் ஓரளவு கோபம் இருக்கவே செய்தது. அதை மாலதியே அகற்றி விட்டாள். அவள் அன்றொரு நாள் கூறியிருந்தாள் :

“இன்றைய சமூக அமைப்பின் ஒரு நிறுவனமாகவே குடும்பம் அமைகிறது. முகுந்தனைக் காதல் என்ற மயக்கத்

தில் கட்டி இருப்பினும் நீ அறியாத குடும்பத்திலேயே நுழைய நேரிட்டிருக்கும். அங்கும் சங்கரனது குடும்பம் போலவே இருந்திருக்கும் : ஆணாதிக்கம் என்பது தனிமனிதரின் ஆதிக்கம் மட்டுமல்ல. குடும்பம், சமூகம், நாடு பூராவுமே ஊடுருவி நிற்கும் குடும்பத் தலைவன் என்ற ஆதிக்க முறை. அதிலிருந்து இங்கு எந்தப் பெண்ணும் தப்பி விட முடியாது...''

சங்கரன் வீட்டுக்கு அவள் போக முடியவில்லை.

சம்மந்தியின் நோயறிந்து பார்க்க வந்ததாக மாமாவும் மாமியாரும் வந்து பேரப்பிள்ளைகளுடனும் பேசிச் சென்றனர். மூத்தவளையும் பையனையும் அங்கு தங்க அழைத்த போதும் இருவரும் மறுத்து விட்டனர்.

கற்பகம் வந்த மறுநாளிலிருந்து சிறிது நலம் பெற்று வருவது போலத் தோன்றியபடி, எல்லோரும் ஓரளவு ஆறுதலடைந்தனர். ஆனால் நாலாவது நாள் மீண்டும் மாரடைப்பு ஏற்பட்டது. டாக்டரை அழைத்து வருவதற்குள் மரணம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

சங்கரனுக்கும் உடனே தம்பி டெலிபோனில் அறிவித்தான். மாமா, மாமியார் குடும்பத்தவர் யாவரும் சாவுச் சடங்குகளில் கலந்து கொண்டனர். கிராமத்தில் அவருக்கு நல்ல மதிப்பிருந்தது. ஏராளமானோர் வந்திருந்தனர். கற்பகத்திடம் அனுதாபம் தெரிவித்தனர். அழுத களைப்பு, கண்ணீர் வடிந்த முகம். முந்தானைச் சேலையால் கண்ணீரையும் கன்னத்தையும் துடைத்துக் கொண்டாள்.

சாவுச் சடங்குகள் நடந்து கொண்டிருந்தபோது அங்கு வந்திருந்தவர்களை ஒரு தடவை நோட்டம் போட்டாள். கண்ணீர் நிறைந்த மங்கிய பார்வையில் முகுந்தன் போன்ற

ஒரு உருவம். கண்களைத் துடைத்து விட்டுப் பார்த்தாள். முகுந்தன்தான்! பருத்த உடல். எத்தனை மாற்றம். எவரோடோ பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

மரணத்தை முதன் முதலில் கண்ட மூத்தவரும் பையனும் வியப்போடு யாவையும் பார்த்தனர். பையன் பெரும்பாலும் தாயின் சேலையைப் பிடித்தபடியே நின்றான்.

மயான ஊர்வலம் புறப்பட்டுவிட்டது. தம்பியாரையும் பின் தாயாரையும் கட்டி அணைத்து அழுதாள். வீட்டு வாயில்வரைவந்து அழுத கண்ணீரை மீண்டும் முந்தானைச் சேலையால் துடைத்து தலைகுனிந்தபடி விம்மலை, சேலையை வாயில் வைத்து அடக்கிக் கொண்டாள். 'கற்பகம்' என கனவில்கேட்டது போன்ற குரல். தலையை நிமித்திப் பார்த்தாள். முகுந்தன் எதிரே நின்றிருந்தான். காரணம் அறியாமல் மீண்டும் விம்மிவிம்மி அழத்தொடங்கினாள்.

சிறிது நேரத்தில் விம்மல் ஓய்ந்து தலையை நிமிர்த்தியதும், 'சாரி, மயானத்திற்குப் போகிறேன். மற்றால் போகுமுன் பார்க்கிறேனே' என்று கூறியபடி புறப்பட்டான். மற்றவர்களுடன் மயானத்திற்குப் போகமுடியாத சாதியில் பிறந்தோம். கற்பகத்தின் மனம் எண்ணிக்கொண்டது.

'பண்பாடு என்ற பெயரில் பெண்ணினம் எத்தனையோ வழிகளில் ஒதுக்கப்படுகிறாள்.'

மாலதி முன்னொருதடவை கூறியது அவ்வேளை நினைவில்வந்தது, இறந்தபிறகு கொள்ளிவைப்பதற்காகவும் ஆண்மகன் வேண்டும். பெண்வைக்கும் கொள்ளி எரிய மாட்டாதா? காஸ், எலெக்ட்ரிக்ஸில் எளிதாக எரியூட்டும் முறைகளே வந்துவிட்டனவே.

17

கற்பகம் சென்னைக்குப் புறப்பட இருந்த அன்று காலையில் முகுந்தன் வந்திருந்தான். அப்பாவின் மரண ஊர்வலம் புறப்பட்டவேளை அவன் சொல்லிச் சென்றது அவளின் நினைவில் அடிக்கடி வந்துகொண்டே இருந்தது. காலையில் கூட அவனைப்பார்க்காமல் போக நேரிடப் போகிறது என அடிமனதில் ஒருகுறை எழுந்துகொண்டே இருந்தது. அவனது கடைசிவேளை வருகை மகிழ்வேதந்தது. அதிர்ச்சி எதுவும் ஏற்படவில்லை.

தம்பிவந்து 'முகுந்தன் வந்திருக்கிறார்' என்ற செய்தியைச் சொன்னதும் காலை டிபன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கற்பகம் கடைசி இட்லியை அப்படியே விட்டு, கையைக் கழுவிக்கொண்டு முந்தானைச் சேலையாய் முகத்தைத்துடைத்தவாறே வரட்டுப் புன்னகையை முகத்தில் வரவழைத்துக் கொண்டே வரவேற்றாள். கையிலே இரண்டு பிஸ்கெட் பாக்கெட்டுகள்.

'குழந்தைகள்...' என்றான். கற்பகம் மூத்தவளையும் பையனையும் அழைத்தாள்.

'இந்த ஊர் மாமா' என அறிமுகப்படுத்தினாள். முகுந்தன் பிஸ்கெட் பாக்கெட்டுகளை நீட்டியபடி தன் நாற்காலியின் அருகே அழைத்தான். தயக்கத்தோடு இருவரும் சென்று 'தாங்யு அங்கிள்' என்று சொல்லிக் கொண்டே பெற்றனர். இருவரையும் இருகரங்களாலும் அணைத்து பெயர், படிப்புப்பற்றி விசாரித்துப் பேசத் தொடங்கினான்.

கற்பகம் உள்ளே சென்று காப்பி போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். பிள்ளைகளை உள்ளே போகும்படி கூறிவிட்டு காப்பியைத் தந்துவிட்டு எதிரே உட்கார்ந்தாள்.

“உங்களுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் என்று உங்க தம்பி சொன்னான். மனைவியையும் குழந்தைகளையும் அழைத்து வந்திருக்கலாமே.”

கற்பகம் நயமாகவே சொன்னாள்.

“எட்டு வருடங்கள் எப்படி உருண்டு ஓடிவிட்டன உங்களை ஒருதடவையாவது கண்டு பேசவேண்டும் என்று தான் தனியவந்தேன்.”

ஏதோ பழைய காதலை நினைவூட்டுவது போல அவனது குரல் ஒலித்தது.

“உங்க மனைவி, குழந்தைகளை ஒருதடவையாவது பார்த்துப் பேசவேண்டும் என்றே நான் ஆவலாயிருந்தேன்.”

பழமையை மறைக்கும் கனீவற்ற குரல்.

“உன்னோடு ஒப்பிடும்போது அவள் எந்த விதத்திலும் உயர்வாகக் கூறுவதற்கில்லை. அப்பா, அம்மா பார்த்துக் கட்டிவைத்த பெண்ணே. பிளஸ்டு படித்தவள். உன்னளவு அழகோ, பர்ஸனாலிட்டியோ இல்லை.”

மனைவியைத் தாழ்த்தி அவளை உயர்த்தி தன் காதல், திருமணத் தொல்வியைச் சுருக்கமாகத் தெரிவிப்பது போல முகுந்தன் பேச்சு இருந்தது.

“இந்த ஒப்பீடு எல்லாம் வேண்டியதில்லை. நேரில் பார்த்துப் பேசவேண்டும். அவள்மேல் எனக்கு ஒருவித மதிப்பு உள்ளது.”

“இவர் என்னைக் காதலித்துக் கைவிட்டவர், ஏமாற்றியவர் என்று சொல்லப் போகிறாயா?”

“அப்படியெல்லாம் இல்லை, குடும்பவாழ்க்கையில் மனைவியை எப்படி நீங்க நடத்துகிறீர்கள் என்று கேட்டறியவே ஒருதடவை பார்க்கவேண்டும்.”

“வேடிக்கையான ஆசைதான். எதற்கோ.”

“காதலிக்கும் காலகட்டத்தில் காதலியை நடத்தும் முறை ஒன்று. பின்னர் கலியாணம் கட்டிவிட்டு மனைவியாக குடும்பத்தில் நடத்தும் முறை மற்றொன்று”

கற்பகம் சினிமாக்களிலும் கண்ட நினைவை வைத்துச் சொன்னாள்:

“ஆமாம். நான் காதலித்துக் கட்டவில்லை. மற்றவர்கள் மனைவியை எப்படி நடத்துகிறார்களோ அப்படித்தான் நானும் நடத்துகிறேன். எதற்குத்தான் கேட்கிறாயோ தெரியவில்லை.”

தெளிவற்ற குழம்பிய மனநிலை அவனது குரலில் ஒலித்தது.

“குடும்பத்தில் மனைவியைக் கணவர் எப்படி நடத்துகிறார் என்பதை வைத்தே கணவரின் பண்பாட்டை அளக்க முடியும் என்று எவரோ ஒரு அறிஞர் கூறியதைப் படித்திருந்தேன். அதுதான் காதலன் என்ற நிலையில் உங்களை ஓரளவு அறிந்தேனே. கணவன் என்ற நிலையில் என்னை எப்படி நடத்தியிருப்பீர்கள் என்பதை நான் எப்படி அறிய முடியும். உங்க மனைவியைக் கேட்டுத்தானே அறியலாம்.”

கற்பகத்தின் ஆழமான பதில் முகுந்தனைச் சிந்திக்க வைத்தது.

“உன் கணவர் ஏதாவது தொல்லைப் படுத்துகிறார் போலத்தெரிகிறது. அப்படியானால் எனக்கும் கவலை தருவதே.”

“அப்படி ஒன்றும் விசித்திரமாக இல்லை. அவரும் மற்றவர்போலவே கடமைகளைச் செய்து தாலிகட்டிய கணவன் என்ற நிலையில் தன் உரிமைகளைப் பெறுகிறார்.”

“உன் ஆரம்பப்பேச்சைப் பார்த்து நான் பயந்து விட்டேன். என் காதலியை இழந்தபோதும் அவள் எங்காவது நல்லாய் வாழவேண்டும் என்பதுதான் என் ஆசையாக இருந்தது.”

முகுந்தன் உணர்வு பூர்வமாகக் கூறுவதுபோலத் தொனீத்தது.

“நீங்களும் உங்கள் மனைவிக்கு நல்ல கணவனாக வாழ வேண்டும் என்பதுதான் என் ஆசையும்.”

“நிச்சயமாக. அதில் என்ன குறை.”

“எப்படியும் நீங்கள் நடத்துவதை உங்கள் மனைவி மனம்திறந்து கூறி ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.”

“ஒருதடவை அழைத்து வருகிறேனே. நீங்களே கேட்டுப்பார்க்கலாமே.”

“பெரும்பாலான பெண்கள் தங்கள் கணவன் மாரைப் பற்றி வெளியே குறைகூறி தமது அந்தஸ்தைக் குறைத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள் என்பதும் எனக்குத்தெரியும். நெருங்கிப் பழகிய தோழியருக்கே உண்மை நிலையைக் கூறலாம். நாங்களும் ஒரு காலம் நெருங்கிப் பழகினோம். நீங்களும் பொய் சொல்லமாட்டீர்கள் என்பதும் தெரியும்.”

“நான் ஏன் பொய் சொல்லவேண்டும். அதுவும் கற்பகத்திடம்.”

சிரித்தபடியே அவளைப்பார்த்துச் சொன்னான்.

“உங்க மனைவி நீங்க எதிர்பார்க்கும் கடமைகளையெல்லாம் நன்கு செய்கிறாளா? உங்களுக்குப்பிடித்தவற்றைச் சமைத்துத்தந்து வீட்டையும் குழந்தைகளையும் நன்கு கவனிக்கிறாளா? மாமனார், மாமியாருக்கு மரியாதைகாட்டி நன்கு கவனித்து குடும்ப அந்தஸ்து எல்லாம் பேணுகிறாளா?”

“ஆமாம் அவற்றில் ஒருகுறையும் இல்லை. மற்றக் குடும்பப்பெண்களைப் போல காலையில் எழுந்து இரவு வரை தன்கடமையெல்லா வற்றையும் கவனிக்கிறாள்.”

“உங்க பாண்டு, சேட் எல்லாம் நல்லாயிருக்கு. மனைவி தான் கழுவி தேய்த்தாளா?”

“ஆமாம் அதிலென்ன சந்தேகம்.”

“லாண்டிரியா என்றே கேட்டேன்...”

“எதற்கு. அவள் இதிலெல்லாம் கெட்டிக்காரி”.

“மாமியார் போற்றணும். கணவனுக்குப் பெருமை தேடித்தரணும் என்றெல்லாம் சினிமாப் பாட்டுக் கேட்டிருக்கிறேன்...”

“அவள் மற்றப் பெண்கள் போல கடமையெல்லாம் செய்கிறாள். நான் எம்.ஏ. முடித்து கல்லூரியில் கற்பிக்கிறேன். அவள் என்ன பெருமை தேடித்தர முடியும்?”

“உங்களுக்கு வாரிசாக குழந்தைகள் இரண்டு பெற்றுத் தந்திருக்கிறாளே. வெளியே உழைக்காத மனைவி குழந்தைகள் பெறுவதன் மூலம்தான் தன் அந்தஸ்தையும் குடும்பப் பெருமையையும் காப்பாற்றுகிறாள் என்று நினைக்கிறேன்”.

“ஆமாம், அதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது...இப்படியெல்லாம் பேச எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்?”

“இந்த உலகத்தில்தான். அது நிற்க உங்க மனைவி அடம்பிடிப்பது, அழுவது...”

“அதுதானே பெண்ணின் குணம்தானே...”

“அப்போது சண்டை போடுவீர்களா...”

“எந்த வீட்டில்தான் சண்டை இல்லை...”

“அடியும் போடுவீர்கள். அப்படித்தானே...”

“எப்பொழுதாவது ... இவையெல்லாம் குடும்பத்தில் சகஜம்தானே. அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும்...”

“அவளும் உங்களை அடிப்பதில்லையா?”

கற்பகம் சிரித்தபடியே கேட்டாள்.

“என்ன கற்பகம் கேலிபேசுகிறாயா? நீ உன் கணவரை அடித்திருப்பாய் போல இருக்கிறது. நான் நல்லவேளை தப்பிவிட்டேன்...”

சிரித்தபடியே முகுந்தனும் பதிலளித்தான்.

“நல்லவேளை நானும் உங்களைக் கட்டிக்கிட்டு அடிவாங்காமல் தப்பிவிட்டேன்...”

“ஏன் கற்பகம் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய். முன்னர் நான் பார்த்துப் பேசிய கற்பகமில்லை நீ. எவ்வளவோ மாறிவிட்டாய்.”

“நிச்சயமாக, காலம் என் இளமையை மாற்றாமல் விடுமா? எட்டுஆண்டுகள் குடும்பவாழ்க்கைப்போராட்டம். மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்த்திருக்கிறேன்”.

“ஆனாலும் கற்பகம் என் கண்களுக்கு உன் இளமையும் அழகும் இன்றும் அப்படியே இருக்கிறது, உன் பேச்சு மட்டும்தான் மாறியிருக்கிறது...”

“உங்க பேச்சு மட்டும் முன்போல அப்படியே இருக்கிறது. நான் நினைவுகளில் வைத்திருந்த உருவத்தைத் தான் காணமுடியவில்லை...”

அவளின் முகத்தில் புன்னகை இழைந்தது.

“என் உருவத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பது ஆச்சரியமில்லை. எப்படியும் என்னை மறக்காமல் இருக்கிறாயே அதுவே போதும்...”

புன்சிரிப்போடு முகுந்தன் சொன்னான்.

“நீங்களும் மறக்காமல் இருப்பது எனக்கு வியப்பாகவே தோன்றுகிறது”

“நான் மறக்க முயன்றாலும் என் வீட்டுக்காரி நினைவூட்டிக் கொண்டே இருக்கிறாளே...”

“அதெப்படி, விசித்திரமாயிருக்கிறதே...”

வியப்புத் தொனிக்கும் குரலில் கேட்டாள்!

“கோவில் திருவிழாவுற்கு அவள் போன இடத்தில் அவளது பழைய தோழி ஒருத்தி எங்கள் பழைய காதல் பற்றி எல்லாம் கூறியதை விசாரித்து அறிந்து வைத்துள்ளாள். வீட்டில் முரண்பாடு ஏற்படும்போது நான் திட்டினால், கண்டித்தால், ‘உங்க பழைய காதலி கற்பகத்தைக் கட்டித் தொலைத்திருக்கலாமே. என்னைக் கட்டித் தொலைத்தீர்களே’ என்று கத்துவாள்.”

எவ்வித சலனமுமின்றி சிரித்தபடியே முகுந்தன் சாவதானமாகவே சொன்னான்.

‘ஓ அதுவும் அப்படியா’ என்று கூறியபோதும் சங்கரன் தன்னை முகுந்தன் பெயர் சொல்லித் திட்டுவதும் அவள்

நினைவில் வந்தது. வெற்றுக் காதலைக் கூட குடும்பச் சண்டைக்கு ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தும் போக்கு எங்கும் மலிந்து காணப்படுவதை எண்ணிக் கொண்டாள்.

“உங்க மனைவியையும் குழந்தைகளையும் அழைத்து வந்திருக்கலாமே” என கற்பகம் தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“ஏன் மீண்டும் சண்டையைத் தொடர்வதற்காகவா?”

முருந்தன் உடனே கேட்டான்.

“கணவன் சோரம் போவதற்கு எதிராக ஒரு மனைவி சண்டைக்குப் போகும்போது கணவனது கற்பையும் எதிர்ப்பார்ப்பாள். அல்லது அவளும் அந்த உரிமைக்காக போராடுகிறாள் என்பதே அர்த்தம். அந்த உரிமையை எந்தக் கணவனும் பெண்ணுக்கும் குடும்ப அமைப்பு தரப்போவதில்லை. இந்த வீண் சண்டைகளையெல்லாம் அவளை நேரில் கண்டால் நிறுத்திவிட என்னால் முடியும்...”

கற்பகத்தின் கூற்று முகுந்தனை ஒருகணம் திணற அடித்தது?

“எப்படி?...” என்று கேட்டு சமாளித்தான்.

“உங்க மனைவி என் பெயரை வைத்துத் திட்டுவது உங்களுக்கு கோபமுட்டவில்லை. அதனால் சந்தோஷமே தருவதாகத் தெரிகிறது. தற்போதும் என்னைப் பார்ப்பதையும் அவளால் தடைசெய்துவிட முடியவில்லையே... இப்போதும் அவளுக்குச் சொல்லாமலே இங்கே வந்திருப்பீர்கள்...”

கற்பகம் சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

“நீ சரியாகச் சொன்னாயே. என்னுடைய சுதந்திரத்தை அவளால் எப்படித் தடை செய்யமுடியும்?”

“விபசாரியிடம் போனால்கூட...”

கற்பகத்தின பேச்சு காரமாயிருந்தது.

“ஏன் கற்பகம் இப்படியெல்லாம் என்னையும் தரக்குறைவாகச் சொல்லுகிறாய்?”

“உங்களை வைத்துச் சொல்லவில்லை, பொதுமைப் படுத்தியே ஆணாதிக்க சமூகத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்...”

“அதில் சந்தேகமில்லை...”

அவனது குரல் கீழிறங்கி ஒலித்தது.

“உங்க மனைவியைக் கண்டால் ஆணாதிக்க சமூகத்தில் ஆண்களுக்குரிய சுதந்திரம் பற்றியும் பெண்களுக்கான ஒடுக்குமுறைகள் பற்றியும் புரிய வைப்பேன். எத்தனையோ ஒடுக்குமுறைகளும் கடமைகள் என்ற பெயரில் வேலைப் பளுக்களும் இருக்க பாலியலை மட்டும் எடுத்துப் போராடுவதால் அதிக பலன் ஏற்படப் போவதில்லை என்பதை விளக்குவேன்...”

“பரவாயில்லையே. ரொம்ப ஆழமாகப் பேசுகிறாய். அவளை உன் தோழியாக்கிவிடுவாய் போலிருக்கிறது...”

“நிட்சயமாக. அவளும் என் தோழிதான். நாங்களெல்லாம் ஒரே சாதியை, வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்”

“இது வேறொரு வர்க்கப் போராட்டமோ...”

கேலிச் சிரிப்போடு முகுந்தன் சொன்னான்.

“சாதி ஒரு வடிவம். வர்க்கப் போராட்டமே உள்ள டக்கம். ஒடுக்கப்பட்ட பெண்சாதியினருக்கும் இது பொருந்தும். அடக்கி ஒடுக்கப் படுபவர்களுக்கெல்லாம் போராட உரிமை உண்டு.”

கற்பகம் கூறும்போது மாலதியையே நினைத்துக் கொண்டாள். மாலதியே இந்தப்புதிய விளக்கத்தை அவளுக்குச் சொல்லித் தந்தாள்.

“அப்போது நீங்களெல்லாம் ஆபத்தானவர்கள்தான். நல்லவேளை நான் உங்களிடமிருந்து தப்பிவிட்டேன் போலிருக்கிறது”

மீண்டும் சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

“நான் தப்பிவிட்டேன் என்றும் சொல்லலாம் தானே. என் கணவருக்கும் உங்களுக்கும் இடையில் வேறுபாடே இல்லை. அதே ஆணாதிக்க சமூகத்தின் பிரதிநிதியாகத் தான் உங்களையும் பார்க்கிறேன். மறுதடவை வரும்போது உங்க வீட்டுக்கே வந்து என் தோழியைப் பார்ப்பேன்...”

விடை பெறுவதற்குமுன் குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கட்டி அணைத்து முகுந்தன் முத்தமிட்டான்.

18

அப்பாவின் மரணம் உணர்ச்சிபூர்வமாகவும் உடல் அலுப்பாலும் கற்பகத்தைப் பாதித்திருந்தது. சென்னை நோக்கிய மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரஸில் பர்தில் தம்பி ஏற்றிவிட்டபோது ஓரளவு நிம்மதி. குழந்தைகள் தூங்கி விட்டனர். அவளுக்குத் தூக்கம் வரமறுத்தது. எதிர்ப்புறத்தில் மூவரும் தூங்கிவிட்டனர்.

அப்பாவின் மரணத்தால் வீட்டில் ஏற்பட்ட பாதிப்பு, தாயாரின் விதவைக்கோலம், பணச்செலவுகள் மட்டுமல்லாமாயார் வீட்டு நிலைமைகளுடன் முகுந்தன் வீட்டிற்கு வந்து பேசிய நினைவும் நெஞ்சில் வந்து மோதிக் கொண்டிருந்தன. சென்னை சேர்ந்ததும் மீண்டும் யந்திரவாழ்வு அடிமை உழைப்பு, பிள்ளைகளின் இரண்டு வாரப் படிப்பைச் சீர்செய்ய வேண்டும். அப்பாவின் அந்தியேட்டிக் கிரியைகளில் கூட பங்கு எடுக்காமல் திரும்புவதற்கு அதுவும் ஒருகாரணம். சங்கரன் கடிதமே எழுதாமல் உள்ளூர்போஸ் மாஸ்டர் மூலம் புறப்படும் நாளைக் கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தான். மறைமுகமாக விரைவில் புறப்படச்செய்வதற்கு அவர் பயன்படுத்திய உத்தி அது.

சங்கரனின் வீட்டுக்குப் புறப்படுவதன் முதல்நாள் காலையில் குழந்தைகளுடன் சென்று மாலையில் திரும்பினான்.

சங்கரனின் அண்ணா இருவரின் மனைவியரும் முன்போலவே வீட்டு அடிமை வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை, வயதேறியது தவிர. வீட்டு யந்திரத்தின் சில்லுகளாக அப்படியே அவர்கள் இருந்தனர். குழந்தை வளர்ப்பும் கணவன் சேவையுமே அவர்கள் வாழ்வாயிருந்தது. மாமியாரின் நிர்வாகம் அப்படியே நடந்து கொண்டிருந்தது.

கற்பகத்துடனும் குழந்தைகளுடனும் இரு பெண்களும் சுமுகமாகப் பழகினர். சென்னை நகரில் வாழ்வதால் உள்ளூர் அவளுக்கு மதிப்பு இருந்தது. வெளியே காட்டாமல் உள்ளூர் ஓரளவு பொறாமையும் தெரிந்தது. அவளது சாதாரண 'பாலிஸ்டர்' சேலையைப் பாராட்டி விலை, விபரம் கேட்டனர். அவர்கட்குக் கோவில், சினிமா, லால்குடி, திருச்சி நகருக்குமேல் எதுவும் தெரியாது.

மாமாவும் மாமியாரும் சென்னைப் பேரப் பிள்ளைகளில் அதிக கவனம் காட்டினர். மூத்தவளுக்கு யாவும் புதுமை யாகத் தோன்றியபோதும் கிராமம் பிடிக்கவில்லை. ஆனாலும் நகரிலே தன்னுடன் படிக்கும் மற்றப் பிள்ளை களைவிட பல கிராம விஷயங்களை அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டினாள்.

நாத்து, நெற்பயிர், களை, வைக்கோல், வெண்டி, கத்தரி, உரம், கிருமிநாசினி ஆகியவற்றையெல்லாம் நேரில் பார்க்க முடிந்ததில் பெருமைப்பட்டாள். இவை பற்றி யெல்லாம் புத்தகத்தில் மட்டுமே படித்திருந்தாள்.

பையன் தனக்குத் தாத்தா தரப்போகும் நில்தைக் காட்டும்படி அடம் பிடித்தான். முன்னர் தாத்தா கேலி யாகக் கூறியதை மறக்காமல் அவன் கேட்பது அவருக்கே வியப்பாயிருந்தது.

தாத்தா வயல் புறமாக அழைத்துச் சென்று வயலின் ஒரு பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டினார். 'இத்தனையுமா' என்று அவன் பெருமிதச் சிரிப்பை உதிர்த்தான். அவர் களுடன் வயலுக்குத் தொடர்ந்து வந்த மூத்தவள் குனிந்த படி சுறுசுறுப்பாக நாற்று நடும் பெண்களைப் பார்த்து வியப்படைந்தாள். சேற்றிலே கால்கள், உடலிலே வியர்வை, அழுக்கு உடையுடன் சேற்றிலே நாற்றை எடுத்து விரைவாக ஊன்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். சில பெண் களின் மேலுடம்பில் ஜாக்கெட்டே இல்லை. மார்புகள் வெளியே தொங்கி பென்டூலம் போல ஆடிக் கொண்டிருந் தன.

"ஏன் தாத்தா அந்தப் பெண்கள் ஜாக்கெட்டே போடவில்லை. வெட்கமாயில்லையா?"

மூத்தவள் தாத்தாவைப் பார்த்து, நாற்றுநடும் பெண் களைச் சுட்டிக் காட்டிக் கேட்டாள். தாத்தா ஒருகணம் திடுக்கிட்டார்.

“இங்கே வயதான பெண்கள் அப்படித்தான்” — சமாளிக்கக் கூறினார்.

“வயதானால் வெட்கமாயில்லையா?”

“சட்டை வாங்கித் தைக்கப் பணமில்லாமலிருக்கும்.”

இப்பதிலுடன் பேத்தியின் வினாவை அடக்கிவிடலாம் என்று தாத்தா பார்த்தார்.

“ஏன் தாத்தா வேலை செய்கிறார்கள்தானே. கூலி கொடுப்பீர்கள்தானே...”

“ஆமாம். ஆனாலும் வயதானவர்கள் சிலர்தானே சட்டை போடுவதில்லை. அது இந்த ஊர் வழக்கம். வாங்க வீட்டுக்குப் போகலாம்...”

ஆனாலும் அந்த வினா மூத்தவளின் மனதைக் குடைந்து கொண்டேயிருந்தது. ரெயில்வண்டி புறப்பட்ட போதும் மூத்தவள் அம்மாவிடம் கேட்டாள்.

“அம்மா, வயலில் வேலை செய்யும் பெண்கள் ஏன்மமா பிரேஸியரோ, பிளஸ்ஸோ கூடப் போடாமலிருக்கிறார்கள். வெட்கமாயில்லையா?”

மூத்தவளின் வினா கற்பகத்தை ஒருகணம் திணுக்குறச் செய்தது. நகரத்திலிருந்து கிராமத்திற்குச் செல்லும்போது காணும் வேறுபாடுகளை வளர்ந்தவர்கள் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. குழந்தைகளின் மனதில் அவை உடனே தாக்கம் ஏற்படுத்திவிடுகிறது என எண்ணிக் கொண்டாள்.

“சட்டை தைத்துப்போட அவர்களிடம் காசில்லை.”

“ஏன்மமா காசில்லை. வேலை செய்கிறார்கள் தானே.”

“குறைவான கூலிதான் கொடுக்கிறார்கள்.”

“தாத்தா கூடவா?”

“தாத்தா மட்டுமல்ல எல்லோருமே அப்படித்தான் தருவார்கள்...”

அம்மா சமாதானப்படுத்த முயன்றாள்.

“அக்கா நான் தாத்தா தரும் நிலத்தில் நாத்து நடும் போது அவங்க சட்டைபோட ரொம்பக் கூலி கொடுப்பேன்...”

பையன் அம்மாவை இடைமறித்துக் கூறினான்.

“சரி சரி நீ குடு. அம்மா, பட்டணத்திலே நம்ம பால் காறிகூட சட்டைபோடுகிறாளே.”

தம்பியின் பேச்சைப் பொருட்படுத்தாமல் மூத்தவள் சொன்னாள்.

“அது பட்டணம். நாகரிகமான இடம். இங்கே கிராமப் பெண்களுக்கு எல்லா நாளும் வேலை கிடையாது. நாத்துநடுகை, களை பிடுங்கல், அறுவடை காலங்களில் மட்டும்தான் வேலையும் கூலியும் கிடைக்கும். சாப்பாட்டுக்குத்தான் அது போதும்...”

கற்பகம் உண்மை நிலையைக் கூறினாள்.

“அப்ப, அவர்கள் எல்லாம் பட்டணம் வரலாமே.”

மூத்தவள் சொன்னாள்.

“எல்லோருக்கும் வேலை கிடைக்குமா? தங்க வீடு வேணும். நமக்கே தண்ணீர்கூட தட்டுப்பாடாயிருக்கே தெரியாதா?”

தூக்கம் வரும்வரை கேள்விகள் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தனர். கற்பகமும் முடிந்தவரை பொறுமையோடு பதில் கூறிக்கொண்டே இருந்தாள். பின்னர் இருவரும் அப்படியே மடியில் தூங்கிவிட்டனர். அவர்களை நிமிர்த்தி படுக்கச் செய்து போர்வையால் போர்த்திவிட்டாள். கடைசிக் குழந்தை ஏற்கெனவே தூங்கிவிட்டாள். ஆனாலும் தூக்கம் வர மறுத்தது. அப்பாவின் நினைவும் அடிக்கடி தோன்றி மனதை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

குழந்தைத்தனமாகப் பையன் தூங்கும்முன் சொல்லிய வார்த்தைகளும் அவளது மனதைக் குடைத்து கொண்டிருந்தன.

“அம்மா, பிஸ்கெட் பாக்கெட் தந்தாரே அந்த முகுந்தன் மாமா அவரை எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சது. வீட்டுக்குக்கூட வரச் சொன்னார் அவருக்கு இரண்டு பாப்பா இருக்குதாம் விளையாட, நீங்க விடமாட்டீங்க என்றுதான் நான் போகேல்லை...”

“சரி சரி நீ படு. பிறகு பார்ப்போம்...” என்று கூறி அடக்கிவிட்டாள். பெரிதுபடுத்திப் பேசினால் வீண் ஆபத்து என்பதைக் கற்பகம் அறிவாள். “வீட்டில் பேசாதே” என்றும் கூற முடியாது. ‘முகுந்தன்’ என்ற பெயரைக் கேட்டறிந்து அவன் நினைவில் வைத்திருப்பதும் ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதனால் வீட்டில் ஏற்படக்கூடிய வீண் பிரச்சனைகளையும் கற்பகம் எண்ணிக் கொண்டாள்.

பையன் தூங்கிய பின்னர் மூத்தவளிடம் கற்பகம் சாவதானமாகப் பெரிதுபடுத்தாமல் கேட்டாள்.

“இவனுக்கு அந்த மாமா பெயர் எப்படியடி தெரியும்...?”

“அம்மா நீங்க காப்பி எடுத்து வரப் போனபோது அந்த அங்கிள், தான் உங்களோடு படித்த பிரெண்டு என்று

எங்களுக்குச் சொன்னார் தம்பிதான் பெயரைக் கேட்டான்.”

முகுந்தனிடமும் தவறில்லைத்தான். அவன் உண்மையைத்தான் கூறினான். ஆனாலும் கலியாணத்தின் முன்னைய உண்மைகள் திருமணம், குடும்பம் என்ற சிறையில் அகப்பட்ட பின்னர் எத்தனை தொல்லைகளைப் பெண்களுக்கு ஏற்படுத்திவிடுகிறது என எண்ணிக் கொண்டாள்.

மூத்தவள் மேலும் சொன்னாள்.

“எனக்குக்கூட அந்த அங்கிளை ரொம்பப் பிடிச்சது அம்மா. அவர் எங்கள் இரண்டு பேரையும் கட்டிப் பிடித்து கிஸ் குடுத்துச் சொன்னார். ‘நீங்களும் என்னுடைய பிள்ளைகள் போலத்தான்’ என்றார். நீங்கள் கூட அந்த அங்கிலோடு ரொம்பநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தீங்க அம்மா. அவர் உங்க பெரிய பிரெண்டாயிருந்திருப்பார்.”

“போடி, காலேஜில் ஒன்றாய் படிச்சா பிரெண்டாடி.”

கற்பகம் அவளது பேச்சை மறுத்துக் கூறியபோதும் மனம் குறுகுறுக்கவே செய்தது.

“அப்பாவிடம் அந்த அங்கிள் வந்தது பற்றி ஒன்றும் சொல்லவே வேண்டாம்” என்று சொல்லிவைப்பது அழகல்ல என்று எண்ணிக்கொண்டாள். பையனிடம் அப்படிச் சொன்னாலும் பின்னர் எப்போதாவது கண்டித்து அடித்தால். ‘அப்பாவிடம் சொல்லுவேன்’ என்று பிளாக் மெயில் செய்யத் தக்கவன் என்பதும் கற்பகத்திற்குத் தெரியும்.

முகுந்தனை எத்தனை தூரம் எதிர்த்துப் பேசியபோதும் அவனது நினைவை அடிமனத்திலிருந்து முற்றாக நீக்கிவிட

முடியவில்லை. கல்லூரி நாட்களில் முற்போக்காகப் பேசிய போதிலும் அவனும் ஆணாதிக்க உலகின் பிரதிநிதியாகவே நிச்சயம் நடந்திருப்பான். காதலித்த காலத்திலெல்லாம் திருமணம், குடும்பம் சுதந்திரத்தைப் பறிக்கப்போகிறது என்ற எண்ணம் எழாதது ஏன் என்றுகூட எண்ணிப் பார்த்தான். பாலின்ப மயக்கம் மேலோங்கி பெண்களின் சுதந்திர நோக்கை மறைத்து விடுகிறதா எனவும் ஆராயத் தோன்றியது.

உடற் சோர்வு மேலிட அயர்ந்து விட்டான்.

மாம்பலம் ரெயில் நிலையத்தில் இறங்கியதும் சங்கரன் வந்திருப்பான் என சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். குழந்தைகளும் தேடின. காணவில்லை. வெளியே வந்து ஆட்டோவில் ஏறி வீடு சேர்ந்தான்.

“ஏனப்பா ஸ்டேசனுக்கு வரவில்லை” மூத்தவள் கேட்டாள்.

“தனியாக ஊருக்குப் போகத் தெரிந்தவர்களுக்கு வீட்டுக்கு வரத்தெரியாதா?”

படர்க்கையில் கற்பகத்திற்குப் பதில் கிடைத்தது. அப்பாவை இழந்துவந்ததற்காக எத்தகைய அனுதாபமும் அவன் காட்டவில்லை.

பையன் சங்கரனிடம் ஊரில் கண்ட யாவற்றையும் ஆர்வமாகக் கூறினான். தாத்தா, பாட்டி பற்றியும் தாத்தா அவனுக்குத் தர இருந்த வயல், நாத்துநடும் பெண்கள் பற்றி யெல்லாம் அளந்தான்.

19

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர் மீண்டும் கற்பகத்தின் யந்திர வாழ்க்கை தொடங்கி விட்டது. அக்காலத்தில்

சங்கரன் தான் இழந்த சேவைகளின் விரக்தியை தன் பேச்சாலும் செயலாலும் காட்டிக் கொண்டான். முதல் தடவையாக வீட்டில் மல்லிகா சேவைக்காக இல்லாத விரக்தி வார்த்தைகளிலும் நடைமுறைகளிலும் மறைமுகமாக ஒலிப்பதை கற்பகத்தால் இனம் காணமுடிந்தது. முடிந்தவரை பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தாள். சாப்பாட்டுக்குத் தான் பட்ட கஷ்டங்களையும் வீண் செலவுகளையும் பல தடவை சொல்லிக் காட்டினாள்.

யந்திர வாழ்க்கை என்பது சங்கரனின் தேவைகளை ஒட்டி பாலியலிலும் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. விபசாரத்தில் பொழுதுபோக்கு இன்பம் ஆணுக்கே ஒழிய பெண்ணுக்கல்ல. பெண்ணுக்கு அது ஒரு உடற் தொழில். வாழ்க்கை. கூலி கிடைக்கிறது. ஆணாதிக்கத்திலும் ஆணுக்கே. மனைவிக்குக் கூலியும் கிடைப்பதில்லை. மனோணிசமே, என மாலதி ஒருதடவை கூறியது எத்தனை உண்மை. பாலின்பத்திற்காக கிளர்ச்சி பண்ண முடியாத நிலையும் மனைவிக்கு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பண்பாடு வேறு தடுக்கிறது.

மல்லிகா அந்த வீட்டில் இல்லாதபோதும் அவனின் நிழல் அந்த வீட்டில் மறைமுகமாகப் படிந்திருப்பதைக் கற்பகத்தாலும் உணர முடிந்தது.

“பாரடி இந்த அமுக்குச் சேர்ட்டோடுதான் ஆபீசுக்குப் போனேன்.”

மல்லிகா இருந்த காலத்தை மறை முகமாகச் சுட்டிக் காட்டுவதாக இருந்தது. அவள் கழுவித் தேய்த்து வைக்கும் சேர்ட்டைக் காட்டி அவள் லாண்டரி வைத்திருக்கத் தக்கவள் என ஒரு தடவை பாராட்டியது அவளுக்கு நினைவில் வந்தது.

‘பாலின்பத்தில் சமத்துவம் தரத்தவறின் சமத்துவமற்ற மனித சமூகத்தை ஏற்பவராவீர்!’ என எவரோ ஒரு அறிஞர் கூறியதும் அவளது நினைவில் அடிக்கடி வரும். உடலமைப்பை வைத்து மனிதரது பர்சனாலிட்டியை, ஆளுமையை நிரந்தரமாக்கப் பார்க்கிறார்கள். மனிதப் பண்பாடு உடலமைப்பிலேயா உள்ளது. நிறத்தால், இனத்தால், மதத்தால், மொழியால் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், வேறுபாடுகள் இருக்கும்போது உடலமைப்பை வைத்து மனித சமூகத்தை இரண்டாகப் பிரித்து ஏற்றத்தாழ்வு காட்டுவது எத்தனை கொடுமை என ஒருதலவை மாலதி கூறியதையும் எண்ணிப் பார்த்தாள்.

இரண்டுவாரம் வீட்டில் இல்லாததால் தேங்கிய அழுக்குகளை அகற்றுவதே பெரிய வேலையாகிவிட்டது. கர்ப்பான்பூச்சி வேறு அடுப்பங்கரையில் குடியேறிவிட்டது. வேலைப்பிரிவினை! கற்பகம் இல்லாதவேளை வீட்டைப் பெருக்கித் தூய்மையாக வைப்பது கணவனின் பணியல்ல. பாலைக்காய்ச்சி காப்பி தயாரிப்பதற்குக்கூடத்தயாரில்லை. பாலை நிறுத்திவிட்டார். பால்காரியைத் தேடி மீண்டும் பாலுக்கு ஏற்பாடு செய்வதும் அவளது பணியாகிவிட்டது.

‘என்னம்மா, பால் காய்ச்சவும் நீங்க உங்க வீட்டுக் காரருக்குப் பழக்கிவிடவில்லையா?’ பாலை அவர் நிறுத்தியதை நினைந்து பார்வதி கேட்டாள்.

பார்வதி எத்தனை சுறுசுறுப்பான பெண். குளிரோ, மழையோ அதிகாலையில் பால் பாக்கெட்டுகளைச் சுமந்து வீடு வீடுகளாகத் தருகிறாள்.

எங்கே பார்த்தாலும் பெண்களே கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறார்கள். ஆண்கள் எஜமானர்களாக ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள்.

வீட்டு நிர்வாகத்தைச் சீராக்க சிலநாட்கள் கழிந்தன. மளிகைக் கடைக்குச் சென்றபோதும் மாலதியிடம் செல்ல முடியவில்லை. நேரமில்லை.

ஆறுநாட்கள் கழிந்த பின்னரே போக முடிந்தது.

அப்பாவின் பிரிவினால் ஏற்பட்ட கவலை, பிற பிரச்சனைகள் பற்றி யாவும் கூறி ஓரளவு மனம் ஆறினாள்.

முகுந்தன் வீட்டுக்கு வந்து பேசியது பற்றியும் சொன்னாள், அவனைத் திருமணம் செய்திருந்தாலும் மற்றொரு சங்கரனாகவே இருந்திருப்பான் என்றும் மாலதியிடம் கூறி மனதைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றாள் அவள்.

“எப்படியும் முகுந்தனை உன்னால் முற்றாக மறந்து விடமுடியாது. தூரத்துப்பச்சை எப்பொழுதும் கற்பனைக் கண்ணுக்கு பசுமையாகவே இருக்கும்”.

மாலதி தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னாள்.

“அதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆணாதிக்க ஆட்சியின் தரம் கொஞ்சம் வேறுபட்டிருக்கலாம்”.

கற்பகம் தன் கணிப்பைக் கூறினாள்.

“ஆமாம். முகுந்தனை முற்றாக உன்னால் மறக்க, மறந்துவிடமுடியாது. அவன் உன் நினைவில் என்றும் இனிய நினைவுகளைத் தந்துகொண்டே இருப்பான். பாலின்பம் என்பது வெறும் உடலால் மட்டும் அனுபவிப்பதல்ல. எண்ணங்களாலும் கற்பனையாலும் கூட அனுபவிக்கக் கூடியது. பெண்களுக்கு இந்த வாய்ப்பே அதிகம் என்பதை ஆண்கள் அறிவதில்லை. சினிமாத் தியேட்டர்களில் பெண்கள் கூட்டம் குவிவதற்கும் இதுவே காரணம்”.

மாலதியின் கூற்றில் உண்மை இருப்பதை கற்பகத்தால் நன்கு உணரமுடிந்தது.

“சினிமாக்களெல்லாம் பெண்களை இழிவுபடுத்துவதாகவே காட்டப்படுகிறது. அப்போதும் பெண்கள் கூட்டம் தியேட்டர்களில் குறைந்துவிடவில்லையே”.

“அதுவும் உண்மையே. சுதந்திரம், விடுதலை பெறா நிலையில் சினிமாவிலுள்ள சில கலை அம்சங்களாலும் அவர்கள் கவரப்படுகிறார்கள். சோகமான காட்சிகளுடன் தமது வாழ்வுத் துன்பங்களை இனங்காண்பதுபோல காதல் காட்சிகளில் கற்பனை நிலையிலும் ஒன்றி விடுகின்றனர். பாடல்கள், ஆடல்களும் கூட அவர்களை ஆகர்ஷிக்கவே செய்யும்”.

மாலதி கற்பகத்திற்கு விளக்கம் கூறினாள்.

“பெண்களைச் சினிமாவில் ஆபாசமாக ஆடுவதிலும், உடை அலங்காரத்திலும் மட்டுமல்ல விளம்பர போஸ்டர்களிலும் காட்டுகிறார்கள்”.

“ஆமாம், ஆண்களின் பாலியல் குறைபாட்டைப் பயன்படுத்திப் பணம் சம்பாதிக்க அந்த வர்க்கமே பயன்படுத்துகிறது. பெண்கள் இவற்றைப் பார்த்து அருவருப்படைகிறார்கள். ஆபாசத்தைக் கிரிமினல் குற்றமாக்கவேண்டும் என இன்று உலக பெண்ணிய இயக்கம் சார்ந்தவர்கள் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கியுள்ளனர்...”

“உங்கள் பத்திரிகையில் கூட ஆபாச சினிமாப் படங்கள் வருகின்றனவே.”

“சந்தேகமென்ன. ஆணாதிக்கம் எல்லா இடமும் நீக்கமற நிலை பெற்றுள்ளதே. விற்பனை ஒன்றே அவர் சளது நோக்கமாகும். டென் விடுதலை சார்பாக வரும்

கட்டுரை, செய்திகளையே இருட்டடிப்பு செய்து விடுவார்கள். அதில் வெளிவரும் கேலிச்சித்திரங்களில் கூட ஆண்கள் சமையல் செய்வது, துணி தோய்ப்பது, குழந்தையைப் பார்ப்பது, மனைவியை அடிப்பது போன்றவற்றையும் நகைச்சுவையாக்கப் பார்க்கிறார்கள். மாமியார் மருமகள் சண்டையின் அடிப்படையைக் கூறாமல் பெண்களினத்திடை ஒற்றுமையில்லை எனவும் திரும்பத்திரும்பக் கூறுகிறார்கள். இவற்றையே விதிவிலக்காக சில குடும்பங்களில் பெண் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை வைத்து பெண்ணாதிக்கம் நிலைப்பதாக சினிமா, கலை, இலக்கியம் மூலமும் பிரச்சாரம் செய்து பெண்ணினத்தின் அடிமை நிலையை மறைக்கப் பார்க்கிறார்கள். இன்றைய கலை, இலக்கியங்களும் இவற்றையே பிரதிபலிக்கின்றன”.

மாலதி தான் பணியாற்றும் பத்திரிகையில் நிலவும் ஆணாதிக்க நிலைமையைக் கூறுவதோடு தனது இயலாமையையும் தெரிவித்தாள்.

“அங்கும் ஊழல் மயம் தான்.”

“அதில் சந்தேகமில்லை. கொஞ்சம் பொறு ஒரு அறிஞர் எழுதிய கருத்தைப் படித்துக் காட்டுகிறேன்” என மாலதி கூறிக்கொண்டு சென்று ஒரு ஆங்கில நூலை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். அதில் அடையாளம் செய்த பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பை எழுதி வைத்திருந்ததைப் படித்தாள்”

“மனித சமூகத்தை இரண்டாகப் பிரித்து ஒன்றை மற்றொன்று ஆளுவதற்கான பிறப்புரிமை பெற்ற சமூக அமைப்பே ஒடுக்குமுறை நிறுவனமாகி விட்டது. மனித உறவுகள் பொய்மையும் ஊழலும் மிக்க உறவாகிவிட்டது. மனித சிந்தனையிலும் அனுபவத்திலும் இவற்றைக்

காண்கிறோம். ஆணாதிக்க பிறப்புரிமை ஒழியாது அனைத்து ஒடுக்கு முறைகளும் ஒழியப் போவதில்லை”

“நல்ல கருத்தே. யார் எழுதிய நூலது?”

“கேற் மிலேட் எழுதிய செக்கவல் பொலிற்றிக்ஸ். இது மட்டுமல்ல இன்றைய பொருளாதாரம் தொழிலாளரை மட்டும் சுரண்டும் அமைப்பு மட்டுமல்ல பெண்ணடிமைச் சுரண்டலில் கட்டப்பட்ட சமூகமும் இது என்றும் கூறியுள்ளார்.”

“அக்கா, இந்த நூல்களையெல்லாம் படித்து அறிவதற்கு உங்களுக்கு ஓரளவு நேரமாவது கிடைக்கிறது. எனக்கு வீட்டுவேலை, குழந்தை வளர்த்தல், அவர்களுக்கு டியூசன் கொடுக்கவே நேரம் போதாமல் இருக்கிறது.”

கற்பகம் மனச் சோர்வோடு கூறினாள்.

“உன்னைப் போன்ற நடுத்தர வகுப்புப் டிபன்சு களுக்குப் படிக்க நேரமில்லாத பிரச்சனை. அதே வேளை படிப்பறிவே இல்லாத பெண்களே இந்த நாட்டில் பெருந்தொகையாக உள்ளனர். அவர்களின் நிலை இன்னும் பரிதாபகரமானது மட்டுமல்ல, பயங்கரமானது. அதே வேளை படிக்கும் வாய்ப்பு உள்ளவர்களும் தொழில் நுட்பம், விஞ்ஞானத் துறையில் வாய்ப்புக் குறைந்தவராக உள்ளனர். இவற்றுடன் அரசியலிலும் பொலிஸ் ஆயுதப் படைகள், நிர்வாகத்திலும் சமயங்கு பெறும்வரை பெண்களின் நிலை உள்ளூர் காலனித்துவ ஆட்சி நிலையிலேயே நீடிக்கும்.”

“இவை என்றுதான் கிட்டப் போகிறதோ.”

“போராட்டம் தொடர்கிறது. அடுத்த நூற்றாண்டில் சமநிலைக்கு வந்து விடும்...”

“அக்கா நீங்க ரொம்ப ஆப்டிமிஸ்ட்” கற்பனாவாதி கற்பகம் சிரித்தபடி கூறினாள்.

“தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியோடு நாமும் வளர்ந்தே வருகிறோம். உடன்கட்டை ஏறுவதை ஒழித்து. விட்டோம் சீனாவில் கால்கட்டு ஒழிந்து விட்டது. புட்டா ஒழிகிறது. 1920 ல் தான் மேல் நாட்டிலும் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கிடைத்து இன்று உலகெங்கும் பரவி விட்டது. குடும்பத் திட்டம், கர்ப்பத்தடை, கருச்சிதைவு, காஸ் எலெக்டிக் அடுப்பு காணலாம். வளர்ச்சிப் போக்கையே காட்டுகின்றன. தனிக் குடித்தனம் கூட வளர்ச்சிப் போக்கின் ஓர் அம்சமே. நீயே அடிமை நிலைக்கு எதிராகப் போராட வந்து விட்டாய்...”

மாலதி தன் நியாயங்களை முன் வைத்தாள்.

“அக்காவோடு விவாதித்து வெல்ல முடியாது... ஆனாலும் கர்ப்பத்தடைக்கும் சிதைவுக்கும் எதிராக போப்பாண்டவரும் கத்தோலிக்க மதமும் மட்டுமல்ல இஸ்லாமிய நாடுகள், முன்னேறிய நாடுகளிலும் எதிர்ப்பு நிலவுகிறதே” கற்பகம் உலக நிலையைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“கத்தோலிக்க மதம் எத்தனை எதிர்ப்புத் தெரிவித்த போதும் மகப்பேற்றைப் பெண்கள் கட்டுப்படுத்தியே வந்துள்ளனர். ஒரு பெண்ணின் கருவள காலத்தில் 400 முட்டைகள் வரை உற்பத்தியாகிறது. வருடம் ஒரு குழந்தையாக 30 குழந்தைகளைப் பெறலாம். நடைமுறை கத்தோலிக்க மதம் கூறுவது போல இல்லை. கருச்சிதைவுகள் காலங்காலமாக நடைபெற்று வருகின்றன. இன்று ஓரளவு பாதுகாப்பான, விஞ்ஞான முறைகள் தோன்றி யிருப்பதும் பெண்களுக்கு வாய்ப்பாகவே உள்ளது...”

“எந்தப் பிரச்சனை பற்றியும் பகுத்தறிவோடு விளக்கம் கூற எப்படிக்கற்றீர்கள் அக்கா?”

ஆர்வம் நிறைந்த குரலிலே கேட்டாள்.

“நான் கூறுவதெல்லாம் என் கருத்துகள் மட்டுமல்ல. பெண் விடுதலை சார்ந்து இன்று ஆங்கிலத்திலே ஏராளமான நூல்கள், கட்டுரைகள் பெண்களாலேயே எழுதப்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் தேடிப் படிக்கிறேன். அதனாலேயே பெண்கள் பற்றிய பிரச்சனைக்கும் என்றால் விடை கூறமுடிகிறது...”

மாலதி உண்மை நிலையைச் சொன்னாள்.

கதவுதட்டிய சத்தம் கேட்டுத் திரும்பியபோது பால் காரப் பார்வதி வந்திருந்தாள். மாலதி கதவைத்திறந்து உள்ளே வரவிட்டாள். பால் வழங்கியபின் மாற்றிய உடை. கற்பகத்தை அங்கு கண்டதும் சொன்னாள்.

“எப்படியம்மா உடம்பெல்லாம் சுகந்தானே. ஏதாவது உதவி வேணுமென்றால் சொல்லுங்கம்மா.”

“ஆபத்துக்கு உதவ எனக்கும் பார்வதிதான் இருக்கிறாள்.”

மாலதியைப் பார்த்து கற்பகம் சொன்னாள். மாலதி எழுந்து சென்று பால் கார்டு வாங்குவதற்குரிய பணத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

“பார்வதியை எனக்கும் நல்லாய் பிடிக்கும். எதையும் ஒளிவு மறைவின்றி சொல்லுவாள்” மாலதி பாராட்டிக் கூறியபடியே பார்வதியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“உங்கபக்கத்தில் உடலை விக்கும் பெண்களைப்பற்றி நீயே அனுதாபப்படுவதுதான் விசித்திரமாயிருக்கிறது.

உன் புருஷன் எங்கே போனாலும் பரவாயில்லை என்றாய். அந்தப் பெண்களிடமே அவன் போனால் நீ என்ன செய்வாய்?"

"போவாரே. என்னால் தடுக்கமுடியுமா? ஆனா அந்தப் பெண்ணொருத்தி என் புருஷன் என்று தெரிஞ்சதும் ஐம்பது ரூபாவைப் பறித்தெடுத்து மற்றநாள் என்னிடம் தந்தாள். நாங்களெல்லாம் ஒரே சாதியம்மா. கஷ்டப்படப் பிறந்த வங்க. இந்த ஆம்பிளையங்கதான் எரிச்சல், பொறாமை யுள்ள நாய்ச்சாதி என்று கதை விடுறாங்க."

பார்வதியின் கூற்றிலுள்ள துணிச்சல் மட்டுமல்ல. உண்மையும் இருவரையும் வியக்கவும் சிந்திக்கவும் வைத்தது.

"நீ கூட கலியாணம் கட்டி இப்படியெல்லாம் கஷ்டப் படுவது தான் கவலையாயிருக்கு."

கற்பகம் இரக்கப்பட்டுச் சொன்னாள்.

"ஆமம்மா எல்லாரைப் போலவுமே நானும் இதில் மாட்டுப் பட்டுக்கஷ்டப்படுகிறேன். என் இரண்டாவது பெண்ணை ஆபரேசன் பண்ணி எடுத்தபோது ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டேன். அப்போது என் கஷ்டத்தைப் பார்த்த வயதான நர்ஸ் சொன்னா. வாழ்க்கைக்கு கலியாணம், செக்ஸ் எல்லாம் தேவையில்லை. என்னைப்போல கோழிக் கணக்கான பெண்கள் இருக்கிறார்கள். உன்னைப்போல கஷ்டப்படுபவர் எங்களுக்காகப் பரிதாபப் படுவதுதான் பெரிய வேடிக்கை என்று, நான் அதை இன்னும் மறக்கேல்லையம்மா."

பார்வதியின் கூற்று இருவரையும் சிந்திக்கவைத்தது. சாதாரண பெண்ணின் அனுபவ அறிவு இருவரையும்

பிரமிக்கவைத்தது. சாதாரண உழைக்கும் மக்களிடமிருந்து தான் உண்மையைக் கற்கமுடியும் என மாலதி எண்ணிக் கொண்டாள்.

பார்வதி 'வர்ணனம்மா. வேலையிருக்கு என்று கூறிக் கொண்டிடுறப்பட்டாள்.

சோர்ந்து தூங்கியிருந்த குழந்தை எழுந்து அழத் தொடக்கியது. மாலதி குழந்தைக்குப் பிஸ்கெட்டும் பாலும் தந்தாள்.

“அக்காவும் ஒரு குழந்தை பெற்று வளர்க்கவேண்டும்.”

“என்ன அவசரம். நாங்கள் இன்னும் அது பற்றித் தீர்மானிக்கவில்லை. குழந்தை பெறுவது அவசியமா? கஷ்டத்தைப் பார்வதியிடம் கேட்டாயே. இந்தியக் குடித் தொகையை எங்கள் சுயநலத்திருப்திக்காக நாங்களும் பெத்துக் கூட்டினிட வேண்டுமா? தேவையென்றல், ஒரு ஏழைப்பிள்ளையை எடுத்து வளர்த்தும் உதவலாந்தானே.”

மாலதி பத்திரிகை அலுவலகத்திற்குத் தாமதித்தே செல்வதாயிருந்தது. வீட்டிலேயே எழுத்து வேலை இருப்பதாகக் கூறினாள். கற்பகம் குழந்தையுடன் மளிகைக் கடையை நோக்கி நடந்தாள். மாலதியின் புரட்சிகரமான சுருத்துகள் பற்றியும் பார்வதியின் அனுபவம் பற்றியும் மீட்டிப் பார்த்தபடியே கற்பகம் குழந்தையுடன் போய்க் கொண்டிருந்தாள். முன்னர் வயிற்றில் சுமந்தேன். தற்போது தோளில் சுமக்கிறேன் என எண்ணிக் கொண்டாள்.

20

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. தன் நண்பர்கள் மூவரை விருந்துக்கு அழைத்திருப்பதாகச் சங்கரன் சொன்னான்.

கற்பகத்திற்கு இரண்டு நாட்களாக உடல் அலுப்பினால் சோர்வு. மாதந்தோறும் ஏற்படும் பிரச்சனையே. அவளை அறியாமலே 'விருந்தினரா?' என வார்த்தை வெளிவந்து விட்டது.

“ஆமாடி. ஆபீஸ் பிரெண்டு கலியாணம் கட்டிவந்திருக்கிறான். ஓட்டலில் விருந்துபோட எத்தனை செலவாகும். உனக்கென்ன சமைக்கிறதுதானே. ஏதாவது வாங்கவேணுமானால் சொல்லு, நான் வாங்கித் தருகிறேன்.”

கற்பகம் மேலும் குரல் கொடுத்து சண்டையைக் கிளப்ப விரும்பவில்லை. ‘வீட்டில்தானே எல்லாம் ஓசியிலெ கிடைக்கும்’ என்று மனதுள்ளேயே முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

“பன்னிரண்டுமணிக் கெல்லாம் வந்திடுவாங்க. சீக்கிரம் சமைச்சுப்போட்டு கொஞ்சம் நீட்டாயிரு. குழந்தைகளையும் குப்பையாய் வைக்காதே. நான் வெளியே போய்விட்டு சீக்கிரம் வந்துவிடுவேன்.”

இது அன்றல்ல. சனீ, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஆண்களுக்கு ஓய்வாக இருக்கலாம். அன்றே பெண்களுக்கு வேலைப்பளு அதிகம் என்பதைப்பற்றி முன்னர் மாலதியோடும் கலந்து பேசியதுண்டு.

முன்னரும் தன்னுடன் பணிபுரியும் பெண்கள் திருமணமானபோதும் விருந்துக்கு அழைத்து வருவார், அன்றைய அழைப்பு புதுமையல்ல.

அன்று சிம்பிளாகச் சமைத்துவிட்டு ஓய்வுபெறலாம் எனத்திட்டமிட்டிருந்த கற்பகத்திற்குத் திடீர் அறிவிப்பு கோப மூட்டவே செய்தது. உடல் அலுப்புவேறு. ஆனாலும் குழந்தையை மூத்தபெண்ணைப் பார்க்கும்படி ஒப்படைத்துவிட்டு வீட்டுவேலைகளில் சுறுசுறுப்பாக

ஈடுபட்டாள். வெளியே சென்ற சங்கரன் இறைச்சிவேறு வாங்கிவந்து வேலையைக் கூட்டிவிட்டான்.

விருந்தினர் தம்பதிகள் பன்னிரண்டு மணிக்கு முன்னரே வந்துவிட்டனர். சமையல் வேலை முடியவில்லை. வியர்வை வடிந்த முகத்துடனேயே சமையற் கூட்டிலிருந்து வெளியே வந்து, சிரித்து நடித்து வரவேற்றுவிட்டு, மீண்டும் வேலையில் ஈடுபட்டாள். மற்றொரு நண்பர் தாமதித்தே வந்தார். அவர்கள் பல்வேறு விஷயங்கள் பற்றி அரட்டையடிக்கும் பேச்சு அடுப்பங்கரைவரை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. பிள்ளைகளோடும் பேசிக்கொண்டனர்.

ஒருமணி வரையில் கற்பகம் யாவருக்கும் சாப்பாடு பரிமாறினாள். நேரமாகிறதே என அவசரப்பட்டு வடித்த சாதம் நன்கு வேகவில்லை. ஆனாலும் யாவரும் சாப்பாடு நல்லாயிருக்கிறது எனப் பாராட்டினர். சங்கரனின் முகம் மட்டும் மலரவில்லை.

கற்பகத்திற்குச் சாப்பாட்டில் ஆர்வமே இருக்கவில்லை. யாவரும், 'சாப்பிடவில்லையா' எனக்கேட்டதற்காக அவள் தனியே தட்டில்போட்டு சாப்பிடத் தொடங்கினாள். புதுமணப்பெண் அப்போது வந்து பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

மஞ்சள் வர்ணத்தில் சிவப்பு பார்டரில் காஞ்சீபுரம் சேலை உடுத்திருந்தாள். தாலியுடன் திருமண நகைகள், குங்குமம், கால், கை நகங்களில்¹கியூட்டெக்ஸ்.

“லவ் மேரேஜா?”

கற்பகம் புன்னகையை வரவழைத்ததற்குப் புதுப்பெண் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்து தலையசைத்தாள்.

“ரொம்ப நாள் காதலா?”

“ம்ம் மூணுவருஷமாக...”

தலை குனிந்தபடி சொன்னாள்.

“காதலும் சமத்துவமும் கலியாணம் வரைதான்” என மாலதி ஒரு தடவை கூறியது நினைவு வந்தது.

“தனிக் குடித்தனமா?”

“இல்லை அவரது அப்பா, அம்மா, ஒரு தங்கை, தம்பி இரண்டு பேர்...”

“பெரிய குடும்பந்தான். வேலையாள் இருக்கா...”

“இல்லை, நாங்களே சமாளிக்கிறோம்...”

“எங்கே வேலை செய்கிறீங்க...”

“மவுண்ட் ரோட்டில் எஸ். கே. ஆர். கம்பனியில்...”

“சேலை கிராண்டாயிருக்கிறது...”

“நான் ஒரு பாலியஸ்டர் சேலையை கட்ட எடுத்தேன். மாமியார்தான் இதை செலெக் பண்ணித்தந்து நகைகளையும் போடும்படி வற்புறுத்தினார், அதுதான்...”

“மாமியார் எப்போதும் குடும்ப அந்தஸ்து, கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவதில் கவனமாக இருப்பார்கள் தானே. உங்க விருப்பமல்ல முக்கியம்”

கற்பகம் சமாதானம் கூறுவதுபோல மறைமுகமாக ‘நீ விரும்பியதை உடுக்கும் சுதந்திரத்தைக்கூட இழந்து விட்டாய்’ என்று கூறுவது போலிருந்தது.

புதுப்பெண் சிலகணம் எதுவுமே பேசவில்லை. பேச்சைத் திசைதிருப்பும் முகமாகச் சொன்னாள் :

“நீங்களே சமைத்து பெரிய விருந்து போட்டீங்கள். ரொம்பக் கஷ்டம் தந்து விட்டோம்”

“இதெல்லாம் வழக்கமாக நடப்பவைதான். வீட்டுக் காரருக்கு ஓய்வான நாட்களில்தான் பெண்களுக்கு வேலை அதிகமாக இருக்கும்...நண்பர்கள் விருந்து, ஸ்பெஷல் சமையல்...”

கற்பகத்தின் கூற்று அப்பெண்ணை ஒருகணம் திணற அடித்தது போலிருந்தது.

“நீங்க சொல்லுவது சரிதான். கிராமத்தில் இப்பிரச்சனை இருக்காது”.

புதிய உண்மையைக் கண்டுபிடித்த தொனீ.

கற்பகம் சாப்பிட்டு எழுந்து சமையற் கட்டுப் பக்கத் திற்குப் பிளேட்டுடன் சென்றாள். அப்பெண்ணும் தொடர்ந்தாள்.

“கிராமத்தில் இலையில் சாப்பாடு போட்டு வீசிவிடலாம். இங்கே இந்தப் பிளேட்டெல்லாம் கழுவவேண்டும்,”

தன்னுடைய பிளேட்டை குழாயில் கழுவியபடியே கற்பகம் சொன்னாள்.

“அதுவும் உண்மைதான். மூன்று பிள்ளைகளோடு வீட்டுவேலையெல்லாம் செய்கிறீங்க. நீங்க கெட்டிக்காரி தான்...”

கற்பகம் உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டாள். வேலைக் கொடுமை என அனுதாபப்படப் பெண்கள் இல்லை. கொடுமையைத் தாங்குபவள் கெட்டிக்காரி. எல்லாப் பெண்களுமே கெட்டிக்காரிதான் என உள்ளூறச் சிரித்துக் கொண்டாள். பால்காரப் பார்வதியோடு அவளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள்.

“அப்பிடின்னா நானென்ன. எல்லாப் பெண்களுமே கெட்டிக்காரிகள் தான்...”

கற்பகத்தை அப்புதுப் பெண்ணால் முற்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“ஏனப்படிச் சொல்லுநீங்க?

“நீங்க கூட வெளியே உழைக்கிறீங்க. அத்தோடு அவருடைய சேர்ட்டையும் நீங்கதான் கழுவித் தேய்த்திருப்பீங்க. வேலைக்குப் போற பெண்ணும் நாள்தோறும் உங்க உடுப்புகளையும் தோய்த்து, தேய்க்க வேணுமே. வீட்டுக்காரருக்கு வேண்டிய கடமைகளும் செய்றீங்க’ மாமியார் மெச்சுகிற மருமகள். கட்டும் சேலைகூட செலெக் பண்ணித்தாறாங்க. கெட்டிக்காரத்தனந்தானே. திருமணமாகி எத்தனை நரளாகிறது?”

“இரண்டரை மாசம்...”

“உங்க சம்பளத்தில் கைச் செலவுக்குப் போக மீதியை யாரிடம் தர்றீங்க. மாமியாரிடமா? வீட்டுக்காரரிடமா?”

“இவரிடம் தான் தருகிறேன். அவர் வீட்டுச் செலவுக்கு மாமியாரிடம் தருவார்...”

“காதல் கலியாணத்திற்கு எதிர்ப்பெல்லாம் இருந்திருக்குமே...”

புன்னகையோடு அவளைப் பார்த்தாள் கற்பகம்.

“எங்கள் வீட்டில் அத்தனை பிரச்சனை இருக்கவில்லை. இவர் வீட்டில் கொஞ்சம் எதிர்ப்பு இருந்தது. பின்னர் எல்லாம் சரியாகிவிட்டது...”

“இவர் தனக்குடித்தனம் போவேன் என்று மிரட்டியிருக்கலாம்...”

“சரியாகச் சொன்னீங்க...”

மூத்தவள் மூலம் சங்கரனின் அழைப்பு வந்தது. இருவரும் வந்து மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர்.

“இரண்டு பெண்களைப் பேசவிட்டால் பொழுது போவதே தெரியாமல் அரட்டையடிப்பார்கள்...”

மாப்பிள்ளையின் குரல் கேட்டது.

“சேலை, நகைபற்றிப் பேசிக்கொண்டே இருப்பார்கள்...”

சங்கரனின் பதில், பெண்கள் தனிரகமான சாதி என்ற ஆண்களின் கணிப்பு. மாலதியுடன் கலந்து பேசுவதும் அரட்டையா? கற்பகத்தின் மனக்கணக்கில் மாலதி தோன்றினாள்.

விருந்தினர்கள் போனபின்னர் கற்பகம் எதிர்பார்த்தபடி திட்டு விழுந்தது. தான்உடற் துன்பத்துடன் பட்ட கஷ்டத்திற்குப் பாராட்டோ, பரிவோ கிடையாது. கூலியில்லா அடிமைகளை எலும்பில்லா நாவால் எப்படியும் வைது விடலாம். நன்றி கூறாமைக்கும் சமையல் பற்றிய அனுதாபம் காட்டாமைக்கும் அவரது அடிமனதில் ‘மல்லிகாவை நீயே விரட்டினாய். கஷ்டப்படு’ என்பது தொக்கி நிற்பதையும் கற்பகம் அறிவாள்.

“சாதம் பொங்கவே தெரியாது. அரிசிச்சோறு”

“உண்மைதான்”

“விருந்துக்குப் பாயாசம் ஏனடி பண்ணேல்லை”

“நேரம் கிடைக்கேல்லை...”

“உன்னைக் கொஞ்சம் மூஞ்சியைக் கழுவி மசென்றாக இருக்கச் சொன்னேன். தலைவாரிப் போட்டுக் கூட வைக்கவில்லை. என் நண்பர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்

பார்கள்? பெண்டாட்டியை வேலைக்காரிபோல வைத்து விட்டு நாகரிகமாகச் சுற்றுகிறான் என்று கேலி பேச மாட்டார்களா?''.

''வேலைக்காரி போல அல்ல. அதனிலும் மோசமான அடிமை''. வார்த்தைகள் வெளியே வரவில்லை. முணு முணுத்தாள்.

''என்னடி முணுமுணுப்பு''

இவற்றுக்கெல்லாம் மேலும் விரிவாகப் பதில் கூறிச் சண்டையை விரிவாக்கும் தெம்பு அவளிடமில்லை. வேலைக்காரியிலும் மோசமான நிலையில் தான் இருப்பதை அவளால் நினைத்துப் பார்க்க முடிந்தது.

''என்னடி முணுமுணுப்பு. வாயைத் திறந்து பேசடி...''

''வேலைக்காரிபோல அல்ல அதனினும் மோசமான நிலையில் நான் இருக்கிறேனே...''

அமுத குழந்தையைத் தூக்கி அணைத்தபடி புறமுதுகைக் காட்டியபடி கற்பகம் மென்மையாகவே சொன்னாள்.

''என்னடி சொல்லுகிறாய்?'' மீண்டும் சங்கரனின் அதட்டல் குரல்.

''இல்லை. வேலைக்காரியைவிட என் நிலைமை மோசம் என்றுதான் சொன்னேன்.''

தலையை மட்டும் சரித்துப் பதில் கூறினாள். கண்களில் கூர்மையான வெளிச்சம்.

''என்னடி மோசம். வேலைக்காரி என்றால் இது வரையில் கணக்கை முடிந்து வெளியே அனுப்பியிருப்பேனே...''

சங்கரனின் கோபக்குரல் அதிர்ந்தது.

“அப்படியே என்னையும் அனுப்பிவிடலாமே. ‘சுதந்திரமாக வெளியே போவேன்...’”

கற்பகத்தின் உறுதியான குரல்.

“இப்படியெல்லாம் பேசுவதற்கு வந்து விட்டாயா. வாய்க்கொழுப்பைப் பார். உன் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு போவேண்டி...”

வழக்கமான அர்த்தமற்ற வாய்ப்பேச்சு என்பதைத் தெரிந்த போதும் கற்பகம் கூறினாள்.

“இப்போதாவது என் பிள்ளைகள் என்று ஒப்புக் கொள்ள முடிந்ததே. பரவாயில்லையே. நல்ல புத்தி வருகிறதே...”

கற்பகம் நளிமமாகவே சொன்னாள். அவளின் கூற்றுகளின் அடித்தள உண்மைகளை சங்கரனால் முற்றாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்பதையும் அவள் அறிவாள்.

“எனக்கு நீ புத்தி புகட்ட வேண்டாம். என் புத்தி என்னோடு இருக்கட்டும். நீ ஊருக்கே போகலாமே. அங்கே தானே உன் பழைய காதலன் முகுந்தன் இருக்கிறானே...”

சங்கரன் திடீரென முகுந்தன் பெயரை இழுக்க ஆரம்பித்தது அவளுக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

“அவன் பெயரை ஏன் இப்போது இங்கே இழுக்கணும்...”

வியப்போடு கற்பகம் கேட்டாள். முகத்திலே எரிச்சல்.

“ஊருக்குப் போனபோது அவன் வந்து உன்னைக் கண்டு பேசவில்லையா?”

பளிச்சென்று பையனின் நினைவு வந்தது. முகுந்தனைப் பற்றி அவன் பாராட்டி யாவும் தந்தைக்குச் சொல்லியிருக்கவேண்டும் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டாள்.

“அப்பாவின் சாவீட்டிற்கு அனுதாபம் கூற அறிந்தவர்கள் வருவதும் தவறா?”

கற்பகம் பிரமாதப்படுத்தாமல் வினாவாகப் பதிலளித்தாள்.

“சாவீட்டில் வேதாந்தம். உன் பிள்ளைகள் என்றாயேடி. அவன் தன் பிள்ளைகள் என்று கூடக் கூறிக் கொஞ்சினானாம்...”

அப்பாவிப் பையன் யாவையும் கூறிவிட்டான் என்பது உறுதியாகிவிட்டது. அவன் ஒரு மூலையில் நின்று மிரள மிரள முழித்தபடி, அப்பா-அம்மா வாய்ச்சண்டையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். மூத்த பெண்ணும் முற்றும் புரியாதவளாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். பிள்ளைகள் முன்னே சண்டை போடவேண்டாம், என்னை அடிக்க வேண்டாம் என்று எத்தனையோ தடவை சங்கரனை மன்றாட்டமாகவே கேட்டிருந்தாள். எவ்வித பயனுமில்லை.

“எவர் அதிக வேலைகளிலீடுபட்டு அதிக தீர்மானங்கள் எடுத்து செயலாற்றுகிறார்களோ அவர்களே அதிக தவறுகளும் செய்ய நேரிடுகிறது. ஒருவேலையும் செய்யாது இருப்பவர்கள் ஒருதவறும் செய்ய நேராது. பெண் சமையலின்

போதே எத்தனை தீர்மானங்கள் எடுக்க நேரிடுகிறது தவறுகள் ஏற்படுவது வியப்பல்ல. இதைச் சோம்பேறியான ஆண்களால் உணரமுடிவதில்லை. உழைப்பின் பாராட்டல்ல. குற்றங்குறை காண்பதிலேயே இருப்பார்கள். எஜமானர்கள் அடிமைகளில் குற்றம் சுமத்திக்கொண்டே இருக்கலாம். ஏனெனில் அதிக வேலைப் பொறுப்பு அடிமைகளிடமே, பெண்களிடமே தரப்படுகின்றன.”

ஒரு தடவை மாலதி கூறியதும் கற்பகத்தின் நினைவில் வந்தது.

“என் பிள்ளைகள் என்றுதான் சொன்னீங்களே. எவரும் கொஞ்சட்டுமே! உங்களுக்கு என்ன வந்தது. பொறாமையா?”

அவளை அறியாமலே வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“நீ அவனுக்குத்தான் பெத்தியா இந்தப் பிள்ளைகளை.”

அருவருப்போடு அவனைப் பார்த்தாள்.

“இப்படிக்கூற உங்களுக்கு வெக்கமில்லையா? வளர்ந்து வாற பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் எப்படிப் பேசுவதென்றே தெரியேல்லை.”

“உனக்குத்தான் என்ன பேசுவதென்று தெரிகிறதடி. உனக்கு வாய்ப்பேச்சு சரிவராது.”

சங்கரன் கூறியபடியே கற்பகத்தின் கன்னத்தில் பளாரென்று அறைந்தான். அவள் கன்னத்தை வலது கரத்தால் பொத்தியபடி குழந்தையை கீழே இறக்கிவிட்டு அவனைப் பார்த்தாள். அதை எதிர்நோக்க முடியாத நிலையில் தன் அறையை நோக்கிச் சென்றான். பயந்து ஒதுங்கி நின்ற

மூத்தவரும் பையனும் ஓடி வந்து அம்மாவை அணைத்துக் கொண்டனர்.

“பகைமை உறவின் வடிவமே வன்முறை. எஜமான் அடிமை உறவு வன்முறையாலேயே நிலைநாட்டப்படுகிறது. இன்றைய கணவன் மனைவி உறவு இதற்கு அப்பாற்பட்ட தல்ல.” என முன்னர் மாலதி கூறியது கற்பகத்தின் நினைவில் வந்தது.

குழந்தைகள் இருவரையும் தன் கைகளை விரித்து அணைத்துக் கொண்டாள். அப்பொழுதே அவளது கண்கள் கலங்கின. இன்னும் எத்தனை காலம் ஒரு பெண்ணால் இப்படி வாழ முடியும்? வாழ்நாள் பூராவுமா? அடிமையாகவா? வாழ்க்கையில் சுதந்திரம் என்பது என்போன்றவர்களுக்குக் கிடையாதா? கற்பகம் இவ்வாறெல்லாம் எண்ணினாள்.

குடும்பம் என்பது பட்டுப்பூச்சியைப் போல நம்மைச் சுற்றியே பட்டுகளால் இழைக்கப்பட்ட கூடா? வெந்நீரில் போட்டு பூச்சிகள் நசுங்குவதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பட்டுநூலை மட்டும் பாராட்டுவதுபோல குடும்பத்தின் பரிசுத்தம், சிறப்புப் பேசி மகிழ்வது எத்தனை குரூரமானது, பொய்மையானது என்றும் அவளது சிந்தனை ஓடியது. அப்பட்டு நூல் கூட்டை உடைத்துக் கொண்டு பட்டுப் பூச்சியைப் பறக்க அனுமதிக்கமாட்டார்கள்; குடும்பம், சமூக அமைப்பு எத்தனை இறுக்கமானது.

என்னால் மட்டுமல்ல அவராலும் ஓடிவிட முடியாது. ஒரு சிலரால் மட்டும் உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறுவது விதிவிலக்காகவே உள்ளது என எண்ணிக் கொண்டாள்.

மாலதி ஒருதடவை மேலை நாடுகள் பற்றிக் கூறியதும் அவள் நினைவில் வந்தது.

“உற்பத்தி முறைகளில் முன்னேறிய மேல்நாட்டுக் களிலேயும் குடும்பத்தை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறும் பெண்ணும் ஆணும் மீண்டும் அதே மாயையில் வேறு நபருடன் குடும்பச்சிறையில் சிக்கிக்கொள்ளுகின்றனர். இதுவே விசித்திரமானது.”

21

கமலாவும் பையனும் பாடசாலையிலிருந்து வந்து சாப்பாடு முடிந்ததும் சிறிது நேரம் விளையாட்டும் சண்டையும். பின்னர் கற்பகம் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு குழந்தையைக் கவனித்து, தூங்கவைப்பாள். அதன் பின்னர் முகம் கழுவி வியர்வைபடிந்த உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு பிள்ளைகளின் டியூசனை ஆரம்பிப்பாள்.

சங்கரன் வேலை முடிந்துவரும் போது ‘டியூசன்’ நடைபெறும். அவன் வந்தபின் காபி, டிபன், இரவுச் சமையல் என வேலைகள் ஆரம்பித்துவிடும். பாடங்கள் முடியவில்லையென்றால் ‘அப்பாவிடம் போ’ என விரட்டி விடுவாள். அதனால் சண்டைகளும் ஏற்படலாம்.

அன்று ‘டியூசன்’ ஆரம்பித்த சிலநேரத்தில் கதவு தட்டும் ஒலிகேட்டு கற்பகம் சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

ஓரே அதிர்ச்சி. முகுந்தன் மனைவி குழந்தைகளுடன்? ஒருகணம் பதட்டமடைந்தாள். பின்னர் ‘வாங்க’ என வரவேற்றாள். முகுந்தன் தன் மனைவியை ‘வைப்ஃ நிர்மலா’ எனக்கூறி பிள்ளைகளையும் அறிமுகப்படுத்தினான் நாலுவயதும் இரண்டு வயதுமான பெண் குழந்தைகளின் கன்னங்களை வருடி உள்ளே அழைத்தாள்.

அரவம்கேட்ட கமலாவும் பையனும் டியூசனை விட்டு ஓடிவந்தனர்.

“அங்கிள் அங்கிள்” என ஆரவாரித்து முகுந்தனோடு உரிமைகொண்டாடி இருவரும் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டே அவன் மனைவியையும் குழந்தையையும் வியப் போடு பார்த்தனர்.

“உங்க பாப்பா இவங்களா?”

பையன் கேட்டான். இருபெண்களும் பிங்கலரில் சட்னை அணிந்திருந்தனர். நிர்மலா நீல நிறத்தில் மஜந்தா பார்ட்ருடனான காஞ்சிப்பட்டு அணிந்திருந்தாள். கழுத்திலும் கைகளிலும் தங்க நகைகள். குங்குமப்பொட்டு. முடியை வாரிப்பின்னீ மல்லிகைச்சரம் செருகியிருந்தாள். இளமை தெரிந்தது. பொதுநிறம், முகுந்தனிலும் பார்க்க ஏழு, எட்டுவயதாவது குறைவாயிருக்கலாம்.

முகுந்தன் தான் கொண்டு வந்திருந்த பிஸ்கெட் பாக்கெட்டுகள் இரண்டையும் இருவரிடமும் தந்தான். ‘தாங்யு அங்கிள்’ என்று கூறிப்பெற்றுக் கொண்டனர். இருவரும் முகுந்தனுடன் நெருங்கி நிற்பதை வியப்போடு அவனது பெண்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவித பொறாமையும் முகத்தில் தெரிந்தது.

கற்பகம் இருபெண்களையும் அழைத்து இருகரங்களாலும் அணைத்து பெயரைக் கேட்டாள். பின்னர் நிர்மலாவைப் பார்த்து சென்னைக்கு வந்த விபரம், தங்குமிடம், முகுந்தனது விடுமுறை விபரங்களைக் கேட்டறிந்தாள்.

“உங்களையும் பிள்ளைகளையும் பார்க்க வேண்டும் என நானே ஆவலாயிருந்தேன். மிஸ்டர் முகுந்தன் அப்பாவின் மரணச் சடங்கின் போது வந்திருந்தார். எட்டு

ஆண்டுகளின் பின்னர் காண முடிந்தது. உங்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாது. நானும் முகுந்தனும் ஒரே கிராமத்திலிருந்து சென்று ஒரே கல்லூரியில் படித்தோம். அதனால் கல்லூரியிலே ஒரே கிசு கிசு. பெண்களெல்லாம் என்னைக் கேலி செய்வாங்க. கல்லூரிக்குப் படிக்கப் போனால் இதெல்லாம் சகஜம். அர்த்தமில்லாமல் கதை கட்டிப் பேசுவாங்க. அதைப் பற்றியெல்லாம் நான் கவலைப்படவே இல்லை...”

கற்பகம் சிரித்தபடியே சொன்னாள். அவள் நேரடியாகவே விஷயத்தை எடுத்து விவேகமாகப் பேசினாள்.

“ஆமாம், உங்க பிரெண்டு ஒருத்தி ஒரு திருவிழாவில் கண்டபோது எனக்கும் சொன்னாள். நான் சீரியஸாக எடுக்கவேயில்லை” சிரித்தபடியே நிர்மலா சொன்னாள்.

“எப்படியும் நீங்க அதிர்ஷ்டசாலி. முகுந்தன் படிப்பிலே, பேச்சிலே கல்லூரியில் முதன்மையாக இருந்தவர். நீங்க கூட ரொம்ப அழகாயும் இளமையாயும் இருக்கிறீங்க. அவரையும் அதிர்ஷ்டசாலி என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.”

கற்பகத்தின் மெல்லிய குரலும் நயமான பேச்சும் புகழ்ச்சியும் நிர்மலாவை மயக்கிவிட்டன. அவர்கள் பேச்சை முகுந்தனும் காட்டிக் கொள்ளாமல் செவி மடுத்தான்.”

“நீங்க ரொம்பப் புகழுறீங்க.”

நிர்மலா வெட்கம் மேலிடச் சொன்னாள்.

“உண்மையைத் தான் சொல்லுகிறேன். இந்த காஞ்சிப் பட்டுச் சேலையின் காலர் கூட உங்களுக்கு நல்ல ‘மாச்சாயிருக்கிறது’”

கற்பகம் மெல்லிய குரலில் சொன்னாள். நிர்மலா தலை குனிந்து புன்னகை செய்தாள்.

“இது அவரது செலைச்சன் தான்...”

“பார்த்தீங்களா? உங்களை அழகாக, கவர்ச்சியாகக் காட்டுவதில் முருந்தன் எத்தனை கவனமாக இருக்கிறார்... உங்களை எவ்வளவு காதலிக்கிறார் என்பது இதிலிருந்தே தெரியவில்லையா...”

“ம் ம்” என நிர்மலா தலையைக் குனிந்து சிரித்துக் கொண்டாள். அப்பாவிப் பெண் என கற்பகம் எண்ணிக் கொண்டாள்.

‘,என்ன சாப்பிடுவீங்க. காப்பியா, டியா’

“அதெல்லாம் என்னத்துக்குங்க...”

“இல்லையே நான் உங்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு விருந்து வைக்க வேணும். இப்போது காப்பி போட்டுக் கொண்டு வருகிறேனே.”

குழந்தைகள் யாவரும் முகுந்தனுடன் பேசி, விளையாடிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கற்பகம் எழுந்து சமையற் கட்டுப் பக்கமாகச் சென்றாள். நிர்மலாவும் அவளைத் தொடர்ந்தாள்.

நிர்மலா சமையற்கட்டில் அடுக்கி வைக்கப்பட்ட டின்கள், பாத்திரங்கள், பிளேட்டுகள், காஸ் சிலிண்டர் எல்லாவற்றையும் பார்த்தாள். எல்லாம் அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன,

“ஏனம்மா உங்களுக்கும் வீட்டில் ரொம்ப வேலையிருக்குமே. முகுந்தனுக்கு வேண்டிய ரூசியான சமையல்,

உடைகளை கழுவி தேய்ப்பது, வீடுபார்ப்பது, குழந்தைகளை வளர்ப்பது எல்லாமே கஷ்டமாயிருக்குமே. வேலையாள், மாமியார் உதவி ஏதாவது இருக்கிறதா?"

கற்பகம் ஒரு அடுப்பில் கேசரி தயாரிக்க ஏற்பாடு செய்தபடி அடுப்பில் காப்பி தயாரிக்க பாலை வைத்தாள்.

“ஆமக்கா ஒரே வேலைதான். மாமியாருக்கு அடிக்கடி நோய் வந்துவிடுகிறது. வயலில் வேலைசெய்யும் பெண்கள் வெளிவேலைகளில் கொஞ்சம் உதவுவார்கள். சமையலின் போது மாமியார் குழந்தைகளை மட்டும் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளுவா. மற்றபடி உள்வீட்டுவேலையெல்லாம் என் பொறுப்புத்தான்.”

நிர்மலாவின் குரலில் வேலைப்பளு தெரிந்தது.

“காலையில் ஆறுமணிக்கெல்லாம் எழுந்துவிடுவீர்களா?”

“அஞ்சமணிக்கே எழுந்து பால் கறந்து காப்பி போடணும். மாலையில் மட்டுமே கொஞ்சநேரம் ஓய்வு. அப்போதும் பிள்ளைகளைப் பார்க்கவேண்டும். ராத்திரி பத்து மணிவரை வேலை இருக்குமே?”

“வேறுவீட்டில் யார் இருக்கிறாங்க...”

“இரண்டு தம்பிகள் வேறு. ஒருவன் படிக்கிறான். மற்றவன் நிலம் பார்க்கிறான். அவனுக்குப் பெண் பார்க்கிறார்கள். மாமாவாலும் ஓடி ஆடி வேலை செய்ய முடியாது.”

கற்பகம் எதிர்பார்த்ததுபோலவே வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி. ஆணாதிக்கமும் பெண் அடிமைத்தனமும். நிர்மலாவால் வேலைப்பளுவை மற்றப் பெண்கள் போல

உணரமுடிகிறதே தவிர காரணங்களை அறியாள். அதுவே விதி என்று ஏற்றுக்கொள்பவள்.

பெண்ணினத்திற்கென ஒதுக்கப்பட்ட கூலிதராத விரக்திதரும் வேலைப் பிரிவினையே தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் பெண்ணினத்தையும் வாழச் செய்கிறது. வாழ்நிலை தான் சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது என மார்க்ஸிசம் கூறும் என பலதடவை மாலதி கூறியதும் கற்பகத்தின் நினைவில் வந்தது.

“மாமியார் மெச்சுகிற மருமகளாகவும் கணவன் போற்றும் காதலியாகக் கடமைகளைச் செய்கிறீங்க என்று சொல்லுங்களேன்...”

கற்பகம் நளிமமாகச் சொன்னாள்.

“அதெல்லாம் சினிமாவில்தான்...”

“ஆச்சரியமாயிருக்கே...”

“நீங்க மாமியார் வீட்டைப் பார்க்காமல் இங்கே வசதியாக வாழுறீங்க...”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாதுங்க. சில வசதிகள் இருந்தாலும் நகரத்தில்தான் பெண்களுக்கு வேலை அதிகம். நாகரிகம் வாழ்க்கைத் தரமெல்லாம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். தனிக் குடித்தனத்தில் மாமனார் மாமியார் கொழுந்தனார் தொல்லை இல்லாவிட்டாலும் வேலைகள் அதிகமாகவே இருக்கும். இத்தனைபாத்திரங்கள், வீடுயாவையும் பார்த்தாலே தெரியும்...”

கற்பகம் நகரவாழ்க்கையிலுள்ள வேலைப்பளு பற்றி விபரமாகக் கூறினாள். நேரக்கணக்கில் டிபன் பாகஸ், சமையல், துணிதோய்த்தல், டென்சன் பற்றியும் சொல்லி அவளைப் பயமுறுத்தினாள்.

கேசரியை ஒருதட்டில் பரப்பி வைத்து துண்டுகளாக கீறிவிட்டு தயாரித்த காபியுடன் வெளியே வந்து காபியை மேசையில் வைத்துவிட்டு எல்லோருக்கும் சிறுதட்டுகளில் கேசரியும் டின்னீலிருந்து எடுத்து வந்த காரமும் வழங்கினான். குழந்தைகள் யாவரும் ஆர்வத்துடன் சாப்பிட்டனர்.

பின்னர் காபியை வழங்கியபோது 'மொப்பெட்' சத்தம் கேட்டு பையன் ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தான்.

“அப்பா, நான் சொன்னேனே அந்த முகுந்தன் அங்கிள், ஆன்ரியோடை வந்திருக்கிறாங்க. இரண்டு பாப்பாவுமும் வந்தாங்க.”

ஆர்ப்பரித்துப் பையன் சொன்னான். கமலா மௌனமாக அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

முகுந்தனை முதல்தடவையாக எதிர் பாராத இடத்தில் காணும் அதிர்ச்சி சங்கரனின் முகத்தில் தெரிந்தது.

“எங்க விலேஜ்தான். மிஸ்டர் மிஸ்ஸிஸ் முகுந்தன், குழந்தைகள். மை ஹஸ்பெண்ட்.”

கற்பகம் முந்திக்கொண்டு அறிமுகப் படுத்தினான். சங்கரன் எழுந்து வரவேற்று முகுந்தனின் கரத்தைக் குலுக்கினான். தவிர்க்க முடியாத நிலையில் சங்கரன் அருகே உட்கார்ந்து கொண்டான். முகுந்தனே பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“கற்பகமும் நானும் ஒரே கிராமத்திலிருந்து சென்று ஒரே கல்லூரியில் படித்தோம். படிப்பிலே ரொம்பக் கெட்டிக்காரி. அவங்க அப்பா நீண்டகாலப் பழக்கம். திடீரென இறந்தது கவலைதான். இங்கே யூனீவர்சிட்டியில் ஒரு

செமினாருக்காக வரவேண்டியிருந்தது. அதுதான் மனைவி, குழந்தைகளையும் முதல்தடவை மெட்ராஸைக் காட்ட அழைத்துவந்தேன். கற்பகத்துக்கு ஆறுதல் சொல்லுவதோடு உங்களையும் பார்க்கலாம் என்றே வந்தோம்.”

வேறு எங்கோ சிந்தித்தபடி முகுந்தனின் பேச்சைச் சங்கரன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“ம் ம் நல்லது உங்களைக்கண்டது.”

“உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். இன்றுதான் நேரில்பார்க்க முடிந்தது. உங்களைப் போன்ற ஹஸ்பன்ட் கிடைத்ததில் கற்பகம் அதிர்ஷ்டசாலிதான்.”

முகுந்தனின் புகழ்ச்சி சங்கரனை ஒருகணம் பெருமிதம் கொள்ளச் செய்தது.

சமையற்கட்டுப் பக்கமாகச் சென்ற கற்பகம் ஒருதட்டில் கேசரியை எடுத்து வந்து சங்கரனிடம் தந்தாள். பின்னர் காப்பிபோடச் சென்றாள். நிர்மலாவுடன் கமலாவும் பையனும் தங்கள் பள்ளிக் கூடம் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். நிர்மலாவின் பிள்ளைகளும் அவர்களின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பையன் தன் பள்ளிப் புத்தகங்களை எடுத்துவந்து முகுந்தன் குழந்தைகளுக்குக் காட்டிப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

சங்கரன் கேசரியைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தபோது முகுந்தன் மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

“உங்க பிள்ளைகள் ‘வொண்டர்புல் சில்றன்’ ரொம்ப சீக்கிரமாய் பழகிவிடுகிறார்கள். நல்ல வளர்ப்பு, உங்களைப் பாராட்ட வேண்டும்.”

பாராட்டை ஏற்றுக் கொண்டபோதும் ஏதாவது பதில் கூறவேண்டும் என்பதற்காகச் சங்கரன் சொன்னான்.

“ஆனா ரொம்ப ‘நோட்டி சில்றன்’ சமாளிக்கிறதே ரொம்பக் கஷ்டம்.”

“எல்லாப்பிள்ளைகளும் அப்படித்தான். ஆனா பார்த்தளவில் உங்க பிள்ளைகள் அடக்கமாகப் பழகு கிறார்கள் என்றுதான் சொல்லுவேன்.”

முகுந்தன் அழுத்திக் கூறினான்.

கற்பகம் காப்பியைக் கொண்டுவந்து தந்துவிட்டு முன் கொடுத்த தட்டை எடுத்துக் கொண்டாள். சங்கரன் வீட்டுள் நுழைந்தபோதிருந்த அச்சம் கற்பகத்தின் மனதிலிருந்து நீங்கிவிட்டது.

முகுந்தன் என்ன விஷயம் பற்றிப்பேசுகிறான் என்பதையும் செவிகளைக் கூர்மைப்படுத்திக் கற்பகம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

மனிதர்களின்மன ஓட்டங்களுக்கும் வெளிப்பேச்சுகளுக்கும் தொடர்பற்ற தன்மையை எண்ணிக் கொண்டாள். எப்படியும் முகுந்தன் மனைவி, குழந்தைகளுடன் வந்தது நல்லதாகவே அவளுக்குத் தோன்றியது. தேவையற்ற மனக்கசப்புகளும் வீண் குற்றச்சாட்டுகளும் ஓரளவு குறையலாம், அதனால் முற்றாக நீங்கிவிடாது என எண்ணிக் கொண்டாள்.

குடும்பச் சண்டைகளின் அடிப்படைக் காரணங்கள் பல்வேறுபட்டவை. ஆனாலும் பாலியல் கட்டுப்பாடுகளும் பெரிய பங்குவகிக்கின்றன. இதனால் ஆண்களைவிட பெண்களே துன்பமடைகின்றனர். மல்லிகாவின் பெயரை எடுத்து குடும்பத்தை உடைக்க அவள் முயலவில்லை. ஆனாலும் முகுந்தனின் பெயரை வைத்து எத்தனை சண்டைகள், வன்முறைகள். பாலியல் கூட பெண்ணை

அடிமைப் படுத்தும் ஆணாதிக்கத்தின் ஆயுதமாகவே விளங்குகிறது என எண்ணிக் கொண்டாள்.

மனித அநீதியின் முழு அமைப்புக்கும் திறவுகோலாக பாலாதிக்கம் நிலவுகிறது என்ற ஏங்கெல்ஸின் கூற்றை முன்னர் படித்தது அவள் நினைவில் வந்தது.

குழந்தைகள் பற்றிய பேச்சைத் தொடர்ந்து பல்வேறு விஷயங்கள் பற்றி முகுந்தனும் சங்கரனும் உரையாடினர். கற்பகம் நிர்மலாவை அழைத்து தங்கள் வீட்டைக் காட்டினாள். கமலாவும் பின்வந்தாள். வாடகை விபரம், தண்ணீர் பிரச்சனை, மளிகைக்கடை விபரம் யாவும் கூறினாள். நகர வாழ்வு பெண்களுக்கு கிராமத்திலும் மோசமானது என்பதை நிரூபித்தாள். அதேவேளை அங்கு தனிக்குடித்தனத்தில் கிடைக்கக்கூடிய ஓரளவு சுதந்தித்தைப் பற்றியும் கூறினாள். இருவரும் மிகவும் நெருக்கமாக பல விஷயங்கள் பற்றியும் பேசிக் கொண்டனர். தூங்கியிருந்த தன் குழந்தையையும் கற்பகம் காட்டினாள்.

அறையைவிட்டு வெளிவருமுன்னர் நிர்மலா கற்பகத்தின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“அக்கா உங்களையும் குழந்தைகளையும் கண்டு பேசியதில் எனக்கு ரொம்பவும் சந்தோஷம். நான் ஏதோ தவறாக எல்லாம் உங்களைப் பற்றி எண்ணியிருந்தேனக்கா.”

நிர்மலாவின் குரல்கனத்து கண்கள் துளிர்ப்பது போலிந்தது.

“அது அல்ல நிர்மலா பிரச்சனை. ஆண்களது ஆதிக்கமுள்ள சமூகத்தில் நாங்க வாழுகிறோம் என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். கலியாணத்துக்கு முன்னைய பெண்களது வாழ்க்கையைப் பற்றி அவர்கள் பேசலாம்

ஆனால் அவர்களது வாழ்க்கையைப் பற்றி மனைவி விமர்சிப்பதானால் வீண் சண்டையையும் கவலையையும் விலைக்கு வாங்குவது போன்றது. உடலை தன் சொத்தாக மனைவி வைத்திருக்க விரும்பலாம். ஆனாலும் வன்முறையுடன் பொய்யும் புரட்டும் பேசி மனைவியை அடக்கலாம் மனம் வேறே என்காவது லயித்திருக்கலாம். குடும்பம் வேண்டுமானால் ஒன்றுமே செய்யமுடியாது.”

கற்பகம் கூறியதை முற்றாகப் புரிந்துகொள்ளாத போதும் நிர்மலா சொன்னாள்.

“நீங்க சொல்லுறது உண்மைதான். ஊருக்கு மறுதடவை வரும்போது எங்க வீட்டுக்கு வரவேணும்க்கா. இல்லாவிட்டாலும் நான் கட்டாயம் அடிக்கடி வந்து பார்ப்பேன்.”

அறைக்கு வெளியே வந்தபோதும் சங்கரனும் முகுந்தனும் சிரித்துப்பேசிக் கொண்டிருந்தனர். பையன் முகுந்தனின் கையைப் பிடித்தபடி அருகே நின்றிருந்தான்.

கற்பகத்தையும் நிர்மலாவையும் கண்டதும் முகுந்தன் எழுந்தான்.

“உங்களையெல்லாம் பார்த்துப் பேசியதில் மகிழ்ச்சி. நாளைக்கு மாலையில் ஊருக்குப் புறப்பட்டுவிடுவோம்.”

முகுந்தன் சங்கரனது கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி விடைபெற்றான். வாசல்வரை யாவரும் வந்தனர். கையைப் பிடித்து வந்த பையனை முகுந்தன் ஒருதடவை தூக்கி கன்னத்தில் முத்தமிட்டான். கமலாவின் கன்னங்களைத் தடவிவிட்டான். அவர்களின் பிரிவில் பையன் கலங்கிய வனாகக் காணப்பட்டான்.

“சரி சரி போதும். பாடத்தைப் போய் படியடா.”

சங்கரன் பையனிடம் கூறியபடியே உள்ளே வரத்திரும்பினான். அவனின் ரியக்ஷன் எப்படி இருக்கும் என்பதை கற்பகம் உடனே ஓரளவு ஊகித்துக்கொண்டான். எப்படியும் அவனது மனக்கசப்பு ஓரளவு ஆறியிருக்கும் என்பது அவளது துணிவு.

உள்ளே வந்ததும் கற்பகத்தைப்பார்த்து அதட்டல் குரலில் அவன் சொன்னான்.

“என்னடி இந்த நாடகமெல்லாம்?”

கற்பகம் அமைதியாக அவனைப் பார்த்தான்.

“நீங்கதானே நல்லால் நடிச்சீங்களே.”

குடும்பம் ஒரு துன்பியல் நாடகம் என மாலதி ஒரு தடவை கூறியது கற்பகத்தின் நினைவில் வந்தது.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்கள்

இரண்டாவது சாதி
உலக சந்தையில் ஒரு பெண்
ஒரு பெண்ணின் கதை
விலங்கில்லா அடிமைகள்
சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை
பொய்மையின் நிழலில்
புதிய சந்தையில்
அயலவர்கள்
இளமையின் கீதம்
வதையின் கதை
அந்நிய மனிதர்கள்
போர்க்கோலம்
மண்ணும் மக்களும்
தரையும் தாரகையும்
செவ்வானம்
சடங்கு
நீண்ட பயணம்

சிறுகதைகள்

சிறுவர்க்கான சிந்தனைக் கதைகள்
கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை
ஒரே இனம்
நல்லவன்
சங்கமம்

சிந்தனைக் கட்டுரைகள்

அறிவுக் கடிதங்கள்
பெண்ணடிமை தீர
மான்விழிக்குக் கடிதங்கள்
குமரனுக்குக் கடிதங்கள்
குந்தவிக்குக் கடிதங்கள்
கலையும் சமுதாயமும்

704786

கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த கற்பகம் தபால் அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் சங்கரனைத் திடீரென, குழம்பிய மனநிலையுடன், திருமணம் செய்து, கூட்டுக் குடும்பத்துள் மருமகளாக நுழைகிறாள். குடும்ப ஆணைப்படி, ஆசிரியர் பணியை விட்டு விடுகிறாள். இரண்டு ஆண்டுகள் கூட்டுக் குடும்ப அடிமை வாழ்வின் பின்னர் ஒரு குழந்தையுடன், சங்கரன் இட மாற்றம் பெற, சென்னையில் குடியேறி, தனிக்குடித்தனம் நடத்துகிறாள்.

நகர வாழ்க்கைச் செலவைச் சமாளிக்க, கற்பகம் கம்பெனீ ஒன்றில் வேலை செய்யும்வேளை வீட்டு வேலைக்கு உதவியாக மல்லிகா என்ற கிராமப் பெண்ணை மாமியார் அனுப்புகிறாள். ஆயினும் மூன்றாவது குழந்தையுடன் கம்பெனீ வேலையை விட்டு, மல்லிகாவை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு, குடும்ப வேலைச் சுமையை கற்பகம் வலிந்து ஏற்றுக் கொள்கிறாள். அத்தோடு கணவனுடன் முரண்பாடுகள் வேறு வலுக்கின்றன.

தினப்பத்திரிகை ஒன்றில் பணிபுரியும் தோழி மாலதி கற்பகத்திற்கு ஆறுதல் கூறுகிறாள். மாலதி தொழிற்சங்கம் சார்ந்த தொழிலாளி ஒருவனைத் திருமணம் செய்து தன் சுதந்திரத்தைத் தேட முனைபவள்; கற்பகத்தின் துன்பங்களுக்குரிய அடிப்படைக் காரணங்களையும் விளக்குகிறாள்.

இது ஒரு குடும்பத்தின் கதை அல்ல, அனைத்துக்குடும்ப அமைப்புகளதும் அவலங்களையும் பொதுமைப்படுத்தி அவசம் நாவலாகும்,